A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI

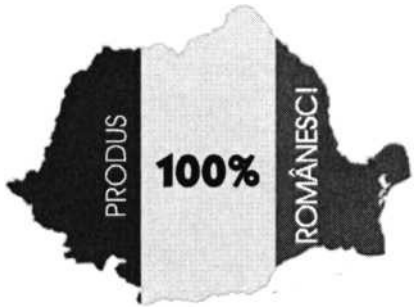

Citește românește!

Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!

SCENCE-F1CT1ON # **FANTASY** # HORROR # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

Mircea Liviu Goga
A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI

© 2017, Mircea Liviu Goga
© 2017, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României GOGA, LIVIU MIRCEA
A doua Lună a Pământului / Mircea Liviu Goga - București: Pavcon, 2017
ISBN 978-606-8879-27-7

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Redactor: Florentina Pavel
Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-8879-27-7

MIRCEA LIVIU GOG A

A doua Lună a Pământului

Editura **PAVCON**
București, România, 2017

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

1 - Extra-Terestrul, de Constantin D. Pavel

2 - Secretul emisferei, de Traian Bădulescu

3 - Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța,
de Ovidiu Vitan

4 - Scornituri spăimântătoare, de Cătălin Pavel

5 - Rangkook *(seria deCase -1),* de Constantin D. Pavel

6 - Vendetta lui Ucigă-1 Toaca, de Ovidiu Vitan

7 - în anul 4000 sau O călătorie la Venus, de Victor Anestin

8 - Erezia egumenului Glicherie, de Dan Ninoiu

9 - Scurtă istorie a viitorului aristotelic, de Aurel Cărășel

10 - Forte ale Naturii - Moartea Vie, de Daniela Faur

11 - O tragedie cerească, de Victor Anestin

12 - Cetiți-le noaptea, de Ion Minulescu

13 - Marginea curcubeului, de Aurel Cărășel

14 - Incredibila aventură a cuviosului Achim, de Dan Ninoiu

15 - Praf, de Florin Purluca

16 - Manuscrisul episcopului Petronius, de Dan Ninoiu

17 - Steaua fulgurantă, de Aurel Cărășel

18 - Un român în Lună, de Henri Stahl

19 - Oameni pe care i-am cunoscut, de Aurel Cărășel

21 - Rău de spațiu Omul fără nume, de Ovidiu Vitan

22 - Progradia, de Florin Purluca

23 - A doua Lună a Pământului, de Mircea Liviu Goga

24 - Dialogul păsărilor, de Laszlo Tarko

25 - Cumulonimbus deasupra Atlantidei, de Aurel Cărășel

„ — Du-te, băiete. Du-te și adu-ți steaua, iar Domnul și toți îngerii Lui să fie cu tine.

Atunci domnul Bromios și Harold Crutchbeck, paznicii porții, se dădură la o parte, să-l lase să treacă."

Neil Gairnan

Avertisment

Această carte nu e ceea ce pare a fi.

Cu micile excepții necesare schițării unui cadru minim în care să poată evolua personajele, nu veți găsi descrieri măreațe de natură. Nu le-am considerat importante.

Tot cu mici excepții, nici personajele nu sunt portretizate fizic. Doar Martin are chip, pentru că mulți mi l-au prezentat așa cum îl prezint. Despre ceilalți, n-am idee cum arătau.

Am ascultat oamenii locului vorbind. Ei mi-au spus toate astea. Eu n-am făcut decât să pun cele aflate cap la cap, cu maximă economie de mijloace.

Iar dacă nu vă place să citiți asemenea cărți vă dau, din primul minut de lectură, soluția: lăsați-o baltă.

Apucați-vă, pur și simplu, de altceva.

CAPITOLUL 1

Undeva, în Europa

Vara urca din văi, aducând cu ea miresme de neoprit.

Pe culmile munților, zăpada continua să se păstreze, visând la epoci trecute și reci în care stăpânise întregul ținut. Puterea ei cea adevărată pierise în urmă cu eoni, dar ecoul palid al acelei puteri continua să se manifeste trecător, din iarnă-n iarnă, făcând ca frunzele copacilor să piară de o moarte lentă și pământul să înghețe în profunzime. Soarele dezvelea încet adâncurile încă umede ale ținuturilor dinspre poale și ridica spre cer o ceață subțire, albastră. Culoarea lumii părea a oscila, nehotărâtă, între acest albastru diafan, albul-violet al zăpezii crestelor îndepărtate și verdele apropiat și crud al ierbii sau copacilor treziți din toropeală și încărcați cu frunze proaspete.

Intr-o astfel de vale se îngrămădise și satul. Nu avea mai mult de trei sute de case. în centru priveghea cârciuma. Lângă ea se aflau magazinul de unelte agricole și carmangeria. Urmau un magazin general cu geamuri mari de sticlă și clădirea școlii. Apoi strada se împărțea în două: o parte o lua către biserica lângă care se întindea, indiferent și ursuz,

cimitirul; cealălaltă parte cotea către răsărit și urca spre dealul cel mai apropiat, până la o troiță. Mai sus de troiță

se afla casa lui Alan și, chiar lângă ultimul stâlp al gardului, o fântână cu lanț. Aici se termina satul și începeau parcelele de teren agricol. Fuseseră cultivate fie cu porumb, fie cu dovleci sau cartofi, morcovi ori alte legume. Se întindeau, pornind de la drum către deal, până lângă marginea pădurii. Pe măsură ce drumul însuși urca, parcelele de plante sezoniere făceau loc fâșiilor acoperite cu viță de vie sau cu pomi fructiferi.

Apoi drumul atingea dunga ierboasă a dealului (ce-i drept, nu chiar în vârf) și părea că ezită, preț de două-trei serpentine, împărțindu-se, în cele din urmă, în alte două drumuri: unul o lua spre Crângul Ielelor către fosta cramă a lui Aron, azi rămasă paragină și loc de joacă pentru cei mai curajoși dintre copiii satului, căci zona arăta destul de sinistru; drumul ocolea strămoșeasca dărăpănătură și făcea spre dreapta, depășea Povarna, străbătea Valea Neagră și podul peste o apă fără un nume precis, căreia localnicii îi spuneau, pur și simplu, „Apa", trecea pe lângă Moara lui Dumnezeu și, după un kilometru în care șerpuia fără nici un motiv prin fânețe (nimeni nu știe de ce n-a fost tăiat drept, nu l-ar fi deranjat nimic), ajungea să se reverse în șoseaua regională 786.

A doua ramificație cotea la stânga și se afunda curajos în Pădurea Lupilor; atingea apoi Stânca Lotrilor, unde se putea zări un ansamblu de menhire și dolmene pe care niciodată nu-I cercetase vreun arheolog, și se topea treptat, îngustân- du-se aidoma unui râu de munte într-un defileu, către Valea lui

Martin, în plină sihlă.

Nici prin sat, nici în afara satului drumul nu era asfaltat.

Pe acest drum treceau căruțe, oameni, oi și vite, mai rar camioane, aproape niciodată autoturisme.

Asta însă nu-1 deranja cu nimic pe George Alan. Aproape în fiecare după-amiază, pe la ceasurile patru, ieșea la poartă să privească spre sat. Pentru că pleca rar de-acasă și se dovedea greu accesibil, oamenii nu apucaseră niciodată să-1 întrebe de ce face asta și dacă așteaptă pe cineva. Despre George se știa că are un văr pierdut în lume, de soarta căruia nu se sinchisea. în orice caz, nu făcuse niciodată vreun efort să-l caute. „Mă caută el dacă are nevoie" - obișnuia să spună. N-avea alte rude - unele muriseră, altele nu se născuseră. N-avusese frați sau surori - și nici părinți, de pe Ia treisprezece sau paisprezece ani. Satul știa că fusese crescut de un preot, dar când era întrebat despre părinții naturali spunea doar „au murit", fără să dea nicio explicație. Taciturn, retras, considerat cam ciudat de către bunii gospodari, nu mergea niciodată la cârciumă sau la biserică și putea fi întâlnit doar la vreun magazin. Asta mai ales toamna și primăvara, când cumpăra semințe și orceag. Fusese abonat o vreme la vreo două ziare, dar nici cu poștașul nu intra în vorbă. Unii spuneau că e sărac lipit; alții că e, pur și simplu, zgârcit. Nu-și cumpăra nici pâinea; cocea singur sâmbătă șapte pâini, să ajungă toată săptămâna.

Totuși, George nu era chiar sărac. Drept dovadă, în anul anterior evenimentelor ce vor urma își montase la casă geamuri termopan, îmbunătățise izolația și schimbase toată țigla.

„Din cauza prafului" - aruncase o explicație laconică și oarecum bizară spre poștașul care părea că moare de curiozitate.

Tot cu un an înainte își cumpărase și o mică turmă de douăsprezece oi, în mijocul căreia se fudulea un berbec. N-o

dăduse însă niciodată la stână, în grija ciobanilor. Prefera să cumpere furaje și s-o mai pască vara pe lângă casă. Avea ceva pământ și se vorbea că ar mai avea și altul, prin alte părți, cu mult mai mare și de pe urma căruia primea o rentă bunicică. Bani păreau să nu-i vină de nicăieri în mod direct, dar în fiecare lună pe adresa lui sosea un plic din partea unei anumite bănci. După ce sosea plicul, o zi sau două George lipsea de acasă, iar unii pretindeau că pleacă la oraș să-și ridice „dividendili".

Deloc ciudat, ținând cont de caracterul său închis, nici lumea nu-i agrea prezența. Oamenii satului îl cunoscuseră cu aproape cincisprezece ani în urmă, când își cumpărase căsuța și rămăsese în ea. Și deși se spune că unde lipsește informația se ivește bârfa, aproape nimeni nu bârfea pe socoteala lui. Copiii întrebau, însă răspunsurile părinților erau evazive; persoana George Alan părea un subiect tabu. Lucrul acesta putea, la o adică, să facă mai mult rău decât bine, căci copiii și adolescenții au o imaginație fierbinte și animată, însă nimănui nu părea să-i pese de legendele umbroase țesute de puști, de parcă oricât de misterioase și înfiorătoare ar fi fost acestea, erau preferabile aflării adevărului.

Sunt, desigur, taine în viața fiecărui om, dar în cazul lui George taina părea teribilă.

Dacă petreceai o seară întreagă la crâșmă, auzeai pe marginea subiectului remarci disparate, frânturi de aluzii, șoapte ce se doreau confidențiale. Dar nimic explicit. Oamenii aveau grijile și bucuriile lor; despre astea, toată lumea vorbea în gura mare. în

rest, tăcere. Seara, muierile rămâneau cu pruncii și vreo rubedenie prin bucătărie sau la tele-

10

vizor; bărbații căsătoriți nu stăteau nici ei prea mult la cârciumă. Târziu, mai puteau fi găsiți doar singuraticii: misoginii, văduvii, flăcăii tomnatici sau pensionarii care nu mai aveau ce face în pustietatea unei case cu pereți pe care atârnau doar tablouri ieftine, fotografii de familie și puzderia de rafturi în care se înșirau tot felul de obiecte, fiecare cu povestea lui, bună doar de reamintit cu nostalgie.

...Insă când se apropia clipa ca ultimii clienți să ajungă să fie aproape dați afară de patronul obsedat de ora târzie și de câtă treabă mai avea de făcut, puteai întâlni unul sau doi meseni dispuși ca pentru o porție de votcă - „una și gata!", era anunțat cârciumarul - să-ți bâiguie povești ciudate despre George, omul care făcuse cândva pact cu diavolul în schimbul unor puteri nelumești, despre nenorocirea cu soția și fiica lui, despre două morminte aflate departe de cimitir, tocmai în Valea lui Martin și despre păzitorul neștiut al acelei văi. Nu vei putea ști cât e adevăr și cât e legendă; la asta ar rămâne să te gândești dimineața, când dispar nălucile nopții, iar aburii alcoolului s-au risipit...

Totuși, despre George se mai știa și că nu locuiește singur.

Avea un băiat, iar pe băiat îl chema Emanuel. Un băiat de vreo unsprezece sau doisprezece ani, la fel de retras și tăcut ca și tatăl său.

Colegii de școală îl ignorau și toate discuțiile purtate în clasă când se afla de față erau absolut

convenționale. Nici profesorii nu-1 întrebau altceva decât despre lecții. Unui spectator neavizat, atmosfera ar fi putut să i se pară perfect normală. Dar nu era chiar așa.

Dacă Emanuel lipsea de la școală (și se întâmpla destul de des), în acea zi atmosfera se destindea brusc, iar copiii se

11

simțeau împinși să comită toate nebuniile care le veneau în minte. Dacă Emanuel lipsea mai multe zile la rând, profesorii abia mai puteau să-i stăpânească. întoarcerea băiatului la ore îi făcea pe ceilalți tăcuți și prudenți. Corecți și bine- crescuți.

Nu se știe de ce se întâmpla așa; dar băiatul era mult superior vârstei sale și emana o aură de respect ușor glacială.

în amiaza aceea de sfârșit de mai, George privea pe drum. La poartă exista o băncuță de lemn, însă omul n-o utiliza niciodată. Acolo se mai așeza uneori doar băiatul, când își cioplea cu cuțitul un toiag sau un băț nou de undiță. Intr-un târziu, pe drum apăru poștașul, făcu un semn de salut spre George și se apropie gâfâind.

— Domnule Alan, scrisoarea de la bancă...

— Ce-i cu ea?

— A venit. Și mai e un plic, ce părere aveți?

Poștașul se aștepta, probabil, să fie poftit în curte și tratat cu un pahar de vin pentru isprava de a aduce și această a doua scrisoare, dar rămase dezamăgit. George luă scrisorile, mulțumi scurt și

închise poarta. Apoi privi lung către epistola neașteptată, dar nu se grăbi s-o deschidă. Din magazia din spatele casei apăru Emanuel, cu un braț de lemne uscate. Zări cel de-al doilea plic și privi întrebător către taică-său. George dădu din umeri.

— N-o citești?

— Nu acum.

— De ce nu acum?

Tatăl sări peste cele trei trepte care duceau către verandă. Intră în ultima cameră și găsi un loc scrisorii pe colțul dulapului.

12

— Du lemnele în bucătărie - zise. Trebuie să gătim, am terminat butelia de gaz. Vezi dacă mai e apă.

Băiatul trânti lemnele în vatra sobei cu plită.

— E apă destulă! Găleţile sunt pline! - strigă, să se facă auzit.

— Ai luat tu apă azi? - răzbătu din cameră vocea tatălui.

- Nu...

— Ce zici?

— Nu, n-am luat!

— Atunci, apa aia e de ieri. Ia alta.

Băiatul se strâmbă uşor, dar ridică pe rând găleţile şi le goli într-un butoiaş de plastic aflat după uşa bucătăriei. Apoi, legănându-le ceva mai mult decât ar fi fost nevoie, ieşi, îndreptându-se spre poartă.

— Ce naiba faci? - se miră taică-său.

— Iau apă.

— Aha - pricepu acesta. Vrei de la fântână.

In curte aveau un robinet cu apă potabilă. Apa venea de pe conducta principală a satului - un izvor captat la câţiva kilometri către munte îi dăduse prilej primarului să se mândrească doi sau trei ani cu această realizare. Acum promitea şi canalizare dacă, desigur, va ieşi din nou primar la viitoarele alegeri. Totuşi, băiatului nu-i plăcea să umple găleţile de la robinet. I se părea lipsit de farmec. Trecu de poartă şi se îndreptă către fântâna cu lanţ. Puse roata în mişcare, apoi se aplecă să vadă ciutura plonjând în adâncurile lichide. Când consideră că se umpluse, începu s-o ridice tacticos.

— Emanuel?

Fu gata să scape roata din mână. Totuși, cu un efort de voință greu de imaginat la un copil de vârsta lui, păru că

nici n-a tresărit. Răsuci capul și privi peste umăr, mai mult din politețe decât ca să-l identifice pe intrus.

— Salut.

Un alt băiat, coleg de clasă, se oprise la marginea drumului. Aștepta până când Emanuel umplu prima găleată.

— N-ai venit la școală vineri.

Nu era o întrebare, doar o remarcă. Emanuel nu răspunse și începu să coboare iar ciutura în fântână.

— S-a programat teza la Geografie.

Ciutura atinse suprafața apei cu un plescăit reverberat și parcă strident în aerul liniștit al amiezii.

- Când?

— Vinerea viitoare. Dom' profesor a-ntrebat de tine.

— Am avut treabă.

Emanuel umplu și a doua găleată.

— De ce nu iei de la robinet?

— N-am chef.

îi întoarse spatele și intră pe poartă, lăsându-1 pe băiat în drum, la fel cum procedase și tatăl său cu poștașul. între timp, George aprinsese focul în vatră.

— Fasole sau tocană?

Emanuel dădu din umeri.

— Atunci, tocană. Fasolea fierbe mult. Am niște ficat de vită. Vrei și ciuperci?

- Da.

— Spală-le.

— De ce eu?

— De ce nu tu?

Emanuel nu mai găsi nimic de răspuns. Luă o oală, azvârli în ea ciupercile din caserolă și turnă apă peste ele.

14

— Le las cu pielițe?

- Nu.

Ascultător, băiatul puse mâna pe cuțit și începu să jupoaie temeinic pielițele de pe ciupercile mari și albe. Procedura îi luă oarecare timp.

— Gata?

— Da. Nu le călești puțin?

George se înnegură la față.

— Nu mă înveți tu să gătesc. Nu mă învață nimeni să gătesc.

— Mi-au plăcut mai mult călite.

Fu rândul bărbatului să nu mai comenteze. Așează tigaia pe aragaz și turnă în ea puțin ulei.

Pregătirea tocanei dură ceva mai mult de un ceas. Se așezară la masă și mâncară tăcuți. Când încheiau, se auzi un tunet îndepărtat.

— O să plouă. Sau nu. Du-te și vezi - îl îndemnă George pe băiat.

Acesta se ridică de la masă și ieși în curte. Privi la

cer o vreme, apoi se întoarse.

— O să plouă.

— Vine de la Comu' Caprii?

- Da.

Bărbatul oftă și scoase dintr-un dulăpior două lămpi cu gaz. Ridică pe rând sticlele, mări fitilurile și le aprinse.

— Și dacă nu se ia curentul? - îl zgândări băiatul.

— Cu atât mai bine. Umblă-n sertaru' ăla, vezi de două- trei lumânări. Lanterna nu mai are baterii, trebuie să cumpăr.

Emanuel cotrobăi după lumânări și le puse pe masă.

15

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Ai ceva lecții? - întrebă George.

— Am.

— Grăbește-te. La lumina lămpii e mai greu.

— Poate nu mă duc la școală mâine.

— Ești prea în urmă. Du-te.

— Nu văd de ce.

— Eu văd. Toată lumea se duce la școală. Nu ți-am cerut să fii premiant. Dar fă școala asta, din sat. Dacă n-ai chef de liceu, nu te duce. Muncești și tu pe-aici, mai una, mai alta...

George scoase din sertarul în care băiatul găsise lumânările un pachet de țigări. Își aprinse una, parcă-n scârbă.

— Nu te lași? - îl întrebă Emanuel.

— Nu acum. Poate mai târziu. Hai, cară-te, găsește ceva de făcut.

Băiatul îl urmărea prevenitor.

— Dacă bei, să nu fie prea mult.

George se întunecă.

— Nu-mi spune nimeni cât să beau! Chiar nimeni! Cară-te de-aici!

Băiatul îi întoarse spatele și ieși. Pe verandă se opri puțin, ezitând. Nu prea știa ce să facă. Se gândi să deschidă calculatorul, să navigheze puțin pe net, dar renunță. Rețeaua electrică putea avea șocuri și el nu dispunea de o sursă cu protecție. Deasupra, cerul se întuneca treptat. O clipă privi către ușa camerei tatălui său; cu ochii minții, desluși pe colțul dulapului scrisoarea pe care o primiseră azi. Apoi dădu din umeri. Coborî în curte și o luă către șopronul din spatele casei. Șopronul fusese construit lângă magazia de lemne de foștii proprietari. George se mulțumise o vreme să-1 îngrijească. Atunci, la început, ignifugase lemnul din

16

care fusese construit și reparase pereții încăperilor de la parter. Apoi nu se mai ocupase de el. Șopronul era alcătuit din bârne groase de stejar; acoperișul depășea înălțimea casei. Jos avea o încăpere ce reprezentase odinioară grajdul unei vaci sau poate două și alături o cocină, iar deasupra se afla un spațiu semănând a mansardă în care se depozita fânul. George arsese fânul vechi, iar de anul trecut aducea mereu acolo fân proaspăt, pentru hrana oilor pe timp de iarnă. Intr-una din cămărușele de la parter depozitase saci de grăunțe și concentrate.

Dincolo de șopron se întindea o curte uriașă mărginită spre sud de adăpostul turmei. Iarba era rontăită mereu până la rădăcină. Când verdeața

dispărea aproape complet, George trecea oile dincolo de gardul curții, pe pajiștea ce se întindea până la poalele pădurii. Nu aveau câine și nici cioban plătit, așa că trebuia să le păzească el însuși. Părea că asta-i face plăcere. Totuși, câteodată se întorcea acasă și lăsa oile de izbeliște. Seara, acestea veneau singure și behăiau la poarta din spate până când cineva își aducea aminte de ele și le vâra înăuntru.

Băiatul se urcă pe scara de lemn și se cuibări în fân. De acolo, spre nord și nord-vest, satul se vedea limpede. Norii se adunaseră și porniseră primele pale de vânt; Emanuel hotărî să stea să privească ploaia. Nu se temea că va ține mult, se anunța o ploaie de vară, nu una de toamnă, din acelea lungi și mohorâte.

în cele din urmă, cu câteva fulgere care-1 făcură pe băiat să tresară și să se scuture așteptând zgomotul care nu întârzie, ploaia pomi brusc, torențială, dărăbănind pe acoperișurile încinse. Emanuel nu-și făcea griji: turma era acasă

17

iar el, înafară de lecțiile pe care le amână repede cu un colț de gând, nu avea nimic de făcut. Privea destins dezlănțuirea apelor cerului și se simțea încălzit și parfumat de fânul moale. „Când plouă - își aminti - mirosurile sunt mai intense decât în mod normal".

Băiatul își căută *cea mai comodă poziție de pe pământ,* o găsi și zâmbi mulțumit. Rafalele de vânt își reduseseră deja intensitatea, iar ploaia cădea acum vertical și monoton. Emanuel simțea că-1 ia

somnul. Aerul proaspăt, ozonat și mirosul de fân îl amețeau plăcut. Renunță la gânduri, se lăsă legănat de intensitatea aromelor și de zgomotul ploii și închise ochii.

Adormi.

Mai întâi se petrecură câteva imagini răzlețe, mici acțiuni lipsite de importanță, într-o atmosferă cenușie, indiferentă. Apoi orice imagine dispăru și Emanuel se trezi, în vis, conștient de sine. Nu zărea nimic, dar simțea o vibrație neobișnuită și caldă, ca și când realitatea s-ar fi risipit în particule fine care căutau să se reunească tremurând și bâzâind ca un stup de albine. Curând, din mijlocul vibrației bizare păru să crească o lumină, semănând, oarecum, cu ecranul unui televizor fără antenă. O mulțime de puncte negre și albe tresăreau în acea lumină și se zvârcoleau căutând să-și facă loc unele printre altele, milioane de semnale parazite alungân- du-se, vânându-se reciproc și înlocuindu-se. în cele din urmă, paraziții se contopiră între ei, punctele creară unele către altele ligamente subțiri, stabilizându-se, iar imaginea se netezi și se coloră. Era cerul unei nopți de vară; Emanuel se simți așezat pe o piatră călduță, într-o poiană întunecată și plină de rouă, în care lumina subțire și violetă, mijind din-

18

spre marginea zării, se reflecta împrăștiind prin ierburi și pe frunzele copacilor din marginea pădurii șiraguri de mărgăritare strălucitoare și imposibile. Băiatul căută Luna, dar n-o zări nicăieri. Curând, poiana întreagă îi păru ușor fosforescentă, ca și când ochii lui s-ar fi obișnuit cu lumina firavă; doar

pădurea rămăsese de un negru tăcut și impenetrabil. Își întoarse privirea spre dreapta, parcă presimțind că avea să vadă în acea direcție un spectacol neobișnuit. Puțin deasupra liniei orizontului, în atmosfera violet, se ivi un roi de puncte strălucitoare. Alergau nebunește de-a lungul zării și Emanuel crezu că urmau să dispară imediat; însă, după câteva clipe, efectuară o voltă largă și, micșorând viteza, alunecară către locul în care se afla el. Se apropiau și se transformau treptat din simple puncte luminoase în sfere translucide, luminate feeric, ca globurile unui nevăzut pom de iarnă, iar pădurea păru să freamăte cumva nemișcat, în timp ce primele obiecte survolară poiana și colorară vârfurile copacilor. Băiatul le privi, pătruns de o exaltare ciudată, cum treceau pe deasupra capului său fără pic de zgomot, fără să clintească măcar aerul de deasupra pădurii, ca niște fantome condensând în esența lor un foc rece, electric, un foc care nu ucide și nu poate fi niciodată ucis. Și întrevăzu în fiecare o siluetă umană, misterioase făpturi înconjurate de aure care pilotau acele sfere nelumești, purtându-le către o tintă necunoscută, în numele unui motiv de nedeterminat.

Târziu, când șiragul de mărgele cerești se apropia de sfârșit, una dintre sfere se opri deasupra poienii și coborî ușor. Emanuel aruncă o scurtă privire de jur împrejur și constată că lumina ramificată în mii de nuanțe dezvelea »

iarba, copacii și pământul într-un mod ciudat, parcă pene-

trându-le și făcând ca locul să semene unei grădini de sticlă. Acea lumină părea să conțină și o componentă nevăzută, o energie vitală pe care fiecare particulă de materie o sorbea cu aviditate,

bucurându-se. Poiana deveni expresia unui extaz, a unei treziri dincolo de firea naturii: pietrele vibrau incandescente prin iarba care iradia putere și începuse să crească vizibil, copacii trosneau din adâncul lemnului, ca și când ființe nevăzute și-ar fi mișcat sub coajă trupuri proaspete, iar băiatul simți în el însuși ridicându-se un alt fel de-a gândi, de parcă rațiunea ar fi făcut să crape cercurile care o înconjuraseră dintotdeauna și s-ar fi trezit deodată liberă, pulsând într-un ritm cu care ar fi putut măsura eternitatea spațiului și timpului.

Sfera se deschise și din interiorul acesteia îl privi cineva. Blând și poruncitor, concentrat, plin de înțelegere și indiferent în același timp. Băiatul încercă să zărească un chip, dar era prea multă lumină, iar acea lumină topea cu totul contururile lucrurilor din interiorul sferei. Simțea însă privirea celuilalt, simțea acolo o prezență vie, inteligentă, seducătoare.

„Un zeu" - gândi fulgerător. „Ce-ar trebui să-i cer?" „Sau - se răzgândi - ce-ar trebui să-i dau?"

— Emanuel!

Vocea tatălui său sfâșie viziunea și băiatul simți că se prăbușește dureros în propriul trup. Deschise ochii, dar nu văzu nimic. Era noapte și, din curte, George îl mai strigă odată.

— Emanuel!

— Sunt aici - răspunse băiatul, încă marcat de vis.

Se mișcă pe bâjbâite către capătul scării și începu să coboare. De jos, o lanternă îl fixă acuzator.

20

— Ce naiba faci? - îl luă la rost bărbatul.

— Nimic. Am adormit.

— Hai să mănânci și să te culci cum trebuie.

— Cât e ceasul?

— E aproape miezul nopții. Te-am căutat și-n fântână.

— îmi pare rău...

— Bine, lasă, ai adormit și gata.

— S-a luat lumina?

Urcară pe verandă.

— Nu, nicio clipă. Mă și mir.

— De ce n-o citești?

George îl privi nedumerit. Apoi înțelese și rânji.

— Nicio scrisoare nu mi-a adus vreodată vreo bucurie. Las-o acolo. Poate se rezolvă de la sine.

— Știi măcar de la cine e?

Intrară în bucătărie, iar bărbatul așeză pe masă cratița cu tocană rece.

— Ia o farfurie, n-o mai încălzesc, că se afumă.

— Știi de la cine e? - insistă Emanuel.

— Știu. Mănâncă odată, e târziu.

Peste o jumătate de ceas, băiatul se afla în pat, acoperit cu o pătură subțire. Era cald. Cerul se limpezise și apăruse Luna, care se apropia de primul pătrar. Lumina ei vagă sosită prin fereastră îi aduse aminte de visul miraculos. „Am învățat ceva acolo" - se gândi. „Ființa aceea m-a învățat ceva, dar nu-mi aduc aminte ce anume. Era... era o... stare. O senzație. Ceva ce nu știam. Sau știam? Și era important".

Emanuel se strădui să-și aducă aminte.

„Dacă nu mă trezea tata... fir-ar să fie, tocmai

atunci!... Și mi-a mai spus ceva. Că va veni. Cine va veni?"

21

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Băiatul se concentra, dar fără rezultat.

„Bine" - își zise. „O las baltă".

De obicei nu-și făcea grji despre ziua de mâine, dar acum resorturi nebănuite ale minții părură să se pună în mișcare.

„Mâine mă duc la școală. Am de recuperat niște lecții".

„Sau nu mă duc".

„Sau plec peste deal, la Moara lui Dumnezeu".

„Ce să caut la Moara lui Dumnezeu?"

„N-am mai fost demult".

„Ei, și?"

„Sau merg la crama lui Aron. E drăguț acolo".

„Sau nu. Singur? Ce să fac singur la crama lui Aron?"

„Poate merg întâi la școală și iau cu mine pe cineva".

„La școală? Hm!"

„Sau nu. Poate fac la stânga spre Stânca Lotrilor".

„De ce nu? Nici pe-acolo n-am mai fost demult".

„Ce să caut? De ce să mă duc? Nu mă duc".

„Tata pleacă cu oile. Trebuie să găsesc ceva de făcut".

„Sau nu. De ce trebuie să fac ceva? Stau acasă, mă uit la televizor sau intru pe net. Poate citesc".

„Sau poate nu citesc".

„Poate merg la Stânca Lotrilor și mai departe.

Asta e o idee. Mai departe".

Gândurile i se încâlceau, obosite. II cuprindea toropeala de dinaintea somnului.

„Mai departe. Foarte departe. E ceva acolo?"

„Valea lui Martin. N-am fost niciodată. Am auzit povești..."

„E departe".

„Foarte departe".

Emanuel adormi.

22

CAPITOLUL 2

Era zi de luni. Băiatul plecase dimineață de-acasă sub cuvânt că merge la școală.

„Poate trec și pe acolo" - își zise, mai mult ca să-și astâmpere conștiința, dar renunță repede la idee. Dacă mergea la școală, trebuia să rămână până la terminarea orelor, iar lucrul ăsta nu-i surâdea deloc. Ocoli pe o uliță lăturalnică și ieși din nou la drum, prin spatele grădinilor, câteva sute de metri mai la deal de casa părintească. Privi în urmă, ca să se asigure că nu putea fi văzut de taică-său. Liniștindu-se, porni mai departe. Merse încet până pe culmea dealului, unde drumul se împărțea în două. Cără pe umăr geanta cu manuale și caiete pe care trebuise s-o ia ca să salveze aparențele. Geanta era grea și-l incomoda. Băiatul se gândi s-o ascundă undeva până la întoarcere, dar nu prea vedea unde. Oricum, n-o putea lăsa aici, în răscruce. Se întoarse și privi. Satul se zărea din acel punct ca-n palmă. Uite biserica și cimitirul, uite școala, uite magazinul general...

Emanuel măsură o vreme priveliștea, apoi își aranjă mai bine geanta pe umăr și porni către Pădurea Lupilor. Până la marginea acesteia nu avea decât două sau trei sute de metri de mers. Când ajunse, simți pielea de găină. Se anunța o zi de vară frumoasă, dar acum era dimineață devreme, iar pădurea păstra umezeala și frigul nopții. Băiatul alergă puțin să se încălzească. în cele din urmă, zări un copac uscat cu trunchiul de un portocaliu neobișnuit și se gândi că e un

23

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga reper destul de bun. Ascunse în tufele de ferigă de la baza lui geanta școlară. Se simți ușurat, apoi își aduse aminte că nu luase nicio sticlă cu apă la el. Nu știa dacă în pădure sau dincolo de ea sunt izvoare.

Totuși, nu se gândi prea mult la asta. Acum nu-i era sete deloc. Merse ascultând păsările și încercând să le imite fluierând. Pe alocuri, drumul părea mai îngust: ferigi, buruieni, copăcei, într-o tainică alianță, încercau să recupereze terenul căzut în mâinile omului. Băiatul păși înainte fără griji: pădurea nu conținea niciun pericol. Trecuseră poate patruzeci de ani de când o părăsise ultimul lup. Vara, proprietarii veneau și marcau împreună cu pădurarii copacii buni de tăiat, apoi reveneau și-i căsăpeau cu drujbele, încărcând lemnul în remorcile tractoarelor sau în căruțe trase de cai, dar asta se întâmpla abia prin august; acum, în pădure nu era nimeni. Emanuel știa că drumul o ține prin codru

vreo trei kilometri, așa că grăbi pașii, gândindu-se că într-o jumătate de ceas se va putea odihni pe platoul menhirelor, din care cel mai înalt purta numele de Stânca Lotrilor.

Nici lotri nu mai existau în pădure, poate de sute de ani. Doar pe timpul războiului se ascunseseră aici câțiva partizani. Undeva, pe lângă platoul cu stânci, se căsca o peșteră - cel puțin așa auzise băiatul - despre care se spunea că ar fi fost locuită cândva de un pustnic. Emanuel se gândi că i-ar plăcea s-o descopere. Că poate va veni într-o zi la Stânca Lotrilor s-o caute. Tot cugetând la lucrurile pe care le-ar putea găsi acolo (de imaginație nu ducea lipsă: hrisoave, obiecte de cult, comori ascunse, oase de dinozaur, un om de Neanderthal încă viu) băiatul constată, la un moment dat, că pădurea se rărea. Ajunsese.

24

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Stâncile gigantice îl înconjurară. Se plimbă o vreme printre ele atingându-le, încercând să se cațere pe câte una care-i părea mai accesibilă. Cea mai impozantă, Stânca Lotrilor, așezată către marginea ansamblului, avea peste douăzeci și cinci de metri înălțime. Chiar sub ea, Emanuel găsi o vatră de foc părăsită. Părea să fi rămas din vara anului trecut sau și mai dinainte. Băiatul se gândi puțin.

„Pădurarii au fost. Turiști nu prea vin pe la noi. Sau cineva din sat a înnoptat aici, mai știi? Poate au fost chiar lotri, adică fantomele lor".

Băiatul râse ușor și tresări auzindu-se. în liniștea

locurilor, printre stânci, vocea omenească se întorcea reverberată ciudat. Ecoul subțire care se năștea părea un amestec de sunete produse de instrumente muzicale. O orchestră naturală acompania pe cel care ar fi încercat, aici, să fredoneze o melodie.

„Interesant" - își spuse băiatul. Făcu câțiva pași și strigă ceva, dar acel punct nu năștea ecou. „Aha, deci numai acolo! Ce-ar fi să însemn punctul și să vin într-o zi cu Virgil, să-i arăt ce-am descoperit?"

Virgil era colegul lui de bancă.

Acolo unde fenomenul părea a avea intensitatea maximă, Emanuel ridică o mică movilă de pietre. „Așa, acum pot să mă-ntorc aici când vreau și să cercetez în continuare. Oare unde-o fi peștera aia de care vorbește lumea?"

Se învârti o vreme iarăși printre stânci, dar nu găsi nimic, în cele din urmă renunță, hotărându-se să revină și să stea aici o zi întreagă, dacă va fi posibil.

„Nici nu-i departe" - gândi. „De ce oare n-am venit pe-aici niciodată? Poate pentru că pădurea părea prea misterioasă.

25

Sau din cauza poveștilor, că ar fi locuri necurate, că ar fi duhuri sau mai știu eu ce..."

Mai umblă puțin pe lângă Stânca Lotrilor, până regăsi drumul. Care, de-aici încolo, devenea îngust cât o potecă, fiind atât de rar călcat de picior de om încât de-abia se mai deosebea de solul pădurii.

„Pe ăsta nu trebuie să-l scap din ochi, altfel mă pot rătăci" - își zise. Porni hotărât mai departe și curând stâncile se pierdură în urmă, printre copaci. începuse să fie cald, iar umezeala, accentuată de ploaia din seara trecută, făcuse să apară o puzderie de ciuperci. Emanuel se bucură.

„Le iau la întoarcere, ce-o să se mire tata!"

Băiatul cunoștea câteva specii și nu culegea niciodată altceva, așa că nu putea să greșească și să se aleagă cu vreo ciupercă otrăvitoare în coș. „Dar n-am coș" - își dădu seama, „în ce le iau?"

își privi tricoul cu mâneci scurte. „Aș putea să fac din el un sac, dacă înnod mânecuțele și închid cumva gaura de la gât. Sau găsesc ceva pe drum, un sac sau o plasă aruncate. Hai să vedem."

Mai merse o vreme, iscodind împrejurimile și luând seama la cărarea ce se dovedea tot mai puțin vizibilă. Constată curând că panta devenea accentuată. „Oare merg spre munți?" - se întrebă. Fiind în pădure, nu putea să vadă prea departe. Curând, cărarea se făcu abruptă, suficient cât să-l facă să gâfâie. Totuși, nu se opri. „Trebuie să ajungă și cărarea asta undeva".

Merse astfel încă o jumătate de ceas. Brusc, privind în față, deslușI un perete de stâncă și remarcă o deschizătură îngustă, în formă de V. în două minute se trezi în fața aces-

teia. Ezită puțin, apoi intră. Pereții de piatră păreau îngrozitor de înalți, de-o parte și de alta a trecătorii. Totuși, Emanuel nu mai avu mult de mers până când orizontul se deschise.

La capătul trecătorii se opri și privi cu respirația tăiată. Se afla în buza unei văi de o frumusețe incredibilă. Mărginită de pereți împăduriți care dezveleau din loc în loc colți de piatră, valea părea o căldare uriașă și verde; jos se zărea un tăpșan presărat cu copaci răzleți și un lac micuț ce sclipea în soarele ciudat de strălucitor. Locul era plin de lumină și culoare și crea privitorului o senzație puternică de armonie. Emanuel contemplă totul un minut sau două.

„Ce minune! Nu poate fi ceva atât de frumos! E ca în paradis!"

Se hotărî. Alergă la vale, ignorând pericolul de a-și rupe vreo gleznă pe povârnișul abrupt. Când fu aproape să atingă punctul în care panta devenea mai domoală, alunecă pe iarba grasă și plină de sevă. Cu puțin noroc, în loc să cadă în nas căzu pe spate și coborî astfel vreo douăzeci de metri, înverzindu-și tricoul și pantalonii, dar fără să se aleagă cu nicio zgârietură. Se ridică imediat și inventarie pagubele produse. Pufni nemulțumit, dar trecu peste neplăcerea incidentului când își aruncă ochii spre lac. Mai avea până acolo cel mult două sute de metri de luncă înverzită, plină cu flori de câmp și presărată ici-colo cu copaci crescuți oarecum timid.

„Ce loc nemaipomenit" - gândi, începând din nou să alerge. Se opri pe malul lacului. Nu exista nicio

plajă cu nisip - iarba creștea până la apă, iar din loc în loc copaci bătrâni își coborau rădăcinile groase către prund, formând

răgălii întunecate, pe lângă care băiatul putea zări formele prelungi și vioaie ale unor pești uriași.

„Ah! Data viitoare vin cu undița. Dac-aș fi știut..." - se strâmbă înciudat.

Porni să hoinărească pe malul lacului, căutând izvorul sau punctul în care se vărsa. I se făcuse sete. Până la urmă găsi un mic pârâiaș care curgea către lac. Avea o apă curată, cristalină și, cum constată imediat, cu un gust nemaipomenit. Merse puțin în amonte și găsi izvorul. Se opri uimit, căci apa pornea din mijlocul unei mese mari, rotunde, din piatră, în centrul căreia se formase o cavitate. Curgea de-a lungul unui șanț pe care și-1 săpase singură în sute sau poate mii de ani, apoi forma o cascadă minusculă și ajungea de pe masă pe pământ, transformându-se în pârâul cel limpede. La douăzeci sau treizeci de metri în jurul punctului în care se afla masa, se înălțau rămășițele unor coloane de piatră. Băiatul merse până la ele, observând că fuseseră așezate astfel încât să formeze un cerc complet. Mai constată prezența și a altor pietre ce păreau cioplite de om, deși trecerea timpului le deformase substanțial. Colo, ceva ce părea statuia unui rege; dincolo, un monolit gravat cu semne ciudate, indescifrabile. Băiatul se așeză pe un fel de scaun rotund de piatră și privi o vreme totul, pătruns de liniște și de aerul cumva sacru al ansamblului. în cele din urmă se ridică și se întoarse lângă lac, cu gândul să realizeze un ocol complet al acestuia. Dincolo de pârâu, malurile erau mai greu de urmărit, din cauza tufișurilor și bălăriilor. Emanuel se strecura totuși înainte, cu îndrăzneală;

în cele din urmă, ajunse într-un loc ocolit de copaci și de tufe.

Privi în jur.

Ceva i se părea cunoscut.

Linia aceea a copacilor. Zarea deschisă către stânga, printre pereții văii.

De unde știa locul ăsta?

Se aplecă să mângâie iarba. O iarbă mai înaltă și mai viguroasă decât întâlnise până atunci.

își simțea, ca niciodată, mintea clară, limpede. Respiră adânc.

De unde știa acest loc?

— Bună ziua.

Se răsuci fulgerător, speriat. Rezemat de trunchiul unui copac, apăruse un om înalt, purtând o barbă îngrijită și îmbrăcat peste bluza de vară cu o haină verde, ca pădurarii, dar făcută dintr-un material de calitate. Emanuel îl privi pe necunoscut plin de uimire.

— Cine... cine sunteti?

— Ți-am dat „bună ziua", băiete.

— Mă scuzați. Bună ziua. Cine...?

— Dar tu cine ești?

— Sunt Alan Emanuel, vin din...

— Nu, nu așa - clătină nemulțumit din cap individul. Nu te-am întrebat cum te cheamă.

Emanuel rămase cu gura căscată, neînțelegând.

— Sunt...

— A, nu - îl opri celălalt. Nu repeta ce mi-ai spus. *Nu* te-am întrebat cum te cheamă.

Băiatul îl privi dezorientat și tăcut.

— Numele tău nu are legătură cu persoana ta - explică omul, oftând și clătinând din cap. E doar un nume. Ar putea să te cheme oricum - ai fi același.

Emanuel își revenise oarecum din șocul întâlnirii. „Hm, da" - își zise. „Unul care vrea să facă pe deșteptul".

— Și... cum aș putea să vă arăt cine sunt?

— Ai început să gândești și să propui alternative? He, he! Deci, ca să-mi spui cine ești, trebuie să-mi arăți. Cuvintele nu te pot conține, dar faptele sunt ceva mai importante. Sau așa par, este?

„Asta-i ca întâlnirea dintre Alice și Pălărierul Nebun" - hotărî, în sinea lui, Emanuel.

— Dacă vrei - admise bărbosul. Dar comparațiile nu te vor ajuta să afli cât e de adâncă vizuina iepurelui.

Băiatul îl privi uluit.

— Citești gândurile?

— Uneori, când mă plictisesc. Nu trebuie să conteze, gândurile tale sunt mai puțin importante decât crezi. N-o să ți le citesc mereu, asta chiar ar fi plictisitor.

— Atunci, ce e important? - se miră băiatul.

— Să *nu* gândești.

— De ce?

— Fiindcă doar așa poți să ajungi la izvorul tuturor gândurilor.

Emanuel scutură din cap.

— Păi, gândesc tot timpul. Nu pot să nu mă gândesc.

— E rău, crede-mă. E un obicei foarte prost.

— Dacă n-aș gândi, n-aș fi om.

— Nu? - se miră celălalt. Dar ce-ai fi?

— Nu știu. Un animal?

— Oricum ești un animal.

Băiatul îl privi dintr-o parte, neștiind dacă e cazul să se simtă insultat.

30

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Oare nu e omul definit ca animal înzestrat cu rațiune? - îl lămuri bărbosul. Și de ce crezi că doar omul gândește?

— Animalele nu gândesc. Vecinul meu a avut un câine care...

— Stai puțin, hai să lăsăm asta deocamdată - îl întrerupse celălalt. Vii?

— Unde?

— La izvor.

— Am fost acolo.

— Știu.

— Nu-mi place să mi se citească gândurile.

— Ha, ha! Preferi să poți minți, așa e?

Emanuel îl privi lung și tăcu iar.

- Vii?

- Nu.

— Ți-e frică.

— De ce să-mi fie frică?

— Atunci?

— N-am chef.

— Da. Știu. Așa crezi - conveni celălalt. Bine, dacă nu vrei, nu mergem.

Individul se așează pe o piatră ce se înălța doar o idee deasupra culorii ierbii. Păru să nu-1 mai bage deloc în seamă pe băiat. Scotoci prin buzunarul de la piept al bluzei, scoase un pachet de țigări și își aprinse una. Apoi privi o vreme către lac, părând absorbit de peisaj. Băiatul așteptă două sau trei

minute, apoi nu mai răbdă.

— Sunteți de pe la noi?

Bărbosul mai tăcu puțin, trase din țigară, apoi catadixi să răspundă:

31

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Are importanță?

Emanuel plecă privirea.

— Ăăă... nu, întrebam și eu.

— Poate vrei să știi și de ce mă aflu aici? - îl zgândări bărbosul.

— Mmm... nu. Adică... puteți să-mi spuneți, dacă vreți - adăugă în grabă, temându-se că-și supără interlocutorul.

— Ei, bine, - începu celălalt și se opri puțin ca pentru a crea un moment de suspans - te căutam.

— Pe mine?

- Da.

— Știați cine sunt?

— Știam că vei veni.

— Cine v-a spus?

Bărbosul zâmbi aproape imperceptibil.

— Un zeu. Vezi, așa se întâmplă. Cel puțin, așa mi se întâmplă mie. Câteodată vine cineva și mă anunță ce trebuie făcut.

— Un zeu? - se minună Emanuel.

— II știi și tu. L-ai văzut azi-noapte.

— Eu am...?

Și deodată, într-o străfulgerare, băiatul își aminti visul. Pentru o fracțiune de secundă azvârli privirea în jur și se clătină orbit.

— Aici! - aproape că strigă. Asta-i poiana!

— Care alta? - surâse larg bărbosul. Azvârli chiștocul țigării și se ridică.

— Stai! - zise Emanuel. Nu pleca!

— Nu plec.

— Am... o... nu știu. Cum e posibil?

32

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Habar n-am.

— Dar ați zis...

— Ce-am zis?

— Că și dumneavoastră...

— Nu, eu n-am visat nimic azi-noapte. Dar nu contează.

Băiatul îl privea cu gura căscată.

— Nu înțeleg...

— Ce să înțelegi?

— De ce toate astea?

— De ce nu?

Emanuel nu mai spuse nimic. Se gândi o vreme. Bărbosul îl privea ironic. în cele din urmă, băiatul respiră adânc.

— Bine - zise. Ce trebuie să fac?

— Ce vrei - clătină din cap celălalt.

— Merg la izvor. E mai bine?

— Totdeauna e mai bine să mergi la izvor.

îi întoarse spatele și porni. Lui Emanuel nu-i mai rămase decât să-l urmeze. în doar câteva minute se aflară lângă masa de piatră.

— Aici - îi arătă bărbosul băiatului - e un altar. Și în jurul lui se înălța odată un templu.

— Ce fel de templu?

— Templul unor oameni care credeau în zei.

Vocea bărbosului suna grav, meditativ, ca un dangăt de clopot. Băiatul nu era sigur că nu devenise iar ținta unei ironii.

— Care credeau în zei! Păi, asta se vede! - pufni. La ce le trebuia un templu unor oameni care nu credeau?

— Tu îți închipui că toți cei ce se duc la biserică cred în Dumnezeu?

33

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Nu știu...

— Sigur că nu știi. Dacă ar crede cu adevărat, nu ți se pare că ar trebui să nu încalce poruncile scrise în Biblie? Tu ai citit Biblia?

- Da...

— De fapt, ai răsfoit-o puțin, știu. Și crezi ce scrie acolo? Citesc gândurile, nu uita! - ridică omul un deget, prevenitor.

— Nu prea. E cam stupidă - recunoscu Emanuel.

— Multi au aceeași părere, mai ales despre Vechiul Testament. E un mod de-a spune că nu reușesc să înțeleagă nimic. Dar oamenii care au cioplit pietrele astea credeau cu adevărat în zeii lor. Le auzeau glasurile și adesea îi vedeau. Când nu mai reușeau s-o facă, trimiteau un sol către cer...

— Cum?

— Spuneau unuia dintre ei ce rugăminți doreau să le îndeplinească zeii, apoi îl aruncau în sulițe.

— îl omorau?

— Ei ziceau că nu. Doar sufletul se desprindea de

trup și se-ndrepta către lăcașurile zeilor - rosti bărbosul, visător, privind către cer.

— îl omorau - concluzionă, sec, băiatul.

Celălalt oftă.

— Da. îl omorau - conveni.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, uneori, zeii se arătau din nou printre oameni, în anumite locuri cum e ăsta, construiseră niște porți mărginite cu stâlpi de piatră. Erau treceri către sălașurile lor, dar muritorii nu le puteau folosi.

— Ah, ca un fel de Poartă Stelară - zâmbi Emanuel. Se teleportau la ei acasă.

— Da. Ți se pare că sunt povești?

— Mmm, nu... ba da! - recunoscu. De fapt, cum de citiți gândurile?

— Orice om poate s-o facă. Iți trebuie doar puțin exercițiu.

— Aș putea și eu?

— Așa cred.

- *Cum?*

— Te pot învăța, dar asta va dura ceva vreme.

— Câtă vreme?

— Cine știe? Poate săptămâni, poate luni sau ani. Depinde mai ales de tine. Dar tu nu vrei numai să citești gândurile.

Bărbosul îl privi deodată sever.

— Tu vrei și să-ți *ascunzi* gândurile. Crezi că dacă vei citi gândurile, te vei putea feri de mine sau mă vei putea înșela, înțeleg - păru să se înduioșeze el. E greu să fii complet sincer. Deși, din alt punct de vedere, asta ar trebui să te facă să te simți perfect.

— De ce? - se miră Emanuel.

— Pentru că a nu fi sincer e o cheltuială suplimentară de energie. Sigur, pentru oameni asta a devenit un act reflex. Dar...

Se întoarse către masa de piatră.

— Uite, apa aia e sinceră. Dacă afară e ger, îngheață. Ce-ar fi să încerce să ne păcălească și să nu înghețe nici la minus zece grade? I-ar fi ușor?

— Nu știu. Nu prea cred.

— Asta e. Când minți, te îndepărtezi de natura ta interioară. Adică, apa n-ar mai fi apă, dacă ar îngheța aiurea. La fel, oamenii nu mai sunt chiar oameni când mint. Adevărul

e imediat. Este ceea ce este. Problema e că nu totdeauna ceea ce este ne convine. Raţiunea urzeşte tot felul de planuri pe care se străduieşte să le ascundă din diferite motive egoiste. Minciunile tuturor oamenilor adunate la un loc poartă numele de societate.

— Nu toţi oamenii mint.

— Ba da. Toţi vor să pară aşa cum nu sunt: mai buni, mai viteji, mai puternici, mai inteligenţi. Cei care au cu adevărat calităţi, mint mai puţin decât cei care nu prea au nicio calitate, asta-i singura diferenţă.

Băiatul se gândi puţin.

— Ar trebui să nu mint niciodată?

— Nu ştiu.

— Nici pe profesori? Nici colegii?

Bărbosul nu răspunse.

— M-ar crede fraier...

— Sau i-ai dezarma.

— Cum adică, i-aş dezarma?

— Aşa. S-ar speria şi n-ar mai putea să-ţi facă niciunul nimic. Cine ştie?

Urmă o lungă tăcere. Se făcuse amiază şi căldura părea să izbucnească din pietrele încinse, din ierburi şi flori, făcând aerul să tremure. Băiatul îşi simţi mâinile transpirate.

— Şi... dacă mă cred prost?

— îţi pasă?

— Sigur că-mi pasă.

— îţi pasă tocmai pentru că minţi.

— Cum adică?

— încerci şi tu, ca toată lumea, să pari celorlalţi altfel decât eşti. De aceea, opiniile celor din jurul

tău referitoare

la tine te afectează. în ziua în care nu-ți va mai păsa deloc de acele păreri, vei fi cu adevărat sincer. Vei fi tu - și n-o să mai conteze nimic altceva.

Băiatul se gândi puțin și dădu din umeri.

— Nu știu. Pot să încerc.

— Liniștește-te - râse bărbosul. Nu ți-am spus toate astea ca să te schimbi imediat. Poate nu ești pregătit, n-are-a face. Trebuie să vezi întâi lucrurile. Să le vezi în toată... splendida lor exactitate! - găsi el expresia. Abia apoi ai putea alege. Adică, știi, n-are rost să încerci și după cinci minute să-ți pară rău.

Băiatul dădu din cap, oarecum ușurat.

— Deci trebuie întâi...

— Să vezi lucrurile. De-asta te-am adus aici.

Emanuel îl privi mirat.

— Ca să vezi un lucru trebuie să mergi până la izvorul lui. Oamenii n-o prea mai fac demult. Să luăm un obiect - un pahar, de pildă. Un om bea cu el. Intr-o zi, paharul se sparge, îi pare rău, dar nu atât după pahar, cât după banii dați și se gândește că trebuie să cheltuiască alți bani ca să-și cumpere un pahar nou. Pentru omul acela doar asta contează.

— Unora le pare rău după un pahar și dacă paharul e frumos și le plăcea să bea din el, nu pentru bani - îl privi drept în ochi puștiul, mirându-se singur, într-o fulgerare, că avusese acest gând.

— Da - râse bărbosul. Unora le mai pare rău după

pahar și dacă e o amintire de familie.

— Și atunci?

— Să le luăm pe rând. Un pahar frumos încântă ochiul. Când se sparge, ne gândim imediat cum l-am putea înlocui

pentru a continua acea plăcere. Și cu ce preț, așa că tot de bani e vorba, în ultimă instanță. Când e însă o amintire, înseamnă că am pornit deja către izvor.

— Cum?

— Uite-așa. A merge spre izvor înseamnă să te întrebi prin câte mâini a trecut paharul, la câte evenimente plăcute sau nu s-a aflat pe masă, de unde a fost cumpărat, cine l-a produs, apoi cu câtă trudă a fost produs, ce compoziție are sticla... totul, înțelegi? îl recompui în totalitate în mintea ta și-i reconstitui istoria, semnificația... abia când ajungi să judeci toți acești factori poți să oferi paharului locul cuvenit, poți să-i stabilești valoarea reală, care nu-i totuna cu prețul afișat în magazin.

Băiatul se gândi.

— Ded - îngână - prețul unui lucru... hm, atund pot exista multe obiecte ieftine mai prețioase decât obiectele scumpe, nu-i așa?

Se simți iarăși mândru că putea susține conversația cu bărbosul.

— Da. Până la urmă, prețul este dat de sinceritate.

Băiatul nu înțelese.

— E ca și în cazul oamenilor - căută să-i explice

bărbosul. Modul în care ești privit seamănă cu prețul pe care ți l-ar da cineva în cazul în care ai fi expus într-o vitrină. Ca să cunoști lucrurile, trebuie să mergi spre izvor. Cu oamenii e mai complicat, desigur, dar e la fel. Prețul real e diferit de cel social.

încă nelămurit pe deplin, băiatul îngână:

— O să mă gândesc la asta.

— Va veni o zi în care nu va mai trebui să te gândești. O vei simți fulgerător. Vei ști imediat totul.

38

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Așa citești gândurile?

Bărbosul zâmbi.

— Ne plimbăm?

Merseră încet până lângă malul lacului. Acolo, Emanuel întrebă:

— Unde se scurge?

— Lacul? Nu știu. Cred că apa intră în pământ și apare altundeva.

— O să mai vin pe-aici. O să găsesc scurgerea.

— Probabil - admise bărbosul. Vino când vrei.

— O să mai veniți și dumneavoastră?

— Asta e sigur.

— Locuiți aici?

— Oarecum.

— Adică, aveți o casă pe-aici? ținu să precizeze băiatul.

— A, nu. Nu e nevoie. Dar o să știu când vii.

Bărbosul se așeză pe iarbă.

— Te sperie asta? adăugă, surâzând.

Băiatul se așeză și el.

— Chiar există zei?

— De ce să nu existe?

— Dar Dumnezeu?

— Asta nu știu. De fapt, dacă te gândești, nimeni nu știe ce înseamnă acest cuvânt.

Tăcură o vreme privind lacul. Minutele se scurgeau încet și niciunul nu părea dornic să rupă tăcerea. O pasăre bătu din aripi în frunzișul verde și băiatul tresări.

— Pot să pescuiesc?

— Dacă ai cu ce.

— Am undite.

39

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Atunci, poți să pescuiești.

— Vin mâine și pescuiesc - hotărî băiatul.

— După școală - precizâ bărbosul, privind în sus de parcă se adresase norilor.

— Păi, o să fie cam târziu - îngână, prevenitor, Emanuel.

— N-o să fie târziu.

Necunoscutul îl țintui cu privirea.

— Vii doar dacă, mai întâi, te duci la școală. Nu e perioada tezelor?

— Ba da...

— Păi, vezi? Lacul va fi aici toată vara. Dar tezele nu pot fi date decât acum.

Emanuel zâmbi strâmb.

— Nu prea... nu prea sunt pregătit.

— Așa crezi? Fă următorul exercițiu: în seara dinaintea fiecărei teze, ia manualul și citește-1 pe

tot. Vei fi pregătit, îți promit.

Băiatul se întoarse spre el și-1 privi atent.

— îmi promiteți? Adică... o să faceți ceva?...

— Să n-ai nici o grijă. Vei fi pregătit.

— N-am prea învățat până acum.

— Știu.

— De unde?

— Pui prea multe întrebări - îl opri bărbosul. E prea devreme pentru ele. Mai bine mergi și gândește-te la ce ți-am spus.

— Să plec chiar acum?

— Tatăl tău va fi îngrijorat dacă întârzii.

— îl știți pe tata?

— Poate.

40

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Dacă-I știți pe tata, înseamnă că sunteți din sat...

— Intr-un fel.

— Dar eu nu v-am văzut niciodată...

— Ah, n-o să te pârăsc că ai venit aici, în loc să mergi la școală, nu te gândi la asta! - îl apostrofă omul. Tatăl tău e destul de perspicace, o să observe singur. Nu te amăgi: va afla de la tine, nu de la mine.

Emanuel privi în jos o jumătate de minut. Apoi ridică din nou fruntea.

— Bine. O să vin mâine, după școală.

Se săltă din iarbă, apoi se scutură puțin.

— Să nu uiți geanta în pădure - îl preveni bărbosul.

Băiatul căscă gura și vru să spună ceva.

— Lângă copacul ăla, cu coajă portocalie - adăugă repede celălalt.

— De unde știți?

— Ai uitat că ghicesc gândurile?

— Dar eu nu m-am gândit nicio clipă la geantă de când am intrat în valea asta...

— Nici eu.

Emanuel rămase iar fără replică. „Oare își bate joc de mine?" - se întrebă. „Sau m-a urmărit peste tot? Dar trebuia să-1 văd, nu puteam să nu-1 văd!"

Bărbosul se ridicase și el.

— Știi drumul - mai spuse.

Apoi îi întoarse spatele și începu să se îndepărteze agale.

Băiatul îl privi o vreme, fără să se poată dezmetici. In cele din urmă, când necunoscutul era gata să se piardă printre copaci, strigă:

— Hei, domnule! Domnule!

Bărbosul se răsuci să-1 privească.

— Nu v-am întrebat cum vă cheamă!

Celălalt făcu un pas către el.

— Intreabă-mă.

Emanuel îl privi surprins, apoi se hotărî:

— Cum vă cheamă?

— Martin - răspunse omul. Mă cheamă Martin. Asta - și făcu un gest larg arătând împrejur - e valea mea.

CAPITOLUL *3*

Amiaza trecuse demult când Emanuel ajunse acasă. Tai- că-său fuma pe verandă.

— Pe unde umbli?

— Am găsit ciuperci! - zise repede băiatul.

Când ajunsese iar la Stânca Lotrilor, descoperise lângă un tufiș o plasă de plastic aproape nouă. Habar n-avea de unde apăruse, ar fi putut jura că nu se aflase acolo când trecuse către Valea lui Martin. „Poate-a adus-o vântul" - gândise atunci; o luase și, fără să întârzie mult pe drum, o umpluse cu mânătărci.

— Unde? azvârli George țigara și se ridică. Adu-le-aici, să le văd.

Băiatul răsturnă pe măsuța din verandă conținutul plasei. Taică-său le cântări critic, apoi începu să le pipăie și să le miroase.

— Da, sunt bune - zise, după ce termină inspecția. Unde le-ai găsit?

— Pe drum.

— Nu sunt ciuperci pe drumul spre școală - rânji George.

— Nu, nu acolo. Am mers spre deal și la stânga, în pădure.

— Deci, n-ai fost la școală.

— De ce crezi asta?

— Nu puteai s-o iei pe drum în sus decât dacă treceai pe-aici. Ai fi lăsat geanta.

— Ăăă... m-am gândit să nu mă oprești acasă.

— Serios? făcu George. Păi, mi-ai fi spus de ciuperci și te lăsam să te duci.

— Nu știam de ele.

— Atunci, ce-ai căutat pe deal?

— Am... am vrut să mă plimb.

Omul îl privi posomorât.

— Minți al dracu' de prost. Ai merita să te pedepsesc, cel puțin pentru asta.

Băiatul lăsă capul în jos.

— Că mint?

— Că minți prost. Perfecționează-ți stilul. Toată lumea minte, dar învață și tu să minți frumos!

— De unde știi că mint?

— Orice om care minte pleacă, involuntar, privirea spre stânga. Mai sunt și alte semne, dar ăsta-i cel mai sigur.

— Am vrut să mă duc la școală, dar...

— Dar e mai bine să hoinărești. Știu. Ce-o să faci?

Băiatul se hotărî să tacă, să nu pună gaz pe foc.

— Ce dracu' faci azi cu șapte clase? Dar, ce zic! Nici pe-a șaptea n-ai terminat-o încă! Cred că ai toate șansele să rămâi repetent.

— N-o să rămân - îl asigură Emanuel. Cineva mi-a spus... își înghiți cuvintele.

— Cine? Ce ți-a spus?

— Un om, m-am întâlnit cu el în pădure. A zis că sunt deștept și pot să trec clasa.

— Ah, da! - răbufni George. Poți, sigur că poți. Atâta că nu vrei, nu te interesează! Hai, cară-te, dispari de-aici! Vezi că oile sunt sus, du-te și stai cu ele, nu ești bun de altceva.

Cară-te, n-auzi? Să nu vii până diseară. Tocana am terminat-o, ia ce vrei din frigider și du-te.

— Bine, tată...

— „Bine tată"... - îl maimuțări George. De unde dracu' atâta bine pe capul meu?

Băiatul se retrase, încercând să pară umil și plin de căință. Se duse în bucătărie și-și pregăti repede două-trei sandvișuri, apoi plecă spre portița din fundul curții. Oile se vedeau micuțe și albe pe pajiște, către pădure. Băiatul le numără. Erau toate, inclusiv berbecul. Urcă până la ele și rupse dintr-un arbust un băț lung pe care, în orele care urmară, îl fasonă și-l decoji, cântărindu-1 mereu în palmă, până când i se păru perfect. Din când în când lăsa lucrul și alerga după oi; altădată se gândea la întâlnirea neobișnuită din Valea lui Martin. Până la urmă se gândi și la școală. Când soarele dădea să apună, mână oile spre curte, le introduse pe portiță și le turnă două găleți de apă în jgheab. Unele dintre ele avuseseră miei în primăvară, miei care fuseseră deja vânduți, așa că se apucă să le mulgă. Treaba asta îi mai luă o jumătate de ceas. In cele din urmă, băiatul aduse găletușa de lapte în bucătărie. își turnă o cană și scoase din dulap un sfert de pâine.

— Ai terminat?

— Da - răspunse, fără să se întoarcă spre taică-său.

— Am gătit ciupercile, vrei?

— Mai târziu. Mâine am teza la istorie.

— Zău? Te pomenești că te-ai pregătit!

— Puțin. Dar o să citesc astă seară tot.

— Porcul nu se îngrașă în ajun - îl luă în zeflemea

George. Băiatul terminase deja laptele și pâinea.

45

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Mă duc.

Ieși grăbit și merse în camera lui. Scoase manualul și-1 privi lung.

„Oare chiar îl voi ține minte?" - se întrebă.

începu să citească și în curând se surprinse absorbit de lectură. Erau lecții despre regi, războaie și tratate politice, despre întâmplări și promisiuni. Citi până târziu. Când termină manualul, trecuse de mult miezul nopții. își puse ceasul să sune și se întinse în pat. Somnul îl cuprinse în timp ce privea zona albicioasă a tavanului și și-o închipuia un ecran pe care însă, neașteptat, nu reușea să-și imagineze proiectat absolut nimic.

A visat ceva peste noapte, dar dimineața nu și-a adus aminte ce anume.

Soneria ceasului îl găsi, în mod ciudat, deja treaz și perfect odihnit. în drum spre școală, încercă să se gândească la lucrurile citite seara, dar nu reuși.

„Poate m-a păcălit" - gândi cu amărăciune. „Dar, fie. Mă duc și văd ce pot să fac".

Colegii alergau și se jucau prin curte. Ca de obicei, când îl văzură deveniră mai reținuți. Chiar lângă intrarea în școală câteva colege păreau să-și dea coate, să discute despre el în șoaptă și să chicotească.

„Abia așteaptă să mă fac de râs la teză" - se întunecă băiatul. Se prefăcu că le ignoră și intră în holul clădirii. Simți o mână pe umăr.

— Te-ai hotărât să mai vii pe la noi?

Emanuel îl recunoscu pe profesorul de istorie.

— Am venit să dau teza - răspunse, privindu-l drept în ochi, cu o stăpânire de sine care îl miră în primul rând pe el.

46

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Ai cam multe absențe. Vezi cum le motivezi, poți să ai probleme.

— Mă descurc, mulțumesc.

Profesorul îl cântări cu privirea, ușor intrigat. De obicei Emanuel nu se arăta atât de politicos. Zâmbi subțire.

— Ai pățit ceva?

Băiatul îl privi calm.

— Nu știu exact.

Apoi se întoarse și intră în clasă.

Profesorul de istorie își scărpină obrazul gânditor. Până la urmă dădu ușor din umeri, plecă spre cancelarie și reveni cu catalogul.

— Gata, începem, luați loc - acoperi el hărmălaia.

Larma scăzu, copiii se așezară.

— Nu vă mai verific - privi el ca din întâmplare către Emanuel. Văd că sunteti toti.

Făcu semn către o fată plină de pistrui care stătea la pupitrul cel mai apropiat. Când aceasta se ridică, zise:

— Aici am douăzeci de subiecte - arătă către un plic pe care-l așezase pe catedră. Vei trage cu propria-ți mânuță două din ele. Asta - explică el încercând să destindă atmosfera - ca să nu ziceți că

nu v-ati făcut-o cu mâna voastră.

Hai, curaj!

Fata scoase, temătoare, două hârtiuțe.

— Așa. E OK. Sunteți așezați pe rânduri, deci: rândul unu, primul subiect, rândul doi al doilea subiect. Rândul trei iarăși primul subiect și tot așa, bine? Vă scriu pe tablă subiectele, deci...

Emanuel privi pe geam către cerul senin.

„Presupun că m-a mințit".

47

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

își începu lucrarea scriind titlul subiectului și, sus în colț, propriul nume. Constată că nu-și amintea nimic. Nu-și putea imagina nici măcar cum ar trebui să arate prima frază a tezei. încercă să se concentreze. Cam pe la ce pagină era? Multe date istorice. Un război. Condiții economice și sociale. Cultura epocii. Vinieta aceea roșie de început de capitol. Pe urmă parcă un subtitlu scris cu albastru. Nu, nu era așa. Era...

Deodată deveni perfect detașat. Nu era nevoie să se concentreze. Pentru că - înțelese brusc - lucrurile acelea nu făceau parte dintr-un manual, ci din *istorie.* Din țesătura însăși a realității. O realitate pe care o acoperiseră alte pagini de realitate, ulterioare. Totuși, nu atâta încât s-o facă de nere-constituit. Era suficient să-și imagineze acel trecut pornind de la parametrii prezentului.

Să pornească spre izvorul lucrurilor.

Brusc, în fața ochilor minții îi apăru pagina din carte care conținea lecția. Cu acei ochi ai minții o studie calm, aproape în transă, comparând cele

scrise *cu cele care trebuie să se fi întâmplat atunci.* In jurul lui clasa zumzăia ușor, aerul era limpede, se auzea foșnetul hârtiilor, se simțea mirosul lacului de lemn cu care fusese vopsit pupitrul. Dar nimic din toate astea nu mai conta. Emanuel privea prin pânza realității o realitate străină. O realitate de demult, construită nu atât din literele cărții de istorie, cât din rezultatul deducerii unui sens al lucrurilor care se petrecuseră sau care ar fi putut să se petreacă, vectori subtili care-și dezvăluiau punctele de origine, reverberații misterioase ale faptelor de atunci și care se mai propagă încă. începu să scrie fără efort, simplu, povestind pentru pura plăcere de a recrea felia de eternitate

reprezentată de acel moment istoric îndepărtat. Se abătea de la litera cărții acolo unde simțea cartea greșind, completa golurile când acțiunile păreau prea seci așa cum fuseseră descrise de manual. Mai mult, făcu trimiteri către alte surse, către pagini de internet pe care navigase cândva și care acum i se iveau în memorie cu o uluitoare limpezime, către cărți peste care trecuse superficial, dar din care se pare că subconștientul său reținuse mult mai mult decât s-ar fi putut crede.

Scrisese aproape zece pagini când profesorul îi anunță că din ora rezervată tezei rămăseseră doar două sau trei minute. Se grăbi să încheie rotunjindu-și lucrarea cu o concluzie generală, apoi lăsă jos pixul și privi în jur. încet, aburii ușori ai timpului mort se risipiră; băiatul recunoscu clasa, colegii și pe profesorul care aduna lucrările. Se simțea straniu, cum nu ținea minte să se mai fi simțit vreodată. Parcă s-ar fi aflat pe un pisc ascuțit de munte pe care izbutise să-l cucerească pentru a privi acum lumea obiectiv, tăcut, fără bucurie și vanitate, fără tristețe sau falsă umilință - niciun sentiment obișnuit, omenesc, nu-i tulbura uriașul sentiment de calm în care mai pulsa doar o mică undă de umor și curiozitate.

„Mă simt așa pentru că sunt un *observator*" - gândi, întin- zând către profesor teancul de foi pe care le prinsese cu o agrafă. Imediat constată că gândul prin care încercase să-și definească starea tulburase puțin starea însăși.

„Nu gândi" - își aduse aminte.

Altă distorsiune. Orice gând transforma în fâșii

senzația de calm vigilent și de conștiență profundă care-1 stăpânise o oră întreagă. în cele din urmă înțelese că nu va putea păstra sentimentul și acceptă să-l lase să plece. Regretă puțin, apoi

constată că n-a pierdut nimic: acel calm rămăsese, ca un parfum subtil, să-i înconjoare gândurile. îl percepea ca pe o prezență sensibilă, undeva, în fundal.

„Pentru că el este fundalul" - fu, brusc, străbătut de înțelegere. „Este..., ah, nu știu, nu pot să explic nimănui. Nici mie nu pot să-mi explic"...

Orele treceau, una după alta, alți profesori se perindară la catedră. Amiaza veni, dar nu ca altădată, nu ca o eliberare amestecată cu bucuria de a fi scăpat de corvoada prezenței în clasă, ci ca un *fapt simplu și de netăgăduit,* pe care Emanuel îl percepu dezgolit de acele sentimente cu care îl întovărășise până atunci.

Ieși din școală salutându-și cu un gest vag colegii și pomi către casă. Nu se grăbea. înțelegea de ce Martin îi spusese că are timp: simțea că avea acum tot timpul din lume. Când ajunse, își lăsă geanta cu cărți pe verandă și merse în bucătărie. îi era foame, dar mai ales sete. Trecu pe lângă tatăl său, care stătea la masă răsfoind un ziar, și-i aruncă un „bună ziua" senin, aproape tandru. George îl privi intrigat cum își umple cana de apă.

— Ai pățit ceva?

îl surprinsese aerul detașat al băiatului.

— Nu - răspunse Emanuel, când termină de băut.

— Ai fost la școală - constată George.

- Da.

— Și a mers bine. Ai un fel de-a fi care-mi spune asta.

— A fost bine - acceptă băiatul.

— Mănânci?

- Sigur.

— Avem tocană din ciupercile tale. A ieșit nemaipomenită. Sau vrei friptură?

50

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Emanuel îl privi uimit.

— Friptură?

— Am fost la magazin - zise George. Am luat câte ceva.

Băiatul râse.

— Bine, și una și alta. Ai ceva treabă cu mine azi?

Taică-său îl privi iar uimit. Emanuel nu fusese niciodată prea interesat de treburile gospodăriei, chiar dacă nu comenta când primea vreo însărcinare.

— Mmm, nu. Poate diseară, poți să aduci oile și să le mulgi. Apropos, vrei și puțin caș? Dacă nu acum, mai târziu. Ia-1 la pachet.

— Pachet? De ce crezi că vreau să plec undeva?

— Pentru că *așa arăți.* Hai, mănâncă, nu mai pune întrebări tâmpite.

După masă, băiatul spălă farfuriile și umblă o vreme prin magazie, după uneltele de pescuit. Bățul pe care-1 cioplise ieri nu era gata, trebuia mai întâi să se usuce bine, să devină ușor. Ar fi putut să ia una din undițele sau lansetele pe care i le cumpărase taică-său, dar prefera să utilizeze bețe

fabricate de el însuși.

— Mergi la pescuit?

George apăruse în ușa magaziei și îl urmărea cum își pregătește bagajul.

— Ți-am făcut niște sandviciuri, uite-aici. Să iei și apă la tine.

— Beau de la izvor - mormăi băiatul.

— Izvor? Ce izvor?

Emanuel ridică ochii, surprins. Apoi înțelese că George nu știa unde merge.

— Nu mă duc la Moara lui Dumnezeu, merg altundeva. E și un izvor.

51

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Nu e bine ce faci.

Vocea lui taică-său devenise aspră, uscată. Băiatul îl privi fără să înțeleagă.

— N-ar trebui să te duci acolo.

— Dar nu știi unde mă duc! protestă.

— Ba da - zise George, sec. Știu.

Lăsă pachetul cu mâncare pe o mică etajeră aflată lângă ușă și ieși. Emanuel rămase puțin pe gânduri, apoi clătină din cap și înghesui pachetul cu sandviciuri în tașca de piele, peste cutiile cu ace, plumbi și nylon. Cu bățul pe care și-1 alesese în mână, pomi către poartă.

— Emanuel!

Băiatul se întoarse.

— Să nu crezi tot ce vezi.

— Ce vrei să spui?

Se priviră o clipă, apoi George porni către bucătărie.

— Ce vrei să spui? repetă încet Emanuel, deși știa că taică-său nu mai putea să-l audă.

Ieși pe poartă îngândurat și apucă spre deal. Când ajunse la răscruce, privi înapoi spre sat, se strâmbă, apoi începu să fluiere cu nepăsare. în mai puțin de un ceas străbătu pădurea și se trezi la Stânca Lotrilor. Găsi movila de pietre pe care o adunase cu o zi înainte și se amuză o vreme vorbind și cântând, urmărind ecoul care-i îmbogățea vocea cu armonii strălucitoare. Apoi își aduse aminte de ținta călătoriei, regăsi poteca și, după încă un ceas, răzbătu prin scurtul defileu către Valea lui Martin.

Lacul îl aștepta cu apele dormitând într-o indiferență tăcută. Băiatul își desfășură undița și așeză momeala în cârlig. Privi de câteva ori în jur, așteptându-se să apară

52

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

dintr-o clipă în alta ciudatul personaj întâlnit cu o zi înainte, dar nu se zărea nimeni. Azvârli undița și începu să urmărească atent mișcările plutei. După doar câteva secunde aceasta se afundă în unda transparentă și Emanuel trase. Nu prinsese nimic, dar de pe cârlig momeala dispăruse.

— Un bun exercițiu pentru dezvoltarea atenției - se auzi o voce ușor ironică.

Bărbatul îmbrăcat în verde stătea rezemat de cel mai apropiat copac și-și făcea vânt cu o pălărioară vânătorească.

— Zeul mi-a spus că trebuie să apari...

— Și eu v-am spus - mormăi băiatul, punând în ac

o momeală nouă.

— Nu-mi mai vorbi la plural. Sunt unul singur.

— Nu-i bună politețea?

Martin îi ignoră tonul oarecum acid și se așează lângă el.

— Aici e clean și cleanul e un pește mai degrabă răpitor. Boabele astea nu te ajută.

— A mușcat - observă Emanuel.

— Dar n-a înghițit. Doar s-a jucat. Ai nevoie de lăcuste sau de râme. Uite, ia de-aici.

Bărbosul scoase din buzunar o cutiuță metalică.

— Umblați...

— Umbli - îl corectă repede celălalt.

— Mda. Umbli mereu cu o cutie de râme în buzunar?

— Doar azi. Presupun că data viitoare o vei avea pe-a ta.

— A fost bine - zise Emanuel.

— O, știu. Ai fost inspirat - răspunse Martin pe loc, arătând că i-a înțeles imediat gândul.

— Ați... ai făcut ceva pentru asta?

— Dar tu?

Băiatul începuse să se învețe cu felul celuilalt de a dialoga. — Am învățat. De fapt, doar am citit. Așa cred.

— Nu ești chiar sigur.

— M-ai hipnotizat?

- Nu.

— Atunci, ce naiba mi s-a-ntâmplat?

Martin oftă și privi spre cer printre ramurile copacilor.

— Ai deschis o poartă. Ai apăsat unde trebuie și arcul clanței a făcut „clic".

— E așa de simplu?

- Nu.

Băiatul așteptă, dar celălalt nu părea dispus să explice. Oftă și el și, terminând de pus râma în cârlig, azvârli undița. Pluta rămase câteva clipe nemișcată, apoi se scufundă. Băiatul trase brusc și bățul se îndoi de greutatea care se zbătea la capătul firului.

— Frumoasă bucățică. Are aproape un kilogram - comentă bărbosul.

— Nu e numai meritul meu - rânji băiatul.

Trase peștele din ac și-l vârî într-o pungă scoasă din tăș- cuță.

— Da, așa crezi - îngână Martin, care înțelesese că băiatul nu se referise doar la pește. Dar ce-ai zice dacă ți-aș spune că greșești?

Emanuel îl privi și se crispă ușor.

— Te sperie faptul că te schimbi, că gândești altfel - răspunse bărbosul întrebării pe care băiatul n-o pusese. Și nu e numai asta.

— Mi-e teamă să te cred - acceptă Emanuel. Dacă aș ști că lucrul care mi s-a întâmplat azi la școală

depinde doar de mine, atunci...

54

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Pare o responsabilitate dificil de susținut, înțeleg. E ca și când cineva ți-ar pune în mână manșa unui avion în zbor și ți-ar spune: pilotează tu asta, că eu am puțină treabă!

Băiatul dădu din cap aprobator.

— Ai o mână dreaptă, nu-i așa?

Emanuel îl privi aiurit.

— Da, o ai - continuă omul. Știi cam câți mușchi o pun în mișcare?

Băiatul nu răspunse.

— îți dai seama ce uriașă responsabilitate apasă asupra ta când trebuie să-l mobilizezi într-un anume fel pe fiecare pentru a scoate din balta asta un pește prins în undiță? - îl zgândări Martin.

— Dar nu-i totuna - sări Emanuel. Eu fac doar o mișcare...

— Așa o percepi tu. Suma mișcărilor mușchilor tăi o vezi ca pe una singură. Nu stai să te gândești ce face fiecare mușchi, este?

Băiatul meditä puțin.

— Vrei să spui că e firesc, nu? Un lucru ca ăsta se întâmplă - și gata?

— A fost altfel? Da, ar fi simplu să-ți zic: am făcut eu o vrajă, te-am ajutat, suntem doi care împărțim responsabilitatea. Dar aș mințí.

— Atunci - îl privi sfidător Emanuel - de ce nu mi s-a întâmplat asta și înainte?

— De ce ai făcut primii pași când aveai, să zicem, zece luni și nu înainte?

Băiatul deschise gura să răspundă, dar se opri.

— Ai mai putea întreba: de ce nu li se întâmplă și altora? îți răspund: li se întâmplă, cel puțin unora. Poate nu la vârsta

ta. Poate niciodată. Nu știu să apese pe acea clanță a minții care face „clic" și deschide poarta.

— O întâmplare - rezumă băiatul, puțin dezamăgit.

— Eu știu? Ce e întâmplarea?

— Bine, și acum?

— Și acum.

— Nu mă îngâna. Știi ce vreau să zic - îl străpunse băiatul cu privirea.

— Și acum - repetă, încăpățânat, Martin. *Tu* nu știi ce vreau să zic. Și acum și oricând dorești. Puterea asta îți va umple treptat viața până când va deveni permanentă.

Emanuel privi tulburat către mijlocul lacului.

— Permanentă ? - șovăi. A început să piară imediat cum m-am gândit la ceva...

— Hai să-ți arăt - zise Martin.

Se ridică și azvârli în lac o crenguță.

— Creanga lovește apa și creează unde concentrice. Mintea acționează și creează gânduri. Când creanga se liniștește plutind, cercurile dispar. Când dai la o parte gândurile, simți liniștea. Orice gând întrerupe liniștea. Dar n-o face să dispară - nici apa lacului n-a dispărut când au apărut cercurile.

— Mi-ai spus să nu gândesc - rosti meditativ

Emanuel. Totuși, cum poți trăi în lume fără să gândești?

— începi prin a învăța să nu gândești. Ca să auzi liniștea, trebuie ca zgomotele să lipsească. Apoi...

Martin se opri, ca și când și-ar fi dat seama că vorbește prea mult.

— Apoi? insistă băiatul.

— Nu încă - surâse bărbosul.

își scoase din nou din cap pălărioara verde și începu să-și facă vânt cu ea.

— Pescuiești?

Emanuel dădu din umeri, dar, după câteva clipe, aruncă iar undița în lac.

— Deci, pot face asta la orice teză. E o... o stare formidabilă.

— E o stare normală. Cea mai normală. E minimul efort.

— Nu mi s-a părut - comentă băiatul. Pare un fel de cântar. îl mișcă orice.

— Echilibru instabil - surâse Martin. Și totuși, e starea fundamentală a conștiinței. Ți se pare instabilă pentru că, aparent, se pierde ușor, dar nu-i așa. Apa nemișcată a lacului e la fel: o stare fundamentală. O tulbură orice, dar toate câte o tulbură apar și dispar. Gândurile vin și trec. Liniștea rămâne. Pescuiești?

Pluta dispăruse în adânc. Băiatul tresări și trase afară încă un pește.

— Ar trebui să schimbi râma - constată Martin, când peștele ajunse în plăsuță, lângă celălalt.

— Mai e bună...

— Se vede acul. Peștelui îi plac lucrurile proaspete. O râmă nouă. Dacă vede acul, simte pericolul.

Băiatul încercă să spună ceva, dar rămase năuc în fața gândului care-i trecu deodată prin minte. Rosti cu prudență:

— Un ac periculos trebuie îmbrăcat. Peștele vede doar râma...

— Iar tu vezi doar o vale, un lac și un om în verde

- ripostă Martin. Cum arată acul?

— Deci, citești gândurile - oftă Emanuel.

— Iar acum te-ntrebi: există un ac?

— Există?

- Da.

Martin îl privi în ochi fără să se ferească.

— Există și un ac, peștișorule...

— Mă pot feri de el?

— Nu. Așa cum nu te poți feri de moarte sau de fisc. Sunt lucruri inevitabile.

— Va fi rău?

— Nu știu. Pescuiești?

Emanuel stătu câteva clipe nemișcat, apoi se scutură ca și când s-ar fi trezit dintr-o viziune care l-ar fi acaparat cu totul. Cu migală, fără să se grăbească, așeză în ac altă râmă, apoi aruncă undița.

— Ce va fi?

— Tu ce crezi?

— Nu știu. De-asta am întrebat.

— Inteligența - rosti sfătos Martin - e, în realitate, doar capacitatea de a anticipa.

Băiatul îl privi curios. Bărbosul continuă:

— Spuneai ieri că animalele nu gândesc. Să nu crezi asta. Toate ființele gândesc, într-un fel sau altul.

Martin se opri o clipă și închise ochii ca și când ar fi încercat să-și amintească ceva. Cu ochii închiși, continuă:

— Ne diferențiază modul în care privim trecerea

timpului. Noi facem diferența între ieri, azi și mâine. Trăim timpul cu luciditate. Sigur, această luciditate nu e constantă și nici universală. Dar se poate aplica speciei umane, în general.

— Cum adică?

Martin deschise ochii, parcă amintindu-și deodată că interlocutorul său nu e decât un copil.

— Adică, tu îți amintești că un lucru s-a întâmplat ieri, altul cu două zile în urmă și altul acum două săptămâni. Pentru un câine, ceea ce s-a întâmplat ieri e totuna cu ce s-a întâmplat acum o săptămână. El înțelege că ieri *a fost,* dar nu va face o deosebire conștientă între ce a fost ieri și ce *a* fost altădată. Trecutul e arhivat într-un plan relativ lipsit de relief. Pentru animal, timpul nu are valoare. El trăiește azi, acum, aici. La asta i se rezumă conștiința. Ce a fost înseamnă un ieri uriaș, care cuprinde viața lui până azi. Cât despre ziua de mâine...

Martin respiră adânc.

— E același lucru. Animalul nu-și face planuri. Ii e foame, deci va căuta mâncare. Acesta e un gând. Ii e sete, va căuta apă. E un alt gând. Gândurile lui răspund unor necesități imediate. Viitorul e scurt. Mâine deja nu există. Chiar acțiuni mai complicate sunt doar răspunsuri care încearcă să rezolve situații tot pe termen scurt. Poți duce un câine de acasă și să-1 vezi că se întoarce după multe săptămâni. Intervine și aici un gând care cere o rezolvare cât mai apropiată: e dorința de a reveni la sălaș, la adăpost, la siguranță. In fiecare dimineață câinele se trezește, privește în jur, constată că nu e acasă și dorința revine. Caută să și-o împlinească. Și călătorește astfel mulți kilometri, ghidat de repere pe care doar el le cunoaște. Acel gând îl acaparează, îi stăpânește toate acțiunile. Sunt câini pentru care dorința de a fi împreună cu un anumit om devine dominantă. Uneori, acel câine, așteptându-și stăpânul, renunță la necesități fundamentale. Nu

mai mănâncă, nu mai bea. Uneori moare așteptând. Sunt, totuși, excepții.

59

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— E... dragoste? întrebă Emanuel, trăgând undița la capătul căreia prinse să se legene alt pește.

— Intr-un fel, da. Animalele au sentimente, dar nu există o rațiune dominantă. Adică, una pe baza cărora să-și trăiască sentimentele conștient. Ele se lasă purtate de val, reacționează imediat.

— Am schimbat râma - îl atenționă băiatul.

— Tot ce vezi în jurul tău - continuă Martin, parcă fără să-l bage în seamă - e făcut din gânduri. Gânduri lungi, gânduri naturale. Cu cât cobori pe scara evoluției, cu atât gândul e mai lung și mai difuz.

— Cum difuz?

— Adică neexprimat cu claritate. Căprioara aleargă ca să nu fie prinsă de lup. Are picioare lungi, dar le-ar dori și mai lungi. încet, de-a lungul a sute și mii de ani, gândul repetat cu asiduitate de ea și de urmașii săi se materializează, iar strănepoatele căprioarei vor avea picioare puțin mai lungi. Vor fi mai rapide, iar lupul nu le va prinde. Dar și lupul gândește. El caută soluții la problema acestor picioare lungi. Dacă nu va găsi soluții, va trebui să vâneze alte animale, căci de căprioare nu se va mai putea atinge. Așa că învață să atace în haită, să alerge o perioadă și apoi să-i ia locul un lup odihnit, în timp ce căprioara obosește. Sau învață să creeze ambuscade. Să ducă vânatul într-un loc în care poate fi prins mai ușor. Toate gândurile astea

naturale ajung, pe rând, să fie împlinite. De aceea lumea evoluează.

— La școală ni se spune că animalele se adaptează naturii...

— Asta e adevărat doar în cazul unui animal luat ca atare: trăiește și se adaptează. Dar de-a lungul generațiilor natura e cea adaptată încet de animale la necesitățile lor. Sunt gân-

duri lungi, gânduri nevăzute. Profesorii voștri vă spun doar ce au învătat si ei, la vremea lor, de la altii sau din cărți. Pes- cuiești?

Băiatul, ascultându-1, nu fusese atent la plută. Trase repede bățul și scoase pe mal încă un pește.

— Al patrulea - constată. Sunt mari. Pentru azi, ajunge.

Martin îl aprobă zâmbind.

— Hai la izvor.

— Vrei să-mi mai arăți ceva?

— Aflăm acolo.

Băiatul își adună ustensilele de pescuit, apucă plasa cu pește și o luă pe urma bărbosului. îl ajunse din urmă chiar la izvor.

— Ce vezi?

— Ce-ar trebui să văd? ripostă Emanuel.

— Asta numai tu hotărăști.

— Vrei să spui că nu vedem la fel?

— Ții minte ce ți-a spus tatăl tău când ai plecat de-acasă?

Băiatul nu se mai miră că bărbosul știa lucruri pe

care n-ar fi fost normal să le știe.

— Să nu cred tot ce văd. Asta *a* spus.

— Izvorul ăsta poate să te ajute, dacă ai o dorință arzătoare.

— Poate împlini dorințele?

— Nu, dar te poate ajuta să ți le împlinești singur.

— Cum?

— Ascultă-1.

Emanuel se concentră.

— Nu se aude. Doar liniștea. Dar asta nu se poate, apa ar trebui să clipocească...

61

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Ce e liniștea?

Băiatul își aminti sentimentul din clasă.

— Fundalul - rosti aproape mecanic.

— Și animalele gândesc, creează unde pe suprafața apei. Dar noi facem undele mai înalte, tulburăm lucrurile mult mai mult. Câteodată, rar, mai degrabă din nesăbuință, unii creează adevărate uragane. Iar alții, foarte, foarte rari, pot să creeze uragane oricând doresc. Ascultă acum.

Brusc, clipocitul apei se auzi distinct.

— Ai făcut ceva - se miră băiatul.

— Eu sau tu? Să-ți spun o poveste. Un bătrân înțelept, inițiat într-o religie orientală numită Zen, mergea alături de un ucenic. La un moment dat, ucenicul l-a întrebat pe bătrân: maestre, care este esența religiei Zen? Bătrânul i-a făcut semn să tacă și l-a întrebat: auzi acel izvor? Ucenicul s-a concentrat un minut, apoi s-a luminat: da, maestre. Ei,

vezi, i-a zis maestrul. Aceasta este esența. Dar ucenicul a insistat: și dacă n-auzeam izvorul? Atunci, a zis înțeleptul, ți-aș fi spus: aceasta este esența.

Băiatul se gândi o vreme.

— Deci - îngână - nu contează dacă auzi sau nu izvorul. Atunci?

Martin nu mai spuse nimic.

— Atunci? insistă Emanuel.

— Tu alegi...

Băiatul îl privi cu gura căscată, apoi înțelese fulgerător.

— Contează că asculți!

— Crezi în miracole?

Emanuel tăcu și se gândi.

— Parcă nu.

62

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Pentru că sfidează ordinea lucrurilor - rosti îngăduitor Martin. Pentru că miracolele, dacă ar exista, ar fi ca și când cineva ți-ar spune: uită toate lucrurile pe care le știi, sunt greșite. Sunt normale, așa ți s-a părut până azi, dar sunt greșite. In realitate apa poate lua foc, iar pe nori poți merge cu automobilul. Toate chestiile care păreau deja știute se duc dracu' și nu mai ai pe ce să te sprijini. Miracolele fac rațiunea să-și rupă picioarele.

— Nu e miraculos să citești gândurile?

— Ai acceptat asta și ești deja un mic trădător al realității - surâse Martin satisfăcut.

— Dar...

Băiatul se simți pus în încurcătură.

— Bine. Deci sunt miracole posibile și miracole imposibile. Asta vrei să spui?

— Nu. Un singur miracol posibil face orice alt miracol posibil.

— Păi, și?

Martin tăcea și continua să surâdă.

— Atunci - izbucni băiatul - ce e adevărat și ce nu? Martin se așează tacticos pe o piatră.

— Auzi sau nu izvorul?

— Nu contează, n-ai spus așa?

— Nu. Tu ai spus așa.

— Da - șovăi băiatul. Eu am spus.

— Când pescuiești, faptul că mă ascultai pe mine n-ar fi trebuit să te facă să uiți să scoți peștele din apă. Crezi că ar fi fost un miracol să mă asculți și să fii, în același timp, atent Ia plută?

— Nu. Nu știu.

63

— Gândește-te, ar fi fost un miracol să poți asta?

— Păi, nu. De fapt, cred că nu.

— Totuși, ai ales fie să mă asculți pe mine, fie să pescuiești. De ce nu poți fi atent la două lucruri deodată?

— Ba pot - îl contrazise băiatul.

— Și de ce n-ai făcut-o?

— Nu știu. Nu eram obișnuit.

— Aha! Sigur, nu erai obișnuit. Și acum, ne întoarcem iar la izvor: mai întâi nu l-ai auzit, apoi l-ai auzit. Dar ai putea să-l auzi și să nu-1 auzi în același timp?

— Mmm, nu.

— De ce?

— Pentru că... un lucru nu poate fi așa, în două feluri diferite...

— Ești sigur? Poate că *nu ești obișnuit,* ce crezi?

— Cum poți să auzi un lucru și să nu-1 auzi?

— Știi asta.

— Eu? se miră băiatul.

— Da, tu, cel care ai început să crezi în miracole. Realitatea nu e doar ce ni se pare că știm despre ea. E mult mai mult, poate că lucruri pe care le credem miraculoase nu sunt decât fenomene firești, dar pe care încă nu le înțelegem. Realitatea nu e doar ce ni se pare nouă, așa-i?

— Hm, da, așa e - răspunse Emanuel.

— Fals, fals, băiatule - clătină nemulțumit din cap Martin. Realitatea este exact ce credem despre a ea. Este realitatea noastră în care ne mișcăm, în care trăim. O piatră este o piatră. Un fir de iarbă e un fir de iarbă. Ce poate fi altceva?

— Așa e...

— După cum vezi, ai răspuns cu „așa este" unor afirmații care se exclud. Ai spus „așa e" când am presupus că realita-

tea e mai mult decât ce pare și tot „așa e" ai răspuns când am pretins că realitatea este doar ce se vede.

Emanuel rămase cu gura căscată.

— O să vrei să zici din nou „așa este", dar te rog să te abții - îl preveni Martin. Ai, iată, un bun răspuns la întrebarea „cum poți să auzi un lucru și

să nu-1 auzi".

— Deci, așa - murmură băiatul. Bine, și ce legătură au miracolele?

— Câteodată - îngână Martin - copiii pun pe linia ferată o monedă măruntă. Trenul trece, iar în locul monedei se naște un rotocol foarte mare de metal. Cândva, țiganii poposeau în valea asta.

— Aici?

— Da, aici. Ei luau un bumb de argint și-l loveau cu ciocanul până creau foițe subțiri, la fel de subțiri ca moneda călcată de tren, din care făceau potire, inele și cercei. Odată, o țigancă mi-a destăinuit un secret...

Făcu o pauză, ca pentru a răsufla.

— A spus - reluă - că dacă iei o stea și-o pui pe nicovală, poți s-o bați cu puterea gândului tău la fel cum o bați cu ciocanul. S-o mărești și s-o rotunjești. Cândva, așa ar fi procedat un țigan. Apoi a azvârlit pe cer steaua bătută la ciocan și a apărut Luna...

— E adevărat?

— Poate că da. Ar trebui să-ncerci.

Băiatul îl privi aiurit.

— Chiar crezi că...

- Nu.

Emanuel se simți iar luat în zeflemea.

- Nu?

— Nu. *Tu* trebuie să crezi. Deci, miracolele. Există sau nu?

Băiatul clătină din cap, obosit.

— Bine - zise, concluziv. Deci, miracolele pot fi și să nu fie în același timp. Poți face lucruri total diferite în același timp. Și care-i ideea?

— Tu alegi - șopti Martin.

— Aleg ce? Una sau alta? pufni Emanuel.

- Nu.

— Atunci, pe amândouă.

- Nu.

— Mă doare capul - se plânse băiatul.

Se ridică, luă bățul de undiță, tașca și plasa cu pești. Fără să salute, porni prin iarba înaltă către defileu. Merse astfel câteva sute de metri, apoi se opri brusc și se întoarse.

— Am înțeles! Aleg alegerea! strigă.

Cuvintele zburară către lac, se izbiră de stânci și se pierdură prin iarba înaltă.

Dar nu primiră niciun răspuns. Valea era cu desăvârșire pustie.

CAPITOLUL 4

— Am corectat aseară - zise profesorul - o teză de excepție. Nu mi-a venit să cred. Ridică-te puțin, Emanuel.

Ușor stânjenit, acesta se ridică în picioare.

— Da - zise către clasă profesorul. A lui e teza. Aproape că am simțit nevoia s-o tastez la calculator, s-o printez și s-o afișez, s-o puteți citi toți. Cred că, până la urmă, chiar am s-o fac. Emanuel, nu te știam preocupat de istorie, nu mi-ai oferit până acum niciun semn. Te felicit. Știu că n-ai copiat - o asemenea teză nu se poate copia. E scrisă altfel decât toate tezele pe care le-am citit vreodată. Crezi că poți ieși azi la tablă să ne povestești lecția?

Emanuel oftă. Se cam așteptase la asta, așa că înaintă precaut și se opri lângă catedră. Se uită către una dintre ferestre, apoi își roti încet privirea prin clasă. Brusc se simți amuzat, se destinse și începu să vorbească. Pânza istoriei se suprapuse aproape imediat peste pânza realității. Vorbi monoton, descriind faptele așa cum le simțea. Făcu câteva trimiteri către două pagini de net, scoase în evidență enigmaticul unor întâmplări petrecute în acea epocă. Vorbi un sfert de ceas, apoi se opri și zâmbi. Se afla din nou pe un pisc de munte, printre cețuri subțiri și sure, privind lumea ca pe un spectacol interesant. Profesorul și colegii îl priveau cu răsuflarea tăiată. In clasă, liniștea formase un spațiu inedit, incredibil, suprapus peste spațiul comun și umplându-1 până în cele mai mici unghere. După un minut de suspans, pixul

cuiva căzu de pe pupitru, iar zgomotul păru o explozie. Profesorul ridică mâinile și începu să aplaude cu entuziasm.

— Să mă ia dr... adică, ce mai, n-aș fi crezut! Băiatule, te-ai schimbat, nu mai ești elevul ăla... în fine, bravo, bravo! Ai zece pe linie, măcar că notele din celelalte trimestre... da, eh, sper ca talentul ăsta să te țină...

„Toată viața" - gândi Emanuel. „Așa mi s-a promis. Chiar și aseară..."

Dusese peștele acasă gândindu-se pe tot drumul la cele discutate cu Martin. Lângă cărare întâlnise iar ciuperci, dar nu-1 mai interesau. Tatăl său nu întrebase nimic. Luase peștele și-l gătise, dar refuzase să mănânce din el. Nici Emanuel nu mâncase prea mult. Era, în continuare, asaltat de gânduri. Deschisese manualele și citise lecțiile pentru a doua zi. A constatat că reușește să înțeleagă totul altfel. Până și matematica părea altfel - calculele mergeau ușor, formulele păreau să se rețină imediat și-i dădeau senzația că le are, cumva, la îndemână. Deși rămăsese până târziu, dimineața se trezise perfect odihnit și deosebit de limpede. Acum, în clasă, lăudat de profesor, își dădu seama că nu poate să se bucure de aceste laude așa cum ar fi făcut-o cândva. Era, pur și simplu, calm și detașat. Simțea că plutește deasupra momentului, că trăiește total neimplicat în această realitate. In orele următoare nu mai fu scos la tablă, dar dădu o lucrare de control la limba maternă în care se descurcă impecabil. Când plecă de la școală spre casă, constată că starea aceea de calm egal și,

totuși, uimitor de viu, continua să persiste în surdină, indiferent ce făcea sau gândea.

Pe la mijlocul drumului îl ajunse din urmă Virgil.

— Stai! Stai puțin! gâfâi acesta.

68

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Emanuel se opri.

— Mergi la pescuit?

Emanuel tăcu, măsurându-1 circumspect.

— Așa ai zis...

Băiatul își aminti că într-o pauză spusese cuiva asta. Dar Virgil nu fusese de față.

— De unde știi?

— Mi-a spus Daniel.

-Și?

Emanuel avea un aer zeflemitor.

— Păi, vreau să merg cu tine.

— N-ai undiță.

— îmi dai tu una.

Emanuel se gândi puțin.

— Bine. Da, putem merge. îți dau o undiță. Vrei să te las să copiezi de la mine la teza de Geografie.

Virgil îl privi uluit.

— Ăăă... nu, de unde...?

— Citesc gândurile - rosti sec Emanuel.

îi întoarse spatele și se depărtă câțiva pași. Apoi privi peste umăr. Virgil rămăsese în drum și-1 măsura neajutorat.

— Hai, vii? făcu Emanuel, râzând ușor.

Pomi înainte, conștient că Virgil se va ține după el. Așa se și întâmplă. în fața porții, băiatul se opri și-și așteptă colegul să-1 ajungă din urmă.

— Să-ți lași aici geanta, n-ai nevoie de ea. O să-ți dau și două plase.

— Ce să fac cu ele?

— Dacă vrei să mergi acolo unde merg eu, o să găsești ciuperci.

— Ciuperci?

Ochii lui Virgil străluciră.

— Sunt ciuperci?

— Daaa, rosti tărăgănat Emanuel. Hai în spate, la magazie.

George stătea pe verandă în balansoar. Băiatul schiță un salut amical, dar taică-său nu răspunse.

— Bună ziua - zise și Virgil.

Abia atunci George păru să se dezmeticească și ridică o mână. Când copiii traversau curtea, strigă în urma lor:

— Dați o raită prin bucătărie, poate vă e foame!

— E o idee - se răsuci Emanuel către Virgil. Ți-e foame?

— Un pic - recunoscu acesta.

— Atunci, hai să mâncăm.

Scormoniră prin bucătărie, găsind friptură rece, brânză, unt și roșii. Emanuel așeză pe masă o pâine.

— Hai - îl îndemnă pe Virgil.

— Tu nu mănânci?

— Tu ce crezi?

Mâncată repede și, la sfârșit, Emanuel îngrămădi vasele în chiuvetă.

— Trebuie să le spăl - se scuză. Altfel se supără tata.

Le clăti și le așeză în raft. Când ieșiră din bucătărie, se treziră în fața lui George.

— Te duci acolo?

Emanuel îl fixă cu privirea și nu răspunse.

— Nu înțelegi - se înverșună George. N-ai ce căuta acolo. Nimeni n-are ce căuta acolo.

— De ce?

întrebarea îi scăpă băiatului aproape fără să vrea.

în realitate, nu dorea să cunoască niciunul din motivele pentru care tatăl său îi cerea să nu se mai ducă în Valea lui Martin.

70

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Nu pot să-ți spun. Ai încredere.

Emanuel se simți ușurat că taică-său nu i se confesa, cu atât mai mult cu cât nu erau singuri.

— O să mă gândesc - mormăi.

Apoi îl trase pe Virgil după el și porniră spre magazie. Luară repede uneltele de pescuit și dădură să iasă. Din nou, George îi aștepta în prag.

— Mi-ai promis, nu uita!

— Am promis că mă gândesc - puse lucrurile la punct băiatul.

— Ceea ce vezi nu e ceea ce pare...

— Știu.

— Va veni ziua în care vei regreta - vorbi George mohorât, ca pentru sine însuși.

Emanuel nu răspunse. Ieși din curte cu pași mari, urmat de Virgil, care abia aștepta să se depărteze ca să-și poată manifesta curiozitatea.

— Unde naiba mă duci?

— O să vezi. E cam departe, dar merită.

— Unde, mă?

— Pe-acolo - arătă către deal.

— A, la Moara lu' Dumnezeu...

— Pe-aproape - rânji Emanuel. Hai!

Curând, se aflau pe culmea dealului, în punctul în care se bifurca drumul.

— Acum, la stânga - făcu un gest.

— încolo nu e nicio apă - se miră Virgil.

— Ba da, este, dar e cam departe.

Emanuel pomi, iar Virgil se luă după el, neîncrezător. Intrară în pădure și, nu după multă vreme, acesta exclamă:

— Ciuperci! Mamă, câte sunt!

— Culegem - hotărî Emanuel.

Aveau plasele pline după doar un sfert de ceas.

— Mamă, când vor afla băieții! - se minună Virgil. Ăștia habar n-au că pot să vină pe-aici, în pădure! Se duc doar la vale, pe poiană, sau în Crângu' Ielelor!

— Mai sunt și pe Valea Neagră - precizează Emanuel - da-s puține.

Băieții se așezară mulțumiți să se odihnească și să-și admire prada.

— Ce pădure-i asta? întrebă Virgil.

— A Lupilor - răspunse Emanuel. Da' nu e niciun lup pe-aici. Poate iama, cine știe?

Virgil se înnegură.

— Ăstea-s locuri bântuite, așa zic ăi bătrâni. Cică nu prea e bine să mergi așa cum mergem noi...

— Da' cum să mergem? Vrei să aducem un popă?

Virgil râse mânzește.

— Ei, nici chiar așa.

Privi în jur ușor speriat, parcă ar fi zărit pădurea pentru prima dată. Emanuel îi surprinse neliniștea și râse, la rândul lui.

— Dacă te gândești la prostii, precis o să vezi vreuna. Mai bine uite-acolo, la cioatele alea. Au fost

tăiate, este?

- Da.

— Crezi că ăia de le-au tăiat aveau popa cu ei? He, he! Aici vin oamenii cu păduraru' să taie copaci, pe la sfârșitul verii...

— Am auzit. Da' ai mei n-au pădure pe-aici, au în satu' ălălalt, pe la Amara, și mai au și spre munte, la Comu' Caprii.

72

— E drept, n-au totuși multi pădure pe-aici - admise Emanuel. Iar mai încolo s-ar putea să fie a nimănui.

— Cum naiba să fie o pădure a nimănui? se miră Virgil.

— A nimănui, adică a statului - precizã prompt Emanuel. Cum e și pădurea din munte.

— Taică-tău n-are pădure, așa-i?

— De unde să aibă? se miră Emanuel. Noi nu suntem de pe-aici. N-am moștenit pe nimeni.

— Și n-ave ți pădure deloc?

Emanuel ezită și se scărpină pe obraz.

— S-ar putea s-avem. Bătrânu' primește niște bani în cont, cică e o rentă sau o dobândă, nu știu. Poate-avem, nu mi-a spus niciodată.

— E secret?

— Nu, cred că nu. Doar că n-am întrebat și nici el nu mi-a spus... Hai, mergem?

Se ridicară.

— Ar trebui să lăsăm ciupercile undeva - propuse Virgil. Să nu ne cărăm cu ele.

Emanuel privi în jur.

— Era pe-aici un copac, dar cred că am trecut de el... Hai acolo, la stejaru' ăla. Le punem în tufă, jos.

— Și dacă trece cineva?

— Le ascundem, mă!

— Să nu vină vreun mistreț să le mănânce!

— Abia a-nceput vara, de unde naiba mistreți? Ăia sunt în munte, la răcoare...

Ascunseră plasele și porniră mai departe. Merseră o vreme tăcuți, bucurându-se de mireasma pădurii și de frumusețea locurilor. După un timp, Virgil încercă să încro-

pească o conversație banală, dar Emanuel nu-i prea dădu concursul, așa că se lăsă păgubaș. Curând, ansamblul de menhire apăru în fața lor.

— Uite - arătă Emanuel - aia-i Stânca Lotrilor. Îți place?

Virgil privea uimit în toate părțile.

— Mă, ce loc grozav! Parcă l-au făcut uriașii!

— Poate ei l-au și făcut - zâmbi Emanuel. Hai să vezi ceva.

îl duse în locul unde ridicase movila de pietre, dar acolo se opri șocat. în locul movilei, pietrele formaseră un cerc desenat impecabil pe pământul bătătorit.

— Ce-i? se arătă nelămurit Virgil.

— Nu știu. Aici am ridicat o movilă de pietre.

— De ce?

— Ca să marchez locul în care ecoul se-aude cel mai tare.

— Ce ecou?

— O să vezi. Chestia e că movila a dispărut. A apărut, în schimb, cercul ăsta.

„Hm - se gândi - să fie opera lui Martin?"

-Și?

— Și-atât - concluzionă Emanuel. Poate-a mai trecut cineva, dar nu știu cine.

— Ce contează?

— Ai dreptate. Hai în cerc, să-ți arăt.

îl împinse înainte și veni și el alături.

— Fii atent! șopti.

Apoi:

— Hei, eu sunt!

Ecoul sosi așa cum îl așteptase, dar se întâmplă

ceva straniu. Virgil se chirci, parcă ar fi primit o lovitură.

— Ce-i? Ce-ai pățit?

— Tu... tu nu auzi?

Virgil era speriat și palid ca moartea.

— Aud. E ca o orchestră...

— Nu mai vorbi - șopti Virgil. Nu mai striga. Mă omori...

Făcu doi pași, ieși din cerc și se prăbuși în iarbă. Emanuel se aplecă peste el.

— Ce-ai pățit?

Celălalt nu răspunse. Intr-un târziu se ridică, privind confuz. Emanuel observă că din urechea stângă i se prelingea un strop de sânge.

— Virgil! Ce-i cu tine?

— Vreau să plecăm - scânci acesta. Vreau acasă!

— Bine, mergem - hotărî pe loc Emanuel.

Apucă instrumentele de pescuit.

— Sunt gata. Dar... ce-ai pățit?

— N-ai auzit? N-ai auzit și tu?

— Ba da...

— M-au blestemat - începu să plângă Virgil. M-au blestemat...

— Cine?

— Vocile...

Emanuel îl privi atent.

— înseamnă - înțelese el - că ai auzit altceva...

— Da, da - clătină din cap aiurit Virgil. M-au blestemat. Acum, ce mă fac?

Emanuel se sperie.

— Te ajut - zise. N-am știut... Eu auzeam altceva... Nu contează. Hai, mergem, o să-ți revii, poate ți s-a părut...

Virgil nu mai spuse nimic. Pomi pe cărarea pe care veniseră, pășind mecanic. Părea cuprins de o disperare profundă.

75

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Din când în când, buzele lui păreau să șoptească ceva, dar Emanuel nu înțelegea ce anume. înainte de-a ieși din pădure, Emanuel îl trase către stejarul sub care ascunseseră ciupercile, dar Virgil se zmuci.

— Lasă-Ie-acolo! Nu vreau nimic din pădurea asta!

— Virgil! Virgil, nu contează ce-ai auzit, pricepi? Au fost doar minciuni. Nu-ți poate face nimeni niciun rău, decât dacă-1 lași tu să-ți facă!

îl prinse de umeri și-1 scutură.

— Uită-te la mine! Uită-te în ochii mei! Mă vezi? Lasă prostiile astea, nimeni nu te poate blestema!

în sfârșit, Virgil ridică privirea. îl privi pe Emanuel și păru să se liniștească.

— Chiar crezi... că n-a fost...?

— Știu precis! Nu te poate nimic atinge, nimic nu-ți poate face rău. E un loc care creează iluzii, asta-i tot.

— Iluzii? A părut atât de real...

— Așa sunt iluziile. De-asta sunt iluzii, să te înșele. E ca Fata Morgana, un miraj. Ah - se trezi - poate e ca efectul de bandă întoarsă...

Nu era prea sigur de ce avea să spună, dar

continuă cu însuflețire:

— Am învățat Ia fizică, ții minte? Undele sonore creează ventre și noduri. Uneori se întorc inversate și nu le mai poți recunoaște. Se defazează, știi?

Virgil începuse să-l privească interesat.

— Sunt distorsionate și ajung total diferite de sunetul original - plusă Emanuel, conștient că spunea o tâmpenie și întrebându-se dacă acea explicație era suficient de neinteligibilă pentru a fi acceptată fără comentarii de către

celălalt. Dar te-au speriat. Te-ai speriat de niște sunete. Pot să pară înfricoșătoare, dar nu-ți pot face rău.

Ezită, amintindu-și picătura de sânge care-i cursese prietenului său din ureche.

— Atunci, tu de ce nu le-ai auzit? întrebă Virgil.

— Pentru că între noi era o oarecare distanță - găsi imediat Emanuel o explicație, la fel de stupidă. Așa, mică, era suficientă pentru ca sunetele să fie altfel defazate. Adu-ți aminte, eu am stat chiar în centru, iar tu mai spre marginea cercului.

— Da, da - se agăță Virgil de cuvintele celuilalt. Ce straniu!

— Un fenomen foarte rar, dar se poate înțelege. Niște sa- vanți, dac-ar veni cu niște aparate, ar detecta imediat cauza. Oricum, ciudat, foarte ciudat - continuă el să insiste în explicația fabuloasă.

Virgil îl privi grav, neîncrezător.

— Ești sigur de toate astea?

— Uită-te aici - coborî Emanuel vocea, privindu-1 intens și dorindu-și ca vocea să-i sune convingător. Nu ți se va întâmpla nimic. Absolut nimic. Te-ai speriat, asta-i tot.

Celălalt oftă, oarecum ușurat.

— Iei ciupercile? continuă.

— Nu. Chiar dacă... mai bine nu.

Emanuel dădu din umeri.

— Cum vrei. Poate ai dreptate, ești încă speriat. Lasă-le naiba. Nu le iau nici eu, n-am nevoie de ele.

Porniră din nou pe cărare și în curând ieșiră din pădure.

— O să te las să copiezi la Geografie - promise Emanuel când ajunseră la răscruce.

Virgil părea să-și fi revenit, lumina soarelui alungase spaimele.

77

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— E OK, dar stăm unul lângă altul. O să avem subiecte diferi te.

— Nu contează. Iți fac rezumatul pe o ciornă și o strecori printre foi.

— O să ai timp?

— Găsesc. Fii atent, eu o să-ți scriu întâi ție rezumatul, abia apoi mă ocup de subiectul meu. Pe urmă ți-1 pasez și-l bagi printre hârtii. Poți apoi să-l pui pe bancă, profesorul o să creadă că e ciorna scrisă chiar de tine. A! Și cât scriu eu, prefă-te că scrii și tu ceva...

Până lângă casa lui George puseseră la punct toate detaliile tehnice. Virgil vru să intre primul în curte.

— Stai - zise Emanuel. Ești murdar pe ureche...

Și cu un gest scurt, jupui cojița de sânge închegat.

— Mda, e bine - râse el puțin fals. Ești prezentabil.

Intrară și se opriră pe verandă.

— Vrei un sirop? Am un sirop de vișine.

Celălalt acceptă.

— Ia loc, duc sculele în magazie și mă întorc.

— Unde-i taică-tău?

— Nu știu, poate sus, cu oile. Dacă vrei, poți să stai în balansoar.

Băiatul îl lăsă pe Virgil pe verandă și porni către magazie. Dădu ușa la o parte, trânti undeva, în

stânga, undițele și geanta și bâjbâi prin întuneric către polița unde știa că se află sticla cu sirop. Auzi un foșnet și un mormăit sosite de undeva din spatele unui dulap vechi care împărțea magazia în două. Intr-o secundă înțelese cine era, dar tăcu și se retrase prudent cu sticla de sirop în mână. Alergă apoi spre verandă.

78

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Ține! Vezi sub masă, e acolo apa minerală.

Virgil își prepară siropul sub privirile grăbite ale lui Emanuel.

— De ce te uiți așa?

Emanuel decise să-i spună adevărul.

— Tata e-n pivniță, cred că s-a îmbătat.

Virgil dusese paharul la gură. Gestul îi îngheță o clipă.

— E beat?

— Cred. Nu știu. Hai, bea.

— Și tata se mai îmbată...

Virgil bău paharul până la fund, apoi îl așeză pe masă.

— Ce-o să faci?

— Nimic. E treaba lui. O să aduc diseară oile în curte.

— Bine. Mă duc. Mă ajuți la teză?

— Ți-am promis.

în poartă, băieții se despărțiră, apoi Emanuel merse la magazie și dădu ușa la perete.

— Tată!

Un nou mormăit, urmat de zgomotul unor sticle

trântite. Băiatul ocoli dulapul și-l zări pe taică-său așezat pe un scăunel. Se opri drept în fața lui.

— Hai să mergem - zise pe un ton împăciuitor. Hai în casă.

George ridică spre el o privire tulbure, dar nu răspunse. Emanuel dădu din umeri.

— Faci cum vrei.

Pe scăunel, taică-său se clătină o clipă.

— Și tu - zise. Și tu faci cum vrei.

— Hai în casă...

— Nu - se agită George. Am să-ți spun toate... tot... am știut de prima dată...

79

— Lasă - încercă să-l oprească Emanuel.

— A, crezi că nu contează? Dar *au murit.* Aia e.

Emanuel îl privi mirat.

— Cine?... încercă, prudent.

— Da! Da! El e de vină - nu-1 luă în seamă George. Mi-a spus... știu, n-am crezut nimic. Am râs. Mă mai duceam... la pescuit... era acolo, dar nu totdeauna. Venea numai când avea chef - sau, dracu' știe? Când au murit, le-am dus acolo și i-am strigat: fă o minune, idiotule! Dovedește!

George îl apucă strâns de braț pe băiat.

— Te minte! E plin de minciuni! O să-ți ia sufletul! Eu... m-am rupt de el, nu vreau să știu nimic! Nu te mai duce. Auzi?!

— Bine - încercă băiatul să se desprindă din strânsoare. O să văd. Acum, hai în casă. Hai să te odihnești...

— N-am nevoie - scrâșni George, dar se ridică, greoi, de pe scăunel. E diavolul. O să-ți ia sufletul!

— Vino - îl trase Emanuel. Hai să te culci.

— Sunt blestemat - mormăi George, ieșind pe ușa magaziei în curte, iar băiatul tresări, amintindu-și că auzise asta și din gura lui Virgil. Și ce dac-am greșit? Și ce-am greșit? Am făcut ce trebuia făcut...

Porni cu pași mari, clătinați, spre casă. Reuși să urce pe verandă și se așeză pe un scaun.

— Nu aici - îl mișcă Emanuel. Hai în casă. Aici nu poți dormi...

— Să dorm - mormăi întunecat George, care-și urmărea gândurile întortocheate. Dorm deja... el spunea asta... și mi-a mai spus-o cineva, dar...

Ridică privirea spre Emanuel, parcă uimită.

80

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Da, zicea că oamenii dorm. Nu, nu el mi-a spus asta. *Celălalt.* Și eu dorm. Pe Pământ nu-i treaz nimeni. Sau doar aproape nimeni. Și viața e un vis pentru cei ce dorm...

— Nu te mai gândi... - înălță o palmă băiatul.

— Așa spunea... să nu mă gândesc, să nu fac valuri... ce idiot! Cum să nu te gândești? Au murit, le-am îngropat acolo. Vezi? Nicio minune. Nu există minuni...

Alunecă de pe scăunel. Băiatul îl prinse de brațul drept.

— Ridică-te! Treci în pat! se trezi poruncind cu un glas puternic, imperativ, pe care nu și-l știuse până atunci.

George păru în egală măsură speriat și confuz. Se ridică.

— Ești el? Ai devenit deja el? Atunci, dispari de-aici! Mergi în iad, unde ți-e locul!

— Știi cine sunt, uită-te la mine - îl privi intens Emanuel.

Intr-o secundă, acea stare de calm nesfârșit, de prezență rece, obiectivă, înălțătoare, îi umplu spiritul la fel cum i se întâmplase și în clasă.

— Te-ai îmbătat și trebuie să intri-n cameră și să te culci. Asta-i tot. Fă-o!

George îl fixă tulbure, cu acea privire vicleană și obosită a bețivilor de pretutindeni.

— îmi spui tu mie ce să fac? Mie nu-mi spune nimeni ce să fac! Nici tu, nici el, nemernicilor!

Pe măsuță, mâna lui întâlni paharul din care băuse Virgil.

— Ia de-aici!

Azvârli paharul spre Emanuel, dar acesta nu se feri. Clipele se dilatară brusc, umplură aerul. Băiatul privi prin propriii ochi ca printr-o fereastră cu care deja nu se mai identifica, modul în care paharul se mișca, parcă filmat cu încetinitorul, către el. Avu timp să-l studieze, să se mire de refle-

xele născute în esența sticlei (un fantastic de lung moment) de o rază subțire de soare; admiră traseul aparent aleator pe care-1 urma, pe peretele paharului, ultima picătură de lichid încă neevaporată și modul în care întregul obiect se transformase într-un univers în care băiatul simțea forțe, evoluții, materie și energie și chiar - dacă stătea să perceapă atent - tremurul fin al unui elementar, aproape insesizabil, rudiment de conștiință.

Calm, detașat, ridică mâna dreaptă și prinse fără ezitare paharul.

— Scamatorii - rânji George. Șmecherii. La asta vă pricepeți și tu și el...

Se întoarse și dădu un brânci ușii, care se izbi de perete. Făcu câțiva pași în cameră și se prăbuși pe pat.

— Eu am dreptate - mai bodogăni. Voi sunteți nebuni. Săracii nebuni...

Băiatul îl privi o vreme din prag, gustând o covârșitoare și delicioasă senzație de prezență activă. I se părea că e așezat în chiar centrul acelei prezențe, lucru care-i sugera siguranță și intangibili ta te, pe fondul culorii vii a unei libertăți nelumești. Simțurile i se revărsaseră peste maluri: odaia făcu deodată parte din el însuși, deveni un interior total conștient de sine, din care nu putea fi uitat nici chiar un fir de praf. Totodată, Emanuel percepu ceea ce se afla în spatele lui și n-avea cum să vadă: curtea, gardul, fântâna, dealul și punctele mișcătoare ale oilor ce păsteau, lanțul îndepărtat de munți, infinitatea azuriului bolții.

„Să nu gândești" - își spuse, iar acea altă dimensiune a existenței, proaspăt relevată, se topi ușor laolaltă cu claritatea specială pe care-o conferea. Ochii lui Emanuel reveniră

împăienjenați de vălul realității comune; totul era cum fusese, mai puțin un tremur ciudat, perceptibil clar în spatele lucrurilor - o chemare poznașă, aidoma invitației de-a trage cu ochiul prin gaura unei chei.

„Să nu gândești" - își spuse iar, înciudat. „Și chiar asta am făcut, la naiba!"

Ochii îi căzură pe muchia dulapului. O urmări până sus și, brusc, își aminti de scrisoare. Trase de-afară un scaun și se urcă pe el. Mâna lui pipăi îndelung, dar nu găsi nimic. Nevenindu-i să creadă, Emanuel se agăță de șifonier și se ridică în forță, până când reuși să privească deasupra colțului acestuia. Trebui să admită că degetele nu-l înșelaseră: scrisoarea nu mai era acolo.

CAPITOLUL 5

Teza la Geografie trecuse; trecuse apoi și o bună parte a săptămânii următoare, dar Emanuel continua să amâne reîntâlnirea cu Martin. Se simțea cuprins într-un vârtej ciudat de evenimente mai mult intuite sau presimțite; colegii păreau să-1 ocolească (s-a întrebat de mai multe ori ce naiba le-o fi spus Virgil) și-și plecau ochii când încerca să-i privească în față; profesorii, inițial entuziasmați de noul lui mod de-a concepe o teză, acum se arătau mai rezervați, ca și când ar fi aflat despre el un lucru neașteptat și grav, iar taică-său îl ocolea, pur și simplu, și nu-i vorbea altfel decât monosilabic. Zilele treceau plictisitoare, iar băiatul simțea că bate, dintr-un punct de vedere neidentificat, pasul pe loc, descoperindu-se în același timp mistuit de o neliniște crescândă, parcă prevestitoare a unui eveniment extraordinar, în privința colegilor ar fi putut să întrebe, să se lămurească, dar ceva îl oprea. își pierdea timpul navigând pe net, lă- sându-se pradă reveriei în amiezile neclintite de vară sau colindând pe marginea drumului și pe câmp, lovind cu un băț florile mici și albastre ale ciulinilor sau privind fără gânduri în zare, cocoțat în șopron. Uneori adormea acolo sperând că, în vis, va veni cineva să-i descopere lucrurile nevăzute ale lumii. Dar nu se arăta nimeni.

într-o zi simți că nu mai putea să rabde neliniștea și incertitudinile. Sosit de la școală, își azvârli geanta cu cărți pe balansoarul de pe verandă și, renunțând să mai mănânce,

pomi aproape în goană către Valea lui Martin. Trecu pe lângă Stânca Lotrilor fără s-o bage-n seamă. Odată ajuns, se așeză pe iarbă lângă lac și rămase o vreme nemișcat. Apoi zise:

— O să se întâmple ceva.

Nu-i răspunse nimeni, dar băiatul continuă:

— E un fel de presiune în toate. Și lucrurile țipă la mine că o să se întâmple ceva. Le simt, dar nu le aud și nu-nțeleg. E un fel de conductă care se îngustează și presiunea crește, tot crește. Până la urmă va exista o... o supapă - găsi el cuvântul - dar nu știu unde. Sau va sări, naiba, totul în aer.

Privi în jur.

— Hei! Nu spui nimic? Nu te-arăți? Ai zis că știi când vin pe-aici!

Vocea păru să i se frângă.

— Am greșit ceva? Am făcut bine? Nu pricep. Tu știi, sunt sigur că știi...

Cuvintele îi deveniră șoapte. Privi în jur, sfios.

— Te deranjez?

Niciun răspuns. Doar o pală de vânt trecu vălurind iarba, clătinând ușor frunzele copacilor și înfiorând suprafața lacului.

— Deci, nu vii. Nu mă ajuți...

Smulse un smoc de iarbă, apoi îl azvârli în apă.

— Nu vrei să vii? Sau... nu poți?

' Aceeași tăcere îneca malurile pline de vegetație, cerul și soarele neîndurător. Băiatul se ridică oftând. Se răsuci dezorientat, întrebându-se încotro s-o ia. Ceva îl îndemnă către izvor. Ar putea, cel puțin, să bea. Merse în lungul pârâului până ce ajunse la altarul de piatră și se sprijini de el cu pal-

mele, privind în golul central din care țâșnea apa. Se aplecă și sorbi până se sătură. Când se ridică, se întrebă cât de adânc era. Luă o creangă lungă căzută pe jos, o netezi rupându-i toate excrescențele și o împinse în izvor. Creanga intră cu totul, dar nu atinse fundul.

„Pare mai degrabă un puț" - gândi băiatul. „Izvorul ăsta poate să te ajute, dacă ai o dorință arzătoare" - își aminti cele spuse de Martin. Ținând strâns bățul vârât în apă, închise ochii și se concentră. Rămase poate un minut nemișcat, ascultând vocea micii cascade. Apoi ceva lovi bățul, iar Emanuel deschise ochii. Trase afară lemnul și-l azvârli departe. „Să fi fost un pește?" - se întrebă mirat. Dar chiar în acel moment zări urcând din adâncuri un obiect dreptunghiular pe care se grăbi să-l apuce și să-1 scoată la soare.

Rămase cu gura căscată constatând că era, pur și simplu, o carte. Părea să fi stat în izvor abia câteva secunde: coperțile erau ude, dar apa nu apucase să se infiltreze între pagini. Băiatul citi pe prima copertă: „Contele de Monte Cristo", volumul III. Dintre paginile din finalul volumului răsărea un semn de carte confecționat dintr-un carton gros și care abia se umezise. Emanuel deschise acolo unde se afla semnul și citi:

Dragul meu - îi răspunse Valentine - nu ne-a spus oare contele că toată înțelepciunea omenească e cuprinsă în aceste două cuvinte: *Așteaptă* și *nădăjduiește?”*

Băiatul își simți genunchii moi și se așeză pe o piatră, cuprins de o emoție imposibil de descris. Se cutremură și constată că pielea i se făcuse de găină.

Privi împrejur, dar toate păreau la locul lor: iarba, altarul cu izvor, statuile și coloanele măcinate de vreme, dormitau împreună în amiaza

senină de vară. Singurul lucru imposibil, terifiant ca un trandafir ce-ar începe să cânte cocoșește, era volumul scos din apă. II azvârli în iarbă, scuturându-și mâinile aproape cu greață.

„Cred că în sat lumea are dreptate - își zise. E un loc rău, locul ăsta. Și izvorul..."

îl cercetă atent, fascinat: poate asta era poarta dintre lumi despre care-i vorbise Martin.

Oare unde ducea? De unde izvora, de fapt, apa?

Se ridică și începu să se îndepărteze privind din când în când peste umăr, de parcă s-ar fi temut că-1 urmărește cineva. Ieși din vale și merse fără să se oprească până la Stânca Lotrilor. Acolo rămase puțin, constatând că movila de pietre pe care o ridicase la prima venire era din nou întreagă. îi dădu ocol, apoi se așeză lângă ea și vorbi. Vocile îi răspunseră melodioase, încărcând aerul cu sunete de orchestră nevăzută.

Pomi mai departe, iar când ajunse la marginea pădurii, în răscruce zări o mogâldeață. Mai întâi nu știu ce să creadă, apoi, apropiindu-se, îl recunoscu pe Virgil, care stătea așezat pe geanta de școală.

— Tu, aici?

Virgil îl privi oarecum vinovat.

— Le-am povestit. îmi pare rău. Nu știu dacă e bine, dar...

Emanuel dădu din umeri.

— Ba nu, stai - îl opri Virgil. Nue numai asta. Trebuie să-ți spun...

Se poticni, nereușind să-și găsească cuvintele.

— Ce să-mi spui? îl zori Emanuel.

87

— Sunteți ciudați - îngână Virgil. Și tu și taică-tău. De la valea aia vi se trage. Așa zic toți.

— Prostii - zâmbi îngăduitor Emanuel.

— Nu. Nu sunt prostii. Nenea George era un om normal când a venit în sat. Intr-o zi a plecat către munte și a găsit locul ăla. Pe urmă au început să se întâmple diverse chestii...

— Ce chestii?

— Chestii, lucruri ciudate. Nenea George învățase să facă lucruri ciudate și se mândrea cu asta. îi speriase pe toți. Ăi bătrâni știau dintotdeauna că-i locul necurat. Cică, pe vremuri, acolo era templul unor demoni.

— Zei - rosti sec Emanuel.

— Ai fost acolo?

- Da.

— Atunci... și tu...

— Și eu, ce?

— Te-ai schimbat. Nu vezi? Diavolii întâi îți dau și pe urmă îți iau tot, așa zic oamenii.

— Lor ce le-a luat?

— Nu știu - plecă ochii Virgil. Eu îți spun doar ce se vorbește. De mulți ani nu se mai duce nimeni pe-acolo. E și un păzitor care nu lasă pe oricine să intre...

— Martin. Da. Pe mine m-a lăsat.

— L-a lăsat și pe taică-tău. Și poate și pe alții.

— De ce pe unii da și pe unii nu?

— Nu știu! De unde să știu?!

Virgil își dădu seama că ridicase vocea și răsuflă adânc.

— Cum arată?

— Ca orice om - zâmbi Emanuel. Așa, de vreo patruzeci de ani; are barbă, e îmbrăcat în haine de pădurar. Mi-a zis că-1 cheamă Martin și că aia e valea lui.

88

— Valea lui! E diavolul, ascultă-aici!

— Poate - șopti gânditor Emanuel.

— Tu știi - continuă Virgil - de câtă vreme se numește așa valea aia? Crezi că de zece sau douăzeci de ani? Ăi bătrâni îi știu numele de la moșii lor. Aia e Valea lui Martin de sute de ani! Și tu îți închipui că ăla are patruzeci de ani?

— M-am gândit și eu.

— Și nu-ți pasă, așa-i? Acum vii de-acolo. Ce ți-a mai zis? Ce te-a mai învățat?

— *Să aștept* - șovăi Emanuel visător. Și *să nădăjduiesc.*

Virgil îl privi cu gura căscată.

— Ți-a luat sufletul! Și lu' tac'tu i l-a luat! Nu e pe treaba lui. Poți să te superi, dacă ai chef...

— N-am chef.

- Ce?!

— N-am chef să mă supăr. Dar fii liniștit, tu nu

mai ești prins în treaba asta ciudată. Orice s-ar întâmpla, sunt pregătit.

„Numai de s-ar întâmpla odată ceva" - gândi, dar nu mai zise nimic.

— Sunt... am fost prietenul tău...

— Nu mai ești? tresări Emanuel.

— Nu știu. Nu vreau să te părăsesc. Aș vrea să te ajut, dar nu știu cum.

Emanuel îl privi deodată altfel.

— Vreau să fii mereu prietenul meu - rosti cu căldură, emoționat. Dacă voi avea nevoie de ajutor, pe tine o să te chem mai întâi. Deocamdată, nu mi s-a întâmplat nimic, după cum vezi - clătină liniștitor din cap.

— Ești schimbat, nu-ți dai seama...

89

— Ba da, îmi dau. Dar e altceva și nu-ți pot arăta de ce și cum. Sunt chestii pe care trebuie să le trăiești ca să le înțelegi-

Se miră el însuși de aerul sfătos cu care rostise cuvintele. Virgil îl privi lung.

— Da, da... Să știi că nu ești ca taică-tău.

— Ce vrei să spui?

— Lumea zicea că imediat ce se întorcea din vale mergea la cârciumă, să arate tuturor ce l-a învățat diavolul...

— Și ce l-a învățat? râse Emanuel.

Virgil se destinse și zâmbi la rândul lui.

— Păi, cică mișca lucrurile cu privirea și putea ghici o groază de chestii... îi bătea pe toți când jucau cărți, știa totdeauna cărțile celorlalți. Când dădea cu

zarul, nimerea numai ce-i trebuia. A jucat și la loto, odată...

-Și?

— Nu știu. Asta s-a întâmplat când a murit maică-ta. Și acolo a fost o chestie ciudată rău. Era singură și, când s-a dat jos din pat, se zice că a căzut peste soru-ta și-a sufocat-o.

— Care soră?

— Nu știi?

- Nu!

— Chiar nu știi? îl privi uluit Virgil.

— Uite că nu, nu știu!

— Erai mic, aveai două sau trei luni. Maică-ta era bolnavă rău de tot, iar taică-tău a plecat de-acasă, cică la oraș, să joace la loto și să se îmbogățească. Nimeni nu știe dacă a câștigat sau nu, cine să-1 mai întrebe? Și maică-ta s-a dat jos din pat, așa a stabilit pe urmă poliția, a alunecat sau a leșinat și a căzut peste pătuțul surorii tale. A căzut pe ea și a omorât-o. Le-a găsit moarte în casă pe amândouă.

90

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Cine?

— Taică-tău, nenea George.

— Virgil, cine ți-a spus asta?

— Mai multi. Tot satul știe.

— Și eu?

— Tu... văd că nu.

— Lasă... și eu cum am scăpat?

— Erai în alt pătuț, nu dormeai cu ea. Dar când te-au găsit, erai rupt de foame. Până la un an nici n-ai stat aici, te-au dus într-un orfelinat. Taică-tău

înnebunise de-a bine- lea. S-a dus pe urmă și te-a luat de-acolo. De-atunci...

- Ei?

— De-atunci a rămas așa, mai ciudat. Nu-i pasă de nimeni și de nimic. îl știi doar.

Emanuel a clătinat capul, amintindu-și de cuvintele scăpate de taică-său când se îmbătase în pivniță.

— Cică înainte nu era așa - continuă Virgil. Era vesel, glumea, mergea la cârciumă...

Virgil tăcu. Nici Emanuel nu rupse tăcerea. Priveau în gol, gânditori. Apoi, ca la un semn, se uitară unul la celălalt.

— Nu ți-a zis nimic, niciodată - îngână Virgil.

Era o constatare. Emanuel nu răspunse.

— Asta-i o porcărie. Trebuia să-ți spună.

— Nu știu.

— Cum, nu știi?

— Așa. Poate n-a putut. I-a fost mai ușor să nu vorbească.

— Tot nu-i corect. Nu faci mereu numai ce-i ușor.

— Știu - oftă Emanuel. De pildă, acum.

Virgil îl privi mirat.

— Acum?

91

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Am fost în vale - îi destăinui Emanuel. N-a apărut, deși l-am chemat. Nu știu ce-nseamnă asta.

Virgil se gândi puțin.

— Poate e de rău.

— Poate.

— Tu ce simți?

— Că o să se-ntâmple ceva. Nu știu ce, dar parcă toate lucrurile îmi spun: o să se-ntâmple.

— Care lucruri?

— Nu știu. Lucrurile. Sau viața - se miră iar Emanuel auzindu-se. Nu pot să-ți spun mai mult.

— Crezi că e mai bine să nu-mi spui?

— Tu nu ești băgat în chestia asta.

— Nu semeni cu taică-tău. El ar fi spus. Se lăuda la cârciumă, așa zic oamenii.

— Hai să mergem - se grăbi deodată Emanuel. Și las-o baltă. Cât ai luat la Geografie?

— Nouă, mă, nu mi-a venit să cred! Am copiat ce mi-ai dat, dar habar n-am ce mi-ai scris acolo...

— Mda. E bine.

Copiii coborâră dealul către sat, căutând alte subiecte de dialog. Bârfiră puțin despre o colegă, apoi vorbiră de vacanță.

— Plec la mare peste o săptămână - se lăudă Virgil.

— Ai mai fost?

- Nu.

— Să-mi povestești. Nici eu n-am fost vreodată la mare.

— Dacă vrei, îți trimit o vedere.

— Mai bine mă suni. Sau trimiți un e-mail, fă și tu niște poze și atașează-le. Găsești tu de unde.

Ajunseră în dreptul casei lui Emanuel.

92

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Apune soarele, mă duc. Ai mei cred că mă

caută, nici nu știu unde-am plecat.

Emanuel zâmbi.

— Da, du-te. Deci... am avut o soră. Mulțumesc că mi-ai spus.

— N-ai pentru ce. Poate n-am făcut bine.

— Poate. Dar asta e, acum știu. Mâine, când plecăm de la școală, ai puțin timp?

— De ce?

— Mă gândeam să mergem în cimitir. Poate știi mormântul. Sau ai putea să-l afli de la alții, mie mi-ar fi greu să-ntreb...

Virgil îl privi ciudat, apoi dădu din cap.

— Nu ti-am zis...

- Ce?'

— Nu e niciun mormânt.

— Nu? îl privi dintr-o parte Emanuel.

— Nu. Mama și sora ta au fost aduse la capelă. Așa zic oamenii. Dimineața a venit popa să descuie și să-nceapă slujba, dar nu le-a mai găsit.

— Cum, nu le-a mai găsit?

— Nu mai erau. Unii ziceau că noaptea s-au auzit niște zgomote, a venit dimineața și poliția. Lumea credea că taică-tău le-ar fi luat sicriele. Dar nu s-a dovedit nimic. Doar că...

Emanuel îl asculta cu răsuflarea tăiată.

— Uite, Nerva... ai auzit de el?

— Da, era nebun. A murit anul trecut.

— Pe-atunci, cică nu era nebun - zise Virgil cu voce scăzută. Dar a înnebunit în noaptea aia. Nu se știe ce-a văzut, de fapt, stătea în răscruce, unde te-am așteptat eu. A trecut

o căruță mare, neagră, mânată de cineva pe care nu l-a cunoscut. Era noapte, știi - și nici Luna nu apăruse. Căruța a venit din sat și a intrat în pădure. El s-a luat după ea, i s-a părut curios. A povestit a doua zi că a ajuns la...

Virgil se opri și păli.

- Ei?

— A ajuns la... acolo unde eu...

— La Stânca Lotrilor?

— Da - a răsuflat Virgil.

— Nu te mai gândi. Și?

— Căruța a mers mai departe, dar el s-a oprit. S-a-ntors și, când a ajuns în sat, deja nu mai era în toate mințile.

— Ce-a văzut?

— Nu știu. Nu știe nimeni. A spus ce-a putut să spună. Poliția a tot încercat, l-a dus și la un hipnotizator. Acolo a povestit ceva de un călugăr, după care s-a pus pe urlat. Polițiștii au mers în pădure, au fost echipe-ntregi, dar n-au găsit nimic.

— Ce călugăr?

— Ți-am spus că nu știu. Nimeni n-a putut să demonstreze că taică-tău a lipsit de-acasă în noaptea aia. Până la urmă, a rămas în coadă de pește.

— Ciudat - mormăi Emanuel. Dar probabil că unii le mai și înfloresc.

— Poate. Mă duc, e târziu.

— Bine. La revedere. Mulțumesc că mi-ai spus.

— N-ai pentru ce - rosti amărui Virgil. Nu știu dacă...

— Ba da, ai făcut bine. Du-te.

Emanuel împinse poarta și se opri în pragul ei. Auzi pașii lui Victor depărtându-se și oprindu-se brusc. Se întoarse.

94

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Cred - îl ajunse șoapta lui Virgil - că le-a dus acolo.

Emanuel tăcu și aștepta.

— Cred că le-a îngropat acolo.

— Unde, acolo?

— Acolo - zise încet Virgil. în Valea lui Martin.

— De ce?

— Nu știu. Așa cred. Multă lume crede.

Se răsuci și se îndepărtă repede, parcă eliberat de o povară. Emanuel rămase o vreme gânditor. Oftă, intră în curte și închise poarta.

CAPITOLUL 6

Vara urca pe unul dintre stâlpii porții, întruchipată într-o lăcustă verde. Emanuel o privea mișcându-și picioruşele subțiri, stabilizându-se într-un punct, apoi stricându-și echilibrul și mișcându-se către o altă poziție, către un echilibru nou și, deși radical diferit, egal sieși în tiparul profund ce se putea recunoaște dincolo de modificările succesive și efemere. Sosise prima zi de vacanță - o vacanță pe care habar n-avea cu ce o va umple. încă de dimineață taică-său plecase cu te miri ce treburi prin sat și-l lăsase acasă. Faptul nu prea conta, George evitând mereu, pe cât posibil, să-i vorbească și ocolindu-1 ori de câte ori putea, însă absența acestuia îi dădea lui Emanuel sentimentul că e abandonat de absolut toată lumea. Datorită acestui lucru se simțea, în mod ciudat, obosit. Intră în casă și se așeză pe un scaun, în camera lui, privind pe fereastră. își impuse să nu se gândească la absolut nimic și, treptat, atenția i se ascuți. închise ochii și încercă să vadă, utilizând alte organe de simț, obiectele din odaie, începu să respire alert, simțind aerul intrând și ieșind din plămâni, cumva, de parcă l-ar fi pipăit cu degetele. Din aproape în aproape, atenția îl făcu să perceapă sunete subtile, mici trozniturі ale mobilei, reverberații ale unor zgomote strecurate dinafara camerei; curând i se păru că aude până și altfel imperceptibilul foșnet al firelor de praf care se învârteau prin aer. Deveni o prezență sensibilă; în spatele pleoapelor se făcu lumină și descoperi acolo culori imposi-

bile, culori nepereche și de nemărturisit, atât de pure încât nu puteau să se amestece între ele sau să se lase umbrite într-un mod oarecare. Atenția îi fu atrasă într-un târziu de zgomotul porții care se mișca. Știu că s-a întors taică-său, dar acest lucru, ținând cont de starea specială în care se afla, îl lăsă perfect indiferent. în clipa următoare, însă, o voce cunoscută - vocea poștașului - ajunse până la el:

— Vă caută un domn...

— Spune-i că nu sunt acasă - se auzi, răgușită, vocea lui George.

— Asta nu se poate, a zis că trebuie să...

- Nu.

Poarta se trânti. Emanuel presupuse că poștașul rămăsese afară, cum se întâmpla de obicei, dar își dădu imediat seama, după sunetele care soseau marcând pașii celor doi, că nu era așa.

— Domnu', stați, o să vină aici...

— Zău? Și tu de ce-ai intrat, te-am invitat eu?

George, din morocănos, părea că devenise agresiv.

— Plec, plec imediat - rosti împăciuitor poștașul. A zis că din partea lui Zâne. Eu nu știu cine e Zâne, dar mi-a zis c-o să pricepeți...

— Bine. Pricep. Pleacă.

— Și ce să-i spun?

— Ce vrei. Nu-mi pasă.

— A zis...

— La dracu'! Nu vezi că n-am chef de nimeni?

Urmă sunetul tropăit al unor pași care urcau scara către verandă, apoi ușa de la ultima cameră se trânti cu un zgomot sec. Emanuel auzi de afară un

oftat - al poștașului - și,

după câteva secunde un alt fel de pași, ușori și puțin târșâiți, ce se îndreptau către poartă. Apoi pașii se opriră, poarta scârțâi puțin în balamale, urmă un mic „clic" și sunetul pașilor deveni atât de fin încât, dacă băiatul nu s-ar fi aflat într-o dispoziție specială, nu l-ar mai fi putut auzi. In cele din urmă, toate sunetele se topiră în fundal. Emanuel stătea și asculta în continuare fără să-și pună nicio întrebare, fără să se mire sau să încerce să înțeleagă ceva. Avea sentimentul că e protejat de o forță invizibilă; absolut nimic dinafară nu îl putea atinge și nimic nu merita să fie înțeles, rămânând prea mărunt pentru a conta. Simți apropierea lui George cu mult înainte ca omul să apese pe clanța ușii dintre camera a doua și camera în care se afla. Speră, totuși, că nu va fi luat în seamă.

— Aici erai?

Băiatul dădu ușor din umeri, încercând să pară apatic.

— Iar visezi cai verzi pe pereți? N-o să mai ai prea mult timp de asta: ne vin rudele.

Emanuel tresări și-1 privi atent. George rânjea, așteptând ca fiul său să-l întrebe ceva, dar acesta simți intenția și se hotărî s-o ignore.

— A, te faci că nu te interesează? Așa crezi, că nu te interesează? Poate o să mă distrez și eu un pic, mai știi?

Ii întoarse spatele și ieși fără să trântească ușa, ceea ce pe băiat îl intrigă.

„Chiar vine vreo rudă?" - se întrebă. „Noi n-avem rude. Sau avem?"

Se ridică de pe scaun și merse să deschidă cealaltă ușă, dinspre verandă. Soarele scălda curtea

și crea o stare de zăpușeală mai puțin obișnuită pentru luna iunie. Emanuel coborî cele trei trepte atent, parcă numărându-le.

„Ce fel de rude avem?"

Se gândi să-l ajungă din urmă pe poștaș și să-l întrebe, dar omul dispăruse demult în direcția satului.

— Deci, te interesează - auzi îndărăt vocea lui George.

Se întoarse. Taică-său se rezema de unul dintre stâlpii verandei.

— Nu știu - zise Emanuel. Cine vine?

— Ai o verișoară - surâse, dulce-acrișor, George. Și eu un verișor. Speram să nu-1 mai văd niciodată.

— Vin aici?

— Doar ea. Cel puțin așa mi-a scris Zâne. Sau, dracu' știe. A adus-o cineva. Nu te bucuri?

Băiatul îl privi fix.

— Tu nu te bucuri.

— Nu - recunoscu George.

Rămase o vreme cu privirea pierdută undeva, în marginea zării.

— N-am chef de nimeni - rosti cu voce înăbușită, parcă trăgând o concluzie.

Emanuel se gândi puțin.

— Ce facem?

Simtea nevoia unui front comun cu taică-său în fata ♦ ’♦ acestei situații noi.

— Ah! mârâi George, batjocoritor, refuzând apropierea implicată în întrebarea băiatului. Ești cam neajutorat!

Emanuel își mușcă buzele și nu mai spuse nimic. Privi, la rândul lui, în zare o vreme, cu fața împietrită. Apoi păru să se relaxeze și începu să râdă. Taică-său îl privi contrariat.

— De ce râzi?

Emanuel râdea în continuare și nu părea să-l ia-n seamă.

99

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— De ce naiba râzi? încetează! Ai înnebunit?

— Scrisoarea a produs evenimentul sau scrisoarea a fost produsă de eveniment? îl privi Emanuel, oprindu-se din râs și simțindu-se inspirat, așa cum, în mod firesc, vârsta nu i-ar fi permis. Era mai simplu să răspunzi, dar e mai bine că n-ai făcut-o - altfel, ce motiv ai mai găsi acum să te vaieți?

— Vrei să zici că am căutat-o cu lumânarea? Asta vrei să zici?

George îl măsură posomorât.

— Bine. Poate. Poate-am greșit. Am crezut că... uite, - oftă - n-am altă rudă decât pe acest Zâne. Am crezut că își va închipui că scrisoarea nu m-a găsit. Că sunt plecat sau mort - sau, dracu' știe. Sau va înțelege că *n-am chef.*

— De fapt, ce ți-a scris?

— Că pleacă în străinătate.

-Și?

— Are o fiică. Nu putea s-o ia cu el.

— Ah - îngână Emanuel. Am crezut...

- Ce?

— Ai zis de un verișor și o verișoară.

— Și ți-ai închipuit că sunt frate și soră? Ha, ha!

— Da - îl asigură, cu prefăcută candoare, Emanuel.

— Ai greșit. E fie-sa. E vară cu tine, dar de gradul doi. Când o să te faci mare, poți să te-nsori cu ea, dacă ai chef - adăugă George malițios. Și uite-așa, averile noastre or să rămână în familie...

Emanuel se trezi blocat de replica neașteptată și înghiți în sec.

— Suntem bogați, nu-i așa?

în ochii tatălui său se aprinse un licăr scurt, dar apoi o undă mohorâtă șterse strălucirea scăpată din frâu.

100

— Crezi?

— Cred - zise calm băiatul. Dar nu contează. Ce facem acum?

— Nimic. Nu schimba vorba. De ce crezi că suntem bogați?

— Fiindcă în fiecare lună vine un plic de la bancă - explică Emanuel.

— Și dacă e o factură?

— Nu e factură.

— De unde știi?

— Nu te vaieți când o primești.

George își mușcă buzele să nu râdă. Clătină din cap.

— Mda. Deci, ce facem?

— Nimic. Așa ai spus.

— Poate știi mai bine - insistă George, încercând să-1 provoace. Poate ai o idee cum putem rămâne și noi liniștiți vara asta?

- Nu.

Emanuel îngustă ochii.

— Nu putem să facem nimic. Nu mai e timp.

Arătă cu degetul peste poartă, către șosea. O fetiță trăgea prin praf un geamantan. în spatele ei,

poștașul părea că încearcă s-o convingă să-l lase s-o ajute, dar fetița dădea cu încăpățânare din cap și continua să înainteze. în cele din urmă, încuietorile geamantanului cedară și un val de obiecte multicolore se vărsă în mijlocul drumului. Poștașul se luă cu mâinile de cap.

— Vai, - îl auziră - acum ce facem, cum le mai adunăm?

— Le punem cum au fost - rosti fetița, hotărâtă.

începu să adune lucrurile, să le scuture și să le împăturească. Era, totuși, greu de crezut că vor mai încăpea în în-

tregime în geamantan. Cei doi Alan priveau cu interes scena. George îl înghionti pe băiat:

— Nu te duci s-o ajuți? I-ai face o bună impresie.

— Nu - răspunse Emanuel. Nu-mi pasă de impresiile ei.

Continuară să privească pe deasupra gardului, în vreme ce fetița, ajutată de poștaș, reuși cu greu să reînchidă geamantanul. încăpuseră toate, în afară de două-trei hăinuțe pe care fata le luă pe braț.

— Lasă-mă, domnișoară, duc eu bagajul, e mai bine - insistă poștașul.

Parcurseră ultima sută de metri până la poarta casei într-un singur minut. Omul intră primul, împingând înainte geamantanul. Privi spre cei doi, ușor încurcat.

— V-am adus-o - zise. Trebuie, așa mi-au zis la primărie. Acum, faceți ce vreți. Ziua bună.

Se răsuci, deschise iar poarta și se grăbi să plece fără să se uite în urmă. Calmi și deopotrivă de atenți, Alan tată și fiu îl urmăriră până dispăru departe, acolo unde drumul cotea ușor spre miazănoapte, mărginit de alte proprietăți. în tot acest timp, fetița își muta nerăbdătoare greutatea corpului de pe un picior pe celălalt și-i măsura intrigată. Abia când poștașul nu se mai zări părură s-o ia în seamă. Totuși, câteva secunde lungi niciunul dintre ei nu vorbi, mulțumindu-se s-o cântărească din ochi critic, cu acea uitătură cu care, la un târg de vite, cumpărătorul caută să se asigure că marfa pe care dorește s-o cumpere n-are niciun cusur. Ușor intimidată, fetița fu prima care deschise gura.

— Bună ziua. Bine v-am găsit...

Urmară alte câteva clipe de tăcere care-i accentuară stânjeneala, apoi Emanuel strâmbă din nas și răspunse:

— Ești sigură că ne-ai găsit bine?

George rânji.

— Asta e. Ai venit - asta e. Pune geamantanul pe verandă.

— Și nu te-atinge de balansoar - o preveni băiatul.

— O să te culcăm undeva - continuă George. Găsim un pat. Ți-e foame?

— Mmm, nu - răspunse fetița, care părea să nu înțeleagă ce se întâmplă.

— Bine. Pune geamantanul și mai vorbim.

O privire târând bagajul pe scări și împingându-l lângă perete, aproape de ușa camerei din mijloc. Azvârli peste el hăinuțele pe care le purtase pe brațul stâng și se întoarse.

— Nu sunteți chiar cavaleri - constată prevenitor, cu voce joasă.

— Poate - făcu George, privind intenționat aiurea spre cer - pentru că taică-tău te-a expediat aici fără ca eu să fi apucat să consimt asta.

Fata îi privi alarmată:

— Cum adică?

— Adică, - explică Emanuel - ai picat aici ca musca-n lapte. N-are rost să începi să plângi - se grăbi să adauge, văzând-o că se bosumflă.

— S-o crezi tu că-ncep să plâng!

Se înfuriase, își mușca buza de jos, iar ochii îi scăpărau. Emanuel se trezi că-i admiră atitudinea zbârlită.

— Bine, nu plângi - admise. E OK.

— Trebuie să plec?

George interveni:

— N-ai unde să pleci. O să stai cu noi. Când se-ntoarce taică-tău?

103

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— în septembrie...

— Bine, o să stai aici până-n septembrie. Dar aș vrea să deranjezi cât mai puțin. Noi - și aruncă o privire ironică spre Emanuel - suntem oameni liniștiți, retrași, fiecare cu treburile lui...

— N-o să vă deranjez - promise fata, cu un aer deopotrivă naiv și serios.

— E bine. O să stai în camera de la mijloc. Vărutău stă la drum, iar eu în camera de lângă bucătărie. îți convine?

Văzând-o dând din cap, continuă:

— în acest caz, du-ți bagajul în casă. Ușa camerei tale e chiar aia lângă care l-ai lăsat - precizează, aproape didactic, George. Putem chiar să blocăm ușile dintre camere, acum e vară, circulăm pe verandă. Hai, du-te. Sau, stai - o opri. Eu sunt George, el e Emanuel. Cum te cheamă?

— Valentina.

— Nume de artistă (Emanuel chicoti). Du-ți bagajul și vino în bucătărie. Noi n-am mâncat. Zici că nu ți-e foame, dar poate guști câte ceva.

O lăsară să se chinuie iar cu geamantanul și se îndreptară spre bucătărie. Intrară și se așezară la masă.

— Bună treabă - râse George ușor. Ei, ce părere ai?

— Nu știu - răspunse sincer băiatul. Niciuna, cred.

— Nu ți se pare caraghioasă?

— Ba da, uneori. Dar...

— Uneori?! Pare să nu priceapă mai nimic din ce i se-n- tâmplă!

— Poate se preface.

— La vârsta ei? De unde-atâta minte?

— Câți ani are?

— Nu știu. E mai mică decât tine. Vreo nouă sau zece...

— întreab-o.

— întreab-o tu. Ești timid cu fetele?

Emanuel miji ochii și strânse dinții, simțindu-se atins.

— N-ai spus că nu înțelege nimic?

în acel moment, Valentina deschise ușa.

— Deci - mormăi George schimbând rapid subiectul - cred că putem începe cu supa. Ești drăguță s-o pui la încălzit?

Fata îl privi uimită.

— Adică...

— Adică - explică fals amabil George - s-o scoți din frigider, s-o pui pe aragaz și să-1 aprinzi...

Valentina roti ochii, zări frigiderul. Merse și îl deschise.

— Ce culoare are oala cu supă? Aici sunt două oale.

— Una vișinie.

— Cea de sus?

— Da, cred că da.

Fata puse oala pe aragaz.

— Ăsta cum se-aprinde?

— Ai un aprinzător lângă el. îi apeși trăgaciul... așa, acum îl duci sub oală și deschizi gazul.

— Nu arde.

— înseamnă că butelia e închisă. Deschide-o. Așa. Acum ia și tu din dulap două farfurii și două linguri. Sigur nu mănânci? Bine, pune-le pe masă. în cutia aia de lemn sunt niște pâini. Ia una din ele.

Fata urmă, ascultătoare, instrucțiunile.

— Ia vezi, supa s-a încălzit? Un pic? Mai las-o. Ia o pauză. Plimbă-te, privește pe geam... Oricum, se va încălzi destul de repede. A, ia vezi, în sertaru' ăla nu e un plic cu piper?

105

L-ai găsit? Bravo, pune-1 pe masă. Adu supa... Arde? Nu așa, apucă de toarte, poți să iei și șervetu' ăla... pune-o aici, la mijloc. Pe perete, acolo, e un polonic. Vrei să mi-1 dai? Dacă nu mănânci, stai undeva, ia un scaun...

George rupse pâinea și-și umplu farfuria cu supă. Apoi făcu semn către Emanuel, iar acesta îi repetă gesturile. începură să mănânce liniștiți, ignorând prezența Valentinei, care, după ce-i privi o vreme,

își îndreptă atenția spre geam. Mărul din fața ferestrei avea crengile nemișcate în aerul fierbinte și la fel de nemișcat al după-amiezii. Dar era plin de fructe, iar fetița le privi pofticioasă, trecând cu vederea faptul că erau încă verzi - sau poate tocmai de-aceea.

Emanuel îi surprinse privirea, dar nu comentă. Continuă să mănânce până goli farfuria. George terminase deja când băiatul se sprijini de spătarul scaunului și întrebă:

— Mai avem și altceva?

— Tocană, de ieri. Fii drăguță, cum ai zis că te cheamă?

— Valentina.

— Așa, Valentina, deschide frigiderul și pune și tocana pe aragaz.

Fata se ridică ascultătoare.

— Aprinde aragazul. Trebuie să mesteci în ea mereu, să nu se afume. Vezi, acolo, e o lingură de lemn. Nu aia, cealaltă, mai albă. Aia e de rântaș.

O urmăriră amândoi, calmi, un minut sau două, cum amesteca mâncarea.

— Destul - hotărî George. Pune-o aici. Așa, cu șervetul, închide aragazul. Și de la butelie. Lasă, o să verific eu cât e de strâns. Adu alte farfurii și ia-le pe-astea, pune-le-n chiuvetă. La robinetu' ăla nu curge apă. Ai o oală acolo, ia vezi,

mai are apă? Toarnă cu cana, ai și niște detergent. Buretele e prin chiuvetă, găsește-l și tu...

Își puseră în farfurii câte două linguri de tocană. Valentina spălă farfuriile și le clăti.

— Unde le pun?

— Acolo de unde le-ai luat. Sau, nu, lasă-le pe margine. Hai, ia-le și pe-astea, am terminat.

Chiuveta era destul de înaltă, iar fata abia ajungea. Când turnă apă peste farfurii, cana îi alunecă dintre degete.

— Dacă spargi vreuna va trebui s-o plătești - comentă sarcastic George.

Fata nu se întoarse, dar apucă iar cana și o așeză lângă chiuvetă. Cu amândouă mâinile se apucă să frece farfuriile. Când termină, le clăti puțin, apoi le așeză peste cele de supă. George se ridică, veni aproape și privi critic.

— Astea nu sunt farfurii spălate. Tac'tu nu te-a-nvățat nimic? Ia buretele și șterge petele alea de grăsime!

Valentina își mușcă buzele, dar nu comentă. Luă din nou la spălat farfuriile, simțind în ceafă tot timpul privirea lui George.

— Așa e mai bine - rosti acesta, intenționat aspru. Scur- ge-le puțin și du-le în dulap. Iar acum curăță masa de firimituri și dă o mătură pe jos...

Emanuel privea atent scena, ușor amuzat. Simțea că George își bate joc de fată, dar faptul îl lăsa indiferent. Avea sentimentul că asistă la o piesă de teatru în care nu atât subiectul conta, cât mai ales jocul actorilor.

— Acolo e un făraș, adună pe el. La coșul de

gunoi, e sub chiuvetă... Uite, vezi? Ai reușit. Ce fată harnică! - păru George că se minunează. Știi să faci cafea? Nu? Hai să te-nvăț. Uite,

- continuă cu glas dulceag - în dulap, pe lângă farfurii e un ibric. L-ai găsit? Umple-1 pe jumătate cu apă. Ia din găleata de după ușă, aia e de băut. Gata? Acum pune ibricul pe ochiul mic al aragazului și aprinde-1. Știi cum. Și de la butelie. Așa. Colo, pe poliță, e cafeaua și e și o pungă de zahăr. Linguriţa e-n zahăr, desfă-1. Pune două linguriţe de zahăr în apă. Acum așteaptă să fiarbă. Mai mestecă, să se dizolve. Așa...

Emanuel simțea tensiunea crescând în aer. Se întrebă cât va mai răbda fata. „Dacă rabdă până la sfârșit - socoti el - a pierdut. O să ne facă toată vara menajul. Dacă se revoltă, iar a pierdut. Tata o să-și bată joc de ea mereu și o s-o facă să se simtă o handicapată. Așadar - concluzionă - a pierdut oricum, n-are de ales".

— Fierbe? îl auzi din nou pe George. Pune trei linguriţe de cafea și ia-1 repede, că va da în foc!

Valentina scoase din pungă prima linguriță de cafea, dar când întinse mâna spre ibric păru să-i lovească din greșeală coada. Vasul se clătină și se vărsă, stingând flacăra. Câțiva stropi mari de apă clocotită săriră, împroșcând-o pe brațul drept.

— Toanto! pufni George.

Valentina se clătină ca sub o lovitură; trânti linguriţa peste ibric și, fără să-i mai privească, alergă pe lângă ei, împinse ușa și se năpusti afară. Emanuel îi urmări cu urechea pașii pe verandă și prin curte; urmară apoi câteva secunde lungi în care doar fâsâitul ușor al gazului scăpat din butelie continua să tulbure liniștea. Calm, George se ridică, închise butelia și reașeză ibricul pe grătarul

aragazului. Apoi se întoarse către Emanuel și rânji.

— începe bine...

— Ai exagerat - rosti rece Emanuel. Dacă o mai și bateai, tacâmul era complet.

George râse cu gura până la urechi.

— Ha, ha, nu m-am gândit! Trebuia s-o opresc când a luat-o la fugă și să-i dau două la fund...

— S-a ars - zise băiatul. I-a sărit apa fiartă pe mână.

— Nu i-am făcut nimic - se scuză George. Nu s-a ars din cauza mea.

— Ești sigur? îl țintui Emanuel cu privirea. Mi s-a părut...

Ochii lui George se îngustară.

— Ce ți s-a părut? mârâi.

Băiatul se gândi puțin.

— Ai intimidat-o - șovăi. Era nervoasă și speriată. Ai știut că urma să se întâmple ceva.

— Câtă perspicacitate! Nu cumva *ai știut și tu* că urmează să se întâmple ceva?

— Poate că da - recunoscu Emanuel. Dar nu chiar așa.

Făcu o pauză, măsurându-1 pe George din cap până-n picioare.

— Cred că trebuie să vedem ce-a pățit.

— O să-i treacă. Sau... bine, hai. Du-te și vezi ce are.

— De ce eu?

— De ce nu tu?

— Fiindcă nu eu...

— Nu tu, ce? Ia ascultă: ai asistat și te-ai amuzat.

Puteai să intervii și să mă oprești.

— M-ai fi ascultat?

— Poate n-o să crezi: da, m-aș fi potolit. O lăsam în pace. N-aveam chef să mă mai cert cu tine. Și acum, cară-te de-aici și fă ce vrei!

109

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

George turnă în ibric altă apă și aprinse aragazul. Emanuel îl urmări făcându-și cafeaua, în timp ce își descoperi iar simțurile ascuțindu-se tulburător. în cele din urmă se ridică și porni spre ușă.

— Tinctura de iod e-n dulăpior, pe verandă - îl ajunse din urmă vocea lui George. E și niște pansament, descurcă-te.

Emanuel merse la dulăpior, se înarmă cu sticluța de tinctură și cu un plic de pansamente sterile și pomi în căutarea fetiței. Se învârti puțin prin curte, dezorientat, apoi i se păru că aude ceva dinspre magazia de lemne. Când intră în umbra acoperișului, o zări stând pe un butuc și privindu-1 fix.

— Te-ai opărit - zise. îmi pare rău.

Nu primi niciun răspuns, așa că înaintă până lângă ea. înțelese că, de fapt, fetița nu-1 privea: ochii îi înmărmuriseră către perspectiva însorită a dealului pe spinarea căruia șerpuia drumul.

— Valentina - șopti Emanuel. îmi pare rău... *chiar* n-am vrut să... n-a vrut nimeni...

— Minți.

*

Băiatul oftă și clătină din cap.

— Așa e tata uneori. Eu îl știu, cu mine nu-i

merge. A vrut doar să se amuze. îi pare rău.

— Minți.

Fata rostea cuvântul cu un calm înghețat, în fața căruia Emanuel se simți deodată neajutorat.

— De ce crezi că mint?

Valentina strânse buzele și nu răspunse. „Este prea evident - gândi băiatul cu amărăciune - că mint. Și un copil de grădiniță s-ar prinde".

110

— Ai dreptate. Mint. *Trebuie* să mint, iar tu *trebuie* să te prefaci că mă crezi.

Reuși s-o facă să-l privească.

— De ce trebuie?

— Din convenienţă. Din politețe. Naiba știe. N-ai decât să mai fii o vreme supărată pe noi, asta-i altceva. E normal. Dar trebuie să te prefaci că mă crezi. Trebuie - respiră el adânc - să-mi accepți scuzele.

— Și pe urmă?

Avea ochii umezi și mari; părea că așteaptă un ajutor.

— Ai plâns?

Fata scutură din cap și se înfurie.

— Eu nu plâng niciodată! Cară-te de-aici și lasă-mă-n pace!

— Bine - oftă Emanuel și se așează, la rândul lui pe o buturugă. Plec, dar greșești. Vreau să văd ce-ai pățit. Am adus...

— Nu mă interesează. Lasă-mă-n pace!

— Mai ai ceva treabă azi? schimbă brusc băiatul

tonul și subiectul discuției.

Reuși din nou s-o facă să-l privească.

— Merg undeva, continuă el, într-un loc special. Nici nu știu dacă e bine să te iau, dar...

Păstră câteva clipe de tăcere, ca să-i întărâte curiozitatea.

— Drumul ăla - arătă. In vârful dealului se desparte. Dacă o iei la stânga, ajungi în locuri foarte ciudate. Oamenilor nu le place să meargă acolo.

Se opri iar, pândind o întrebare din partea fetiței, dar aceasta nu rosti niciun cuvânt.

— Se zice că sunt locuri bântuite. E o pădure plină de ciuperci, apoi un loc cu stânci uriașe. I se spune Stânca Lotrilor.

111

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Dacă mergi mai departe, găsești o trecătoare și, dincolo de ea, o vale secretă. Se numește Valea lui Martin.

— Dacă e secretă, cine i-a dat nume? pufni fata.

— E secretă într-un anume fel. Nu pot să-ți explic, trebuie să vezi. Mergi?

- Nu.

— De ce? întrebă Emanuel, descumpănit.

— Pentru că - răspunse ea cu un accent sarcastic - nu e nimic deosebit acolo. Un drum prin pădure. Vrei să vă iert, asta-i tot. Bine, vă iert. Asta vrei, nu?

— Nu - răspunse repede băiatul. Nu vreau să mă ierți. Vreau să înțelegi.

— Ce să înțeleg?

— Nu știu - șovăi gânditor Emanuel. II străbătu o

imagine - poate o amintire sau o viziune. *Așteaptă și nădăjduiește...* - șopti abia perceptibil. Apoi o privi, uimit de legătura pe care o crease în minte.

— Te cheamă Valentina!

— Ei si?

— Așteaptă și nădăjduiește - murmură iar.

- Ce?!

— Nimic. O să vedem. Hai să mergem.

— Nu merg.

— Dacă vrei, te implor - rosti cu o mină serioasă Emanuel. Te implor să mergi cu mine. Vii?

Fata deschise gura, apoi o închise la loc. îl privi în ochi, mai întâi cu neîncredere, apoi cu o nuanță de curiozitate. în sfârșit, se hotărî.

— E departe?

— Da. Ai altceva de făcut?

112

Fetița șovăi din nou o clipă, apoi răspunse:

- Nu.

— Hai, atunci. Nu-i nevoie să luăm nimic la noi. Poate o undiță.

— Ce vrei să faci cu undița în pădure?

— E și un lac. Sunt și ciuperci.

Valentina strâmbă din nas.

— Poți să te otrăvești.

— Le cunosc, știu care sunt bune. Hai.

— Nu-i spui lu' taică-tău?

— Nu. E mai bine să nu știe...

Emanuel înțelese că fraza pe care tocmai o rostise avea să fie hotărâtoare. Urmau să împărtășească un

prim secret comun, un lucru care putea să-i apropie. Emanuel se simțea puțin vinovat de faptul că fusese complice la scena din bucătărie. Și mai știa că vor petrece, vrând-nevrând, împreună lunile vacanței; chiar dacă fata nu i se părea o ființă interesantă, era mai bine să se împace cu ea în tot acest interval. Totuși, nu izbuti să-și conștientizeze motivul pentru care se hotărâse s-o ducă tocmai în Valea lui Martin. Ar fi putut să-i propună orice alt loc.

Chiar, ce l-a apucat?

Nu, n-ar fi trebuit să facă asta. Acel loc nu era un simplu secret - era secretul cel mare. Fir-ar să fie, acum nu mai putea să dea înapoi!

„Bine - își zise. O duc până la Stânca Lotrilor. Acolo o să-i spun că e târziu și că nu e bine să ne prindă noaptea pe drum. O să mergem altădată în Valea lui Martin.

...Așteaptă și nădăjduiește...

Hm! Ciudat!..."

își scoase din magazie bățul de undiță preferat și-l cântări gânditor în palmă. „De ce mai iau undița? Doar am hotărât deja că nu merg până acolo... Bine, hai. Dar poate o pun pe ea s-o care..."

— Știi să pescuiești?

Fata clătină din cap afirmativ.

— Atunci, ține! Eu iau plasele pentru ciuperci.

„Uf! - gândi. Iar greșesc".

— Sau ia tu plasele, sunt mai ușoare, lasă-mă pe mine cu bățul...

„Ce chestie tâmpită!"

O privi întinzând brațul către pungile de plastic. Pe antebraț și mai sus de cot pielea era împestrițată de câteva pete de un roșu strident. „O să facă bășici"...

— O să faci bășici, ar trebui...

— Nu-i treaba ta!

Emanuel renunță.

— Bine, cum vrei tu. Hai să dispărem până nu-ntreabă tata.

O împinse ușor către poartă și închise în urmă ușa magaziei. După câteva clipe erau deja pe drum. Până-n vârful dealului merseră în tăcere; fetița privea în jur și părea să-i placă lucrurile pe care le vedea. Acolo se întoarseră să privească spre sat.

— Uite - îi arătă Emanuel. Acolo e școala, o vezi? Și acolo magazinul general...

îi mai arătă câteva din obiectivele satului, dar Valentina părea să-l urmărească doar din politețe. în cele din urmă, îl întrerupse:

— Și acum?

— Acum o luăm la stânga.

— La dreapta ce-i?

— Moara lui Dumnezeu...

Fetița îl privi circumspectă:

— Glumești?

— Nu, așa-i zice. Ajungi întâi la Crama lui Aron, e un loc părăsit, ne mai jucam pe-acolo când eram mici... - rosti cu ușoară superioritate Emanuel, parcă vrând să sublinieze diferența de vârstă dintre ei.

Apoi continuă, părându-i că a prins momentul cel mai bun pentru deturnarea expediției:

— Vrei să mergem acolo? Se zice că Aron și-ar fi ascuns pe lângă cramă comorile - rosti cu un glas pe care și-l dori cât mai misterios. A fugit din sat pe vremea războiului și nu s-a mai întors. Toată lumea le-a căutat, au săpat peste tot...

- Nu.

— Ce, nu?

— Nu mergem acolo. Dar povestește-mi.

— Ei, - se simți dezamăgit băiatul - dacă treci de cramă intri în Valea Neagră, e o pădure de aluni, însă alunele se coc abia prin august. Treci pe podul de peste Apă și ajungi la Moara lui Dumnezeu.

— De ce-i zice așa?

— Nu știu. Poate pentru că e și ea tot a nimănui. Unii-i mai zic și moara veche.

— Și moara nouă unde e?

— Care moară nouă?

— Dacă asta e moara veche, înseamnă că e și una nouă.

Emanuel râse.

— Cred că nicăieri. N-am auzit de altă moară. Tata face singur pâinea, dar alții o iau de la

magazin, o aduce patronul de la oraș. Hai, mergem?

115

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— De ce-și face tatăl tău singur pâinea?

— Nu știu. Zice că e mai sănătoasă, dar poate-a spus așa, într-o doară.

— Alții ce zic?

— Nu i-am întrebat...

Copiii se afundaseră în pădure și sporovăiau vrute și nevrute. Intr-un târziu, Emanuel o preveni:

— Uite-acolo... le vezi?

— Alea sunt ciuperci?

— Doar nu libelule! Alea sunt două... ia să văd... ba chiar trei mânătărci calitatea-ntâi! Ține plasa!

Pe măsură ce înaintau în pădure, ciupercile apăreau în număr tot mai mare.

— A cui e pădurea asta?

— A nimănui, cred - răspunse Emanuel. A statului.

Se încruntă când își aduse aminte că și Virgil îi pusese aceeași întrebare.

— Uite-acolo! râse fata.

Neplăcerile prin care trecuse păreau să n-o mai afecteze. Acum zburda prin pădure, trăgând după ea plasa tot mai voluminoasă.

— Hei! strigă. Hei, hei, hei! Pădurea asta n-are ecou? Ce zici, ne jucăm de-a „v-ați ascuns"? Pe pariu că nu m-ai găsi niciodată!

Emanuel râse și el.

— Dacă vrei, ne jucăm.

Se gândi că în felul acesta vor mai întârzia.

— Sau, știi? Mai bine nu! pufni fata, trântind plasa ce devenise grea. N-am putea să le lăsăm undeva și să le luăm la-ntoarcere?

116

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Ba da - făcu, cam fără chef, Emanuel. Dacă vrei, le ascundem.

— Tu n-ai prea cules. Hai s-o umplem și pe-aia! Hai, vino!

îl luă de mână și-l trase pe lângă cărare, printre ferigi mărunte, răscolind covorul de frunze macerate așternut în lungul toamnelor.

— Uite-aici! Hei, e una chiar lângă tine, ce stai?

După câteva minute, băiatul rosti ușor plictisit:

— Știi ce? Umple tu plasa. Eu mă duc să caut o ascunzătoare potrivită, bine? Nu te duce prea departe, poți să te rătăcești - îi mai strigă peste umăr.

Emanuel merse o jumătate de minut și regăsi poteca. în clipa în care păși pe ea, zări o siluetă apropiindu-se dinspre direcția către care se îndreptau și căscă gura mirat. Era un călugăr îmbrăcat într-o rasă veche, maronie și murdară, și care pășea alene, sprijinindu-se din când în când într-un toiag de lemn ținut în mâna stângă. Pe băiat îl intriga culoarea rasei, deoarece toți preoții și călugării pe care-i văzuse până atunci purtau haine negre. De asemenea, găsea nelalocul ei gluga cusută de guler, pe care omul și-o ținea trasă peste ochi, abia lăsând să se întrevadă un maxilar proeminent, bine bărbierit.

„Ăsta nu-i călugăr - gândi. Sau este? Am văzut așa ceva într-un film de epocă..."

îl așteptă să se apropie, iar când ajunse lângă el îi dădu bineț e. Străinul se opri, păstrându-și fața ascunsă sub glugă, dar băiatul reuși să zărească în penumbră doi ochi scânteietori care-1 cercetau lacomi.

— Bună ziua - repetă, mirându-se singur de propria-i îndrăzneală. Căutați ceva?

— Nu eu. Tu cauți ceva - hârâi vocea omului, ușor înfundată. Deocamdată ciuperci, nu-i așa?

- Da...

— Și nu ești singur - păru să chicotească bizarul personaj.

— Sunt cu verișoara mea.

— He, he! Ești sigur că e verișoara ta?

— Ce vreți să spuneți? tresări băiatul.

— Toți oamenii sunt rude între ei. Pe toți ne-a făcut Dumnezeu frați. Păcat că oamenii uită asta atât de des...

Emanuel ridică puțin fruntea, strânse buzele și nu spuse nimic.

— Deci - urmă călugărul - sunteți în expediție. Orice căutare e o aventură... Da, da, aventuri...

Făcu doi pași, părând că vrea să treacă de băiat. Acesta se dădu în lături, dar, în clipa în care ajunse exact în dreptul lui, călugărul întinse mâna dreaptă și-l prinse de umăr. Cu coada ochiului, Emanuel zări degetele osoase, acoperite de o piele asemănătoare pergamentului, care-I apucaseră cu o putere neașteptată - și un semn ciudat, ca o cicatrice adâncă, pe dosul palmei. Se zmuci.

— Să nu-ți fie frică - rosti cu un glas îndulcit deodată călugărul. O să mai faceți și alte expediții - una, mai ales, cu mult mai importantă decât vei crede la-nceput...

Ochii îi luciră fascinant, iar Emanuel încremeni mirân- du-se că, deși îi despărțea doar lungimea unui braț, tot nu reușea să-i deosebească trăsăturile.

— Dacă ajungeți la Stânca Lotrilor, căutați și peștera...

— E o peșteră?

— Totdeauna - chicoti iar călugărul. Dar oamenii sunt orbi, nu văd adevărul. Poate pentru că nu toți sunt născuți să-l vadă.

118

își trase mâna de pe umărul băiatului și o ascunse sub rasă.

— Noi, călugării, vorbim adesea despre păcat și virtute. Și noi greșim, să știi. Mi-au trebuit multi ani, da, da...

Păru să se gândească o clipă sau poate își amintise ceva.

— Iată secretul - continuă, aplecându-se ușor către băiat. Contrariul păcatului nu e virtutea. *Contrariul păcatului e libertatea...*

își trase gluga, ascunzându-și fața aproape complet și, fără să aștepte ca băiatul să spună ceva, porni pe cărare cu pași măsurați. Emanuel îl urmări cu privirea, contrariat, până când trunchiul unui stejar uriaș îl ascunse.

— Hei! Hei, domnule! strigă. Mergeți în sat?

Alergă după el. Ajunse în câteva clipe la stejar și-l ocoli, dar în spatele copacului nu era nimeni. Băiatul se răsuci pe călcâie, speriat, și privi în toate părțile, simțind cum un fior rece îi alunecă pe șira spinării.

— Unde ești? se auzi glasul fetei de undeva din dreapta.

— Aici!

Valentina se ivi dintr-un desiș, trăgând după ea o plasă burdușită.

— Uite cât am cules!

îi sesiză nedumerirea și teama cu acea înțelegere fulgerătoare a situației, pe care copiii o au aproape totdeauna și pe care rar o păstrează devenind adulți.

— Ce-ai văzut? A fost cineva, nu?

Emanuel dădu din umeri cu intenționată indiferentă, în- » > ' cercând să n-o sperie

— Te-am auzit vorbind... - insistă fetița.

— L-ai văzut?

119

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Așa, puțin, printre pomi, eram mai departe. Era un cioban, nu?

— Ăștia sunt copaci, nu pomi - o corectă mecanic Emanuel. Ai zis cioban?

— Păi, avea o haină de oaie pe el.

— Ești sigură?

— Nu prea, - recunoscu fata - era departe. N-avea o haină de oaie?

— Ba da - minți Emanuel. Dar nu părea cioban.

— Dar ce?

— Nu știu, nu mi-a spus. Ce contează?

Fata se gândi puțin.

— Nu contează. Unde ascundem ciupercile?

Au avut nevoie de aproape un ceas ca să ajungă la Stânca Lotrilor. La intrarea în poiana cu menhire, Emanuel se opri nehotărât.

— Ce-i? întrebă fata.

— Nimic. Hai, dar să nu te apropii prea mult de stânca aia.

— Care?

— Aia, cea mai mare. Nu e bine.

— De ce nu e bine?

— Se zice - oftă Emanuel - că e blestemată...

Respiră adânc, amintindu-și ce pățise Virgil.

— Și tu crezi asta? pufni fata.

— Prefer să nu încerc, bine? Te sfătuiesc să faci la fel.

Valentina nu-1 luă în seamă și înaintă prin poiană.

— Ce-i steaua aia?

Băiatul o ajunse din urmă și privi atent. în locul unde înălțase movila de pietre, apărea acum, întinsă pe pământ, o formă geometrică în cinci colțuri.

120

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

„Cineva face glume proaste - gândi - sau pietrele astea sunt vii? Nu se poate să se aranjeze singure!"

— Ăăăă... cred că s-a jucat cineva. Pe-aici trec și alți oameni... Hai, lasă, hai să vezi celelalte stânci și să mergem...

— Stai puțin - zise fata și, înainte ca Emanuel să schițeze un gest prin care s-o oprească, făcu cei câțiva pași ce-o despărțeau de conturul stelat.

— Nu te băga înăuntru! reuși să strige, dar era deja prea târziu. Fata păși în interiorul poligonului. Se întoarse către el și surâse:

— Vezi? N-am pățit nimic!

— Nu vorbi! strigă iar băiatul, apoi se opri speriat.

Valentina rămăsese nemișcată, parcă ascultând. Emanuel o privea cu sufletul la gură, așteptând să

se petreacă un lucru oribil. Cu mari ezitări, în vârful picioarelor, se apropie. Pe fața ei citi un extaz ciudat; părea că nu mai vede nimic din ceea ce o înconjura.

— Valentina - șopti. Apoi strigă cât putu de tare: Valentina!

Fata întoarse cu greutate privirea către el. Ca și când ar fi încercat să aleagă între două lumi, una reală, binecunoscută, și alta uimitoare, zărită și auzită pentru întâia dată. In cele din urmă se scutură și ieși din transă. Chicoti:

— Te-ai speriat?

— Asta-i bună! Ce-ai pățit?

— Nimic.

— Ce-ai văzut?

Fetița nu răspunse, doar clătină din cap. Emanuel o măsură critic, întrebându-se dacă nu-și bătuse joc de el. Ochii îi alunecară pe brațul ei drept și tresări.

121

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Dă mâna...

O apucă de cot și privi concentrat.

— Ce e? se miră ea.

— Te-ai ars, nu mai știi?

Calmă, fetița își privi brațul.

— Mi-a trecut...

— Cum?

— Nu știu cum. Ce contează?

— Stai puțin. Ce-ai simțit? Spune-mi!

— N... nu știu. Dar...

- Ei?

— A fost minunat!

Emanuel continuă s-o privească o vreme, apoi oftă.

— Eu auzeam ceva acolo. Ca o orchestră. Cred că la tine a fost altceva...

Fata privi către cer și-i făcu semn să tacă. O pace uriașă se așternu peste poiana cu menhire, o prezență protectoare și nevăzută care făcea inutil orice gând, bun sau rău, și domolea orice împotrivire. Lumea păru să nu mai aibă asperități: deveni blândă, luminoasă, încăpătoare, încărcată de plenitudine. Poate așa arăta pământul înainte de apariția omului, - avea să-și spună mai târziu Emanuel - când nu exista nicio minte care să se apuce să inventeze probleme fără rost. Totul dură mai puțin de un minut, dar copiilor momentul li se păru aproape o veșnicie.

— Ai simțit? șopti fetița când senzația se pierdu treptat, părând că se retrage spre adâncul pădurii.

Băiatul confirmă cu un gest.

— Ce-a fost asta?

— Nu știu. Dar mi-ar plăcea să mă simt așa cel puțin de zece ori pe zi.

— Ai avut dreptate - zâmbi suav Valentina. Sunt locuri vrăjite. Dacă le-aș povesti fetelor la școală...

— Nu te-ar crede - completă Emanuel. N-ar avea cum. Așa ceva nu e de crezut. Te-ai vindecat, vezi?

- Da...

— Ai lovit ibricul, te-ai ars, iar aici te-ai vindecat într-o secundă! continuă băiatul, parcă încercând să

se pătrundă de înțelesul cuvintelor pe care le rostea.

— Da, dar n-am lovit niciun ibric - ținu să precizeze fetița.

— A, n-ai băgat de seamă...

— *N-am atins ibricul.*

Emanuel îngustă ochii și răsuflă adânc.

— Nu l-ai atins?

- Nu!

— Asta-i rău - mormăi ca pentru sine. E chiar *foarte rău.*

— De ce e rău? îl privi ea mirată.

— Lasă - dădu din mână Emanuel, ca pentru a alunga o insectă. Hai. Ziceai că vrei să vezi Valea lui Martin.

— Mai e mult?

— Cam o oră, cred. Depinde cum mergem.

Șovăi puțin, măsurând cu privirea împrejurimile.

— Ce-i? îl zori fetița.

— Nimic. Călu... adică ciobanul... mi-a zis că există o peșteră.

- Unde?

— Nu știu. N-avem timp acum. Hai să mergem.

— N-o să mai ai timp nici să pescuiești - râse Valentina.

— Nu pot să las undița aici.

Porniră repede, zorindu-se reciproc. în trei sferturi de ceas ajunseră la trecătoare. Emanuel o luă înainte, consta-

tând surprins că *îi era dor* să revadă locul în care nu mai fusese de ceva vreme. Valea se deschise largă în fața lui, așa cum o știa, în bătaia soarelui lăsat către apus. Băiatul privi și respiră adânc, cu sentimentul ciudat că se află din nou acasă. Valentina îl ajunse din urmă și rămase o vreme liniștită. Apoi zise:

— Știu locul ăsta...

CAPITOLUL *7*

în prima clipă, Emanuel nu reacționa, ca și când cuvintele fetei ar fi avut de parcurs o lungă distanță până la urechile lui. Apoi tresări și se întoarse:

- Ce?!

— Știu locul ăsta - repetă ea, privind fascinată peste umărul lui.

— De unde? făcu băiatul, aruncându-i o uitătură circumspectă.

— Ăăă...

Părea nedumerită.

— L-ai visat? insistă Emanuel.

— Nu. Nu știu. Uite, a venit circul!

Emanuel privi neîncrezător în direcția către care arăta fata și înlemni. în dreapta, printre coroanele pădurricii de lângă lac, se înălța o cupolă multicoloră; în vârful catargului central flutura un drapel țipător și despicat în fâșii, iar ghirlande strălucitoare de luminițe urmăreau un intuit cadru metalic peste care prelata colorată vălurea slab, dar sesizabil. Băiatul se răsuci către fetiță:

— Doar nu crezi că...

Dar Valentina deja o zbughise de lângă el și alerga către viziunea bizară.

— Stai! strigă Emanuel, pomenindu-se că aleargă pe urmele ei. Stai, așteaptă-mă!

O ajunse din urmă târziu, în imediata apropiere a cupolei. O intrare mare, decorată cu steguțe, se deschidea între

doi copaci utilizați ca stâlpi. Dincolo se lărgea un drum presărat cu nisip și rumeguș, mărginit de gărdulețe metalice.

— Stai! o prinse Emanuel de mână pe fetiță. Nu știm ce poate fi acolo!

— E circul! râse Valentina. Mi-a promis!

— Ce? Cine ți-a promis?

— Vino! Nu trebuie să-ți fie frică!

— Nu poate fi un circ! E absurd!

— De ce ar fi absurd? se auzi în spatele lor o voce.

Băiatul se răsuci speriat. Un clown cu ochi de turcoaz și cu nas roșu, proaspăt vopsit, râdea la ei.

— Cine ești?

Clownul râse iar.

— Sunt clownul copiilor cuminți. Dar intrați, nu vă sfiiți, poftiți în lojă! Azi, reprezentația e gratis! Lume, lume! - ridică glasul și se învârti pe călcâie. Veniți la circ! Avem animale ciudate, cum n-ați mai văzut! Camilopardali și struțo- cămile, inorogi virtuoși, caraghiozauri nătăfleți și bâzdoce- fali cu patru aripi! Lume, lume! Veniți să vedeți artiști cum n-ați mai văzut! Avem iluzionist pe maestru Ian, cel ce face să apară și să dispară nu doar batiste și monede, ci chiar mări, munți și continente! Veniți să vedeți femeia de gumă și bărbatul de oțel, pe Naupakawupa înghițitorul de lumină și pe soața lui, Naupakaraka, mâncătoarea de beznă! Veniți la spectacol, azi e gratis pentru toată lumea!

— Nu suntem decât noi - zâmbi Emanuel, ușor stingherit.

— Mai bine doi spectatori adevărați decât o sută de nechemați! clamă clownul. Hai, mergeți! Pe-acolo, pe-acolo!

Băiatul se hotărî să înainteze, ținând-o strâns de

mână pe Valentina. Pânza cortului era pliată și adunată deasupra

intrării ca un baldachin, iar copiii trecură prudenți, încercând să distingă ceva prin întunericul din interior. Dar bezna se topi imediat ce mai multe reflectoare se aprinseră pe lângă pilonul central de sub cupolă și scăldară manejul și lojele semicirculare care-1 înconjurau cu o lumină vie și veselă. O muzică triumfală fu lansată din difuzoare agățate pe stative negre din fier forjat. Cei doi se treziră împinși de la spate de clown.

— Acolo! Luați loc chiar acolo, sunt cele mai bune locuri!

Emanuel o trase pe fetiță de mână și se așezară. Băiatul pipăi neîncrezător scaunul capitonat cu pluș, întrebându-se dacă lucrurile pe care le vedea, auzea sau atingea erau sau nu reale.

— Nu te îndoi! îl sfătui clownul, observând gestul. E mult mai bine să te uimească lucrurile pe care le trăiești decât să le pierzi esența căutând pretutindeni cusururi. Fiți atenți, spectacolul începe chiar acum!

O cortină roșie, spuzită cu puncte sclipitoare, se ridică de partea cealaltă a manejului. De după ea își făcu apariția un individ scund, cu un început de chelie, bărbos și îmbrăcat într-un costum negru, foarte larg. Omul făcu o plecăciune adâncă spre copii și tuși ușor, ca pentru a-și drege glasul.

— Ssst! șopti clownul, care se așezase în spatele

lor. E directorul circului, domnul Știetot!

— Dom...?

— Tăceți, trebuie să-l ascultăm!

— Doamnelor, domnișoarelor și domnilor! se auzi în difuzoare. Vă mulțumim pentru prezența dumneavoastră în această seară de pomină! Programul nostru cuprinde numere speciale cu acrobați, clowni, dresură de animale rare

și multe, multe surprize! Bine-ați venit! Suntem aici pentru a vă distra, pentru a vă face să vă simțiți bine, să râdeți și chiar să jucați pe scenă împreună cu noi, participând din plin la spectacol! Permiteți-mi ca mai întâi să vi-1 prezint pe maestrul Ian, marele iluzionist care, de altfel, va fi prezentatorul numerelor și artizanul tuturor decorurilor!

Cortina se dădu iar la o parte și apăru încă un personaj, copie perfectă a primului. Emanuel șopti:

— Sunt frați gemeni?

— Sigur că nu! ripostă tot în șoaptă, ultragiat, clownul.

— Atunci de ce seamănă între ei?

— Maestrul Ian seamănă cu cine vrea.

„Nu poate fi adevărat" - gândi băiatul. „Nu e nimic adevărat... sau greșesc?"

Privi către Valentina. Chipul rotund, copilăros, radia de încântare. Fetița avea în ochi luminile circului.

— Iată - rosti cu voce groasă, dar jucăușă, maestrul Ian - că vom începe cu un prim număr absolut senzațional...

— Numărul cu pinguini! se bucură lângă ei

clownul. Vrea să vă impresioneze.

Directorul circului trecuse undeva în stânga și privea, la rândul lui, spectacolul. Brusc, arena se umplu de pinguini care alergau și făceau tumbe caraghioase. Maestrul Ian dirija cu o baghetă subțire mișcările acestora. în aer explodă cu zgomot un obiect greu de identificat, căci copiii nu priviseră spre acel punct; apucară să zărească doar deschiderea unui nufăr uriaș din care începuseră să se rostogolească sfere multicolore. Pinguinii prinseră să se joace cu ele, az- vârlindu-le încoace și-ncolo. Una dintre sfere ateriză chiar lângă băiat.

128

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Dă-le-o înapoi - îl înghionti clownul.

Emanuel se aplecă și ridică sfera. Când le văzuse zburând prin aer crezuse că sunt baloane sau poate mingi confecționate dintr-un material ușor, dar cea din mâinile lui îi păru uimitor de grea. Pe suprafața ei, băiatul recunoscu desenul continentelor pământului. O azvârli cu putere către arenă și, deși se așteptase să nu ajungă acolo din cauza greutății, constată că în mai puțin de-o clipă se amestecase deja cu celelalte. îl auzi pe maestrul Ian declamând:

— „...și din frigul cosmic sfere se desprinseră formând/ lumi nenumărate, stele și planete cu viață"...

Băiatul înțelese că, ocupat cu sfera, pierduse primele versuri ale maestrului. Brusc, un vânt înghețat trecu peste arenă; sferele se împuținară, pocnind fără să lase nimic în urmă și pieriră toate,

iar pinguinii se buluciră către cortina roșie, dispărând, la rândul lor, în spatele ei. Maestrul făcu o plecăciune studiată.

Valentina, extaziată, începu să aplaude. Emanuel aplaudă și el.

— Noaptea e înghițită de zi, iar ziua de noapte! rosti cu emfază Ian. Iată că vin în fața voastră întrupările unor fenomene care se succed de la-nceputul universului!

Se întoarse cu spatele la copii și făcu un gest larg, iar de după cortina roșie se iviră un bărbat și o femeie.

— Naupakawupa înghițitorul de lumină și soața lui, Naupakaraka, mâncătoarea de beznă - preciză cu voce emoționantă maestrul.

Emanuel îi privi cu luare-aminte ceafa. I se păru că recunoaște în trei-patru pete colorate diferit ale părului trăsăturile unui chip. „Da - se gândi amuzat - ar putea fi un nas

și o gură schițate cu fire roșcovane, iar deasupra doi ochi închiși, cu gene albicioase". Apoi tresări, având senzația că liniile celor doi ochi se întredeschid. „E aiurea" - își zise și își întoarse privirea către cele două personaje din arenă. Femeia era îmbrăcată în alb strălucitor, iar bărbatul purta un costum negru ca antracitul.

— Priviți către aceste puternice făpturi! strigă Ian. Lumea morții și lumea vieții, întemeietorul și distrugătorul, haosul și ordinea, răul și binele! Totul nu e decât un joc între lumină și negură! Priviți!

Cele două personaje trecură în dreapta și în

stânga arenei. Stătută apoi nemișcate, fără să facă aparent nimic. Dar ceva se întâmpla. Lumina părea că începe să pulseze, adu- nându-se către femeie, în timp ce zona bărbatului se întuneca în pulsiuni similare. Treptat, fâșii de întuneric porniră să se topească în lumină; simultan, fâșii luminoase își pierdeau strălucirea înaintând către bărbat, deveneau întunecate și păreau să se adauge culorii negre a costumului acestuia. După un singur minut, partea arenei în care se afla bărbatul se cufundă într-un întuneric deplin, în timp ce partea celălaltă atinse o strălucire insuportabilă.

— Nu e chiar negru - miji ochii Valentina. Uite, se luminează!

Intr-adevăr, chipul bărbatului devenea alb, în timp ce chipul femeii se înnegura.

— în mijlocul celei mai mari deznădejdi/ Un ciob de lumină se-arată/ Iar unde fericirea arde-n nădejdi/ Nefericirea va pune pată - declamă cu voce puternică Ian, fără să se-n- toarcă spre ei.

Băiatul îl privi din nou în ceafă, concentrat. Ei, da, liniile acelea ce păreau ochi crescuseră, se deschiseseră ușor, ca

niște răni albicioase; în ele, Emanuel deslușI două rotocoale gălbui și un iris vertical, aidoma celui de pisică. Apoi, linia roșcată a gurii tresări și șopti:

— Felul de-a fi al locurilor schimbă uneori intențiile oamenilor...

Băiatul privi fulgerător spre Valentina, dar fetița nu părea să bage de seamă chipul cel păros,

continuând să fie absorbită de spectacol.

— De pildă, un circ te poate deturna de la programul pe care doreai să-l îndeplinești. O singură minune, dacă există, face ca toate minunile să existe și anulează banalitatea realității. Dar din realitate nu fac parte doar lucrurile pe care le știi, ci și lucrurile pe care nu le știi...

— Ce vrei să spui? se trezi că îngână Emanuel.

Valentina se răsuci spre el și-l privi contrariată.

— Cu cine vorbești?

— Cu nimeni, mă gândeam... - o liniști băiatul, apoi privi din nou în ceafa maestrului, dar gura ciudată se închisese și chiar și ochii se micșoraseră. Intre timp, bărbatul și femeia din arenă păreau că-și încheiaseră numărul, căci lumina revenise la normal. Ian se întoarse către ei și se înclină ceremonios. Aplaudară.

— Urmează, cum desigur vă așteptați, renumitul număr de dresură cu struțocămile și camilopardali. Din păcate, nu avem decât un singur exemplar din fiecare, sunt animale rare, pe cale de dispariție chiar...

Cortina roșie se dădu la o parte și își făcură apariția două făpturi bizare. „Oh - își zise băiatul - acela este... dar nu camilopardal, nu... cândva, babilonienii îi numeau... da, siruși! E un siruș, iar celălalt..."

Animalul semăna unui bivol, dar purta o coamă strălucitoare împletită și menținută vertical, ca gâtul unui struț. Ian se întorsese cu spatele la copii, pentru a dirija animalele; chipul de pe ceafă părea mai viu, iar buzele desenau o grimasă ușor ironică.

— Sunt lucruri care nu trebuie atinse, dacă vrei să trăiești în pace. Dar nimeni nu s-a născut ca să trăiască-n pace. Nimeni n-avea voie să se atingă de Boii Soarelui, iar sirușii erau la fel de sacri. Totuși, azi nu vei mai întâlni asemenea plămădiri decât în legende. Emoționant, nu-i așa? Și totuși, au fost... da, așa cum poți să presupui, au fost animale mutante, produse ale ingineriei genetice.

— De ce? țâșni întrebarea băiatului.

— De ce au făcut-o? Cine mai știe?

- E...

— Stai, nu vorbi. E o batjocură la adresa vieții. Dar nu le-a păsat. Zeii n-au scrupul. Toată lumea moare, ei nu. Decât târziu, târziu... ai auzit de Ragnarok?

Băiatul clătină din cap a negație.

— Intr-o zi, ai să știi ce este...

Animalele făceau diferite figuri în arenă, dar Emanuel nu le urmărea.

— Nu-i cinstit...

— Știu ce vrei să spui. Animalele sunt cu adevărat nevinovate. în istorie, se zice că nevinovatii sunt cei chemati să plătească pentru faptele celor vinovați. Unul singur a sosit aici pentru a lua asupra lui vina altora, dar și asta s-a petrecut demult. Oamenii au azi credințe comode, nu le mai place să se jertfească și nici măcar să se justifice.

— Dar îi jertfesc pe alții...

— Așa a fost mereu. Nu contează. Cred că gândești prea mult. Gândurile aduc frica, durerea și nefericirea. Frica ucide timpul, durerea ucide spațiul, iar nefericirea ne face insignifianți...

— Cum poți fi fericit?

— Există două soluții: ori ești profund inconștient și, ca și orbii, nu te temi de gropi decât atunci când cazi în ele, ori ești atât de conștient încât devii capabil să te contopești cu tot ce este, să înțelegi sensul cel mare al lucrurilor.

— Care e sensul cel mare?

— Poate vei afla. îți doresc succes pe drumul către tine...

Ian se întoarse și se plecă adânc. Valentina aplauda cu putere, iar Emanuel înțelese că numărul luase sfârșit.

— Ți-a plăcut?

întrebarea era pur retorică, dar prin ea încercă s-o facă să se-ntoarcă spre el. Reuși.

— Sigur! E grozav! N-am văzut așa ceva la niciun circ!

Fetița părea cu desăvârșire sinceră, iar Emanuel o invidie puțin. "Da - gândi - poate că lucrurile trebuie luate exact așa cum sunt".

Alte două sau trei numere se derulară fără ca figura părosă a maestrului să-i mai vorbească. Urmărind acel chip neobișnuit, băiatul fu mai puțin atent la ceea ce se petrecea în arenă; Valentina, în schimb, se distra de minune.

— Atenție, atenție! strigă Ian. Acum urmează numărul cel mare, unul cum nu s-a mai văzut! Dar pentru ca totul să fie perfect, avem nevoie de cineva din public...

— Eu! se ridică, strigând, Valentina.

— Stai aici! o trase de mână Emanuel.

— Ah! Iată că avem în lojă o amatoare! arătă maestrul către fetiță.

— Nu, ea... - începu Emanuel, dar Valentina se smulse și țâșni, călărind băncile până lângă arenă. Emanuel se ridică și o urmă cât putu de repede, lovindu-se dureros în fluierul piciorului stâng.

— Ei, bine, băiete, vino și tu! In acest fel, onorat public, avem un martor care să jure că n-a fost vorba de niciun fel de truc...

Băiatul se opri lângă parapetul care despărțea lojele de manej. Privi de jur împrejur, cotropit de senzația că întregul circ e plin de oameni care-1 aplaudă și-l încurajează. Nu văzu decât băncile goale, dar senzația persista.

— Hai, puțin curaj! îl îndemnă Ian. După cum simți, toată lumea te vrea!

Maestrul se întoarse cu spatele, iar fața părosă-i șopti:

— Circul e viața. E viața de dinlăuntrul vieții. Trebuie să treci un test.

— Ce test? tresări Emanuel.

— Oamenii au uitat că orice vârstă presupune o trecere. Și că nicio trecere nu există fără un ritual adecvat. Civilizația a pierdut ritualurile de trecere, care nu sunt decât o reînte- meiere a esenței...

— Ce vrei să spui?

— Poate veți înțelege. Poate vei ști să fii. Dar, deși totul e scris dinainte, ca să zic așa, nimic nu e sigur. Asta se numește liber arbitru.

Băiatul se gândi puțin.

— Trebuie să aleg?

— Mai caută. Nu de mult, găsiseși un răspuns.

— Ah! se lumină Emanuel, amintindu-și. *Aleg alegerea!*

— Poți refuza tot. Dar viața nu e făcută din

refuzuri, ci din acceptări.

134

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Ești Martin, nu-i așa?

Ian se întoarse cu cealălaltă față spre el și-1 privi cu atenție.

— Știi totul, deși nu știi nimic.

— Ce-ar trebui să știu?

— Nu trebuie să știi. Trebuie doar să fii. Printr-un grăunte poți descoperi Universul. Iar tu ești singurul grăunte la care ai acces. Trebuie să te recunoști și să fii, asta-i tot. Vrei s-o faci?

Emanuel respiră adânc și privi către Valentina, care se întorsese spre el și-l urmărea mirată.

— Va putea și ea să facă asta?

— Fiecare om e un rol într-o piesă ce pare adesea greșită, tragică sau prost interpretată.

— Ciudat - râse mânzește băiatul. Contează să poată și ea. Dar nu știu de ce.

— Ți-am explicat, nu trebuie să știi, ci să fii. Vino!

Emanuel intră în arenă.

— Ce trebuie să fac?

— Privește!

Cortina roșie se dădu la o parte. Lumina proiectoarelor scăzu în intensitate, inducând o atmosferă în egală măsură tainică și ușor hipnotică. Acea atmosferă pregătită pentru un anunț extraordinar sau pentru o apariție neașteptată. Din întunericul de după cortină se văluri o arătare albă. Pe măsură ce înainta, făptura prindea contur; părea că sosește dintr-o lume diferită și că se cuplează greoi la parametrii comuni ai spațiului și timpului.

In cele din urmă se închegă, întreagă, într-o formă recognoscibilă.

— O licomă! exclamă, fascinată, Valentina.

— O licornă sosită la chemarea fecioarei - se rostogoli, oarecum șters, vocea maestrului. Simbol al tinereții fără bătrânețe și al vieții fără de moarte.

Licorna își înălță capul, iar vârful cornului scânteie trecător. Apoi făcu câțiva pași în arenă și privi către Valentina.

— E minunată! șopti fetița. O vreau!

Se așeză pe talașul arenei și așteptă ca licorna să se apropie și să-i atingă cu botul umed mâna ridicată în semn de salut.

— Fecioara cheamă la sine licorna/ Visele omului grăbite curg/ Stelele-ncep să tremure toate/ In zorii vieții, sieși amurg...

Ian plasmodia încet, cu vocea devenită melopee. Emanuel privea scena fascinat, părăsit, în sfârșit, de îndoieli.

— Ea e sortită s-adoarmă iute/ Pe sânul fraged, netemător/ Somnul divin face timpului cute/ Drumul ivește un vânător...

Licorna se culcase lângă Valentina și părea deja să doarmă cu capul sprijinit de pieptul fetiței. Ian se întoarse către Emanuel și-i întinse un cuțit.

— Ucide-o!

Băiatul îl privi îngrozit.

— Ce? Pe cine să ucid?

— Ucide licorna!

Emanuel se dădu un pas înapoi.

— Nu pot să fac așa ceva!

— Licorna e semnul nemuririi, însă doar moartea ei poate să dea o nouă viață.

— Nu vreau o nouă viață.

— Ești sigur? ridică sprâncenele Ian.

— Nu cu prețul... nu așa...

— Nu te afli în arenă doar pentru tine - îi reaminti Ian. Ai o șansă uriașă. Tu alegi.

Băiatul strânse pumnii și nu spuse nimic.

— Ești sigur? îl zgândări maestrul. într-o zi o să-ți amintești această clipă și te vei întreba. Viață pentru viață.

— Cum asta? vru să știe Emanuel.

— Intr-o împrejurare anume, viața licomei se va afla acolo unde va fi nevoie de ea.

Băiatul privi gâtul alb al animalului, întins aproape frivol peste pieptul Valentinei, care privea încremenită. Emanuel presupuse că nu auzea dialogul dintre el și maestru. Ridică fruntea.

- Nu!

— Chiar dacă vei regreta cândva?

— Nu pot ucide o ființă nevinovată!

— De unde știi că e nevinovată? Nimeni nu e nevinovat. Cine ești tu să judeci vinovăția altora?

— Nu judec vinovăția altora. O judec pe-a mea! strigă Emanuel, uimit el însuși de forța cu care rostea cuvintele.

— Și la ce concluzie ai ajuns?

Brusc, băiatul se simți la fel cum se simțise la finalul tezei de istorie. Se afla pe un vârf de munte pe care tocmai îl cucerise; în sine descoperi o pace înghețată și totuși vie, o prezență mută, ușor ironică, seducătoare. De acolo, de sus, își privi viața; avea multe să-și reproșeze, dar toate erau mărunțișuri, greșeli născute din indolență, din

inconștiență, din grabă. La o primă vedere i se păru că oricare alt băiat de vârsta lui putea greși la fel și putea fi iertat.

— Mai caută - auzi, ca prin vis, vocea lui Ian.

137

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Și Emanuel căută. Merse mai departe, în trecut, răvășind frunzele moarte ale anilor altor vieți. Surd, se făcură auzite tânguirile unor ființe pe care i se păru că le cunoaște, deși nu le întâlnise niciodată. Mii de victime al căror sânge striga la cer, mii de făgăduinți neîndeplinite, promisiuni de oracole amăgitoare, inițieri ratate. Auzi un cor ciudat de vestale, văzu fumuri ridicându-se peste cetățile pe care le incen- diase, zări păduri arzând și convoaie de sclavi pe care biciul lui le mâna către moarte. Apoi iar corul vestalelor și un cuvânt: „Eleusis"; urmau trădări în lanț, schelete peste care se aduna nisipul deșerturilor, mâini și capete tăiate, ruguri înălțându-se întru arderea rebelilor lumii, sacrificați în numele unui Dumnezeu niciodată prezent. Și vântul, gustul sărat al oceanului, o corabie, aur, mult aur plătit cu sângele și lacrimile unui popor străin. Cu mult mai mult în urmă se zări înconjurat de aparate ciudate, într-o navă strălucitoare, cochetând cu viața, născând în eprubetă făpturi menite să trăiască în trupuri chinuite, pentru a răspunde unor pretenții de neînțeles ale Regilor Nopții Interstelare...

Se zbătu să se-ntoarcă și se trezi în genunchi, vomând pe talașul arenei.

— Nimeni nu e nevinovat - șopti, aplecându-se

către urechea lui, Ian. Toți am chinuit și am ucis. Dar acum poți alege.

— Ce să aleg? întrebă gâtuit Emanuel scuipând și încercând să se ridice.

— Poți ucide licorna. Poți salva o făptură care contează sau va conta pentru tine.

Băiatul își recăpătă echilibrul și se ridică.

— Dacă ucid licorna, continui *asta.* Alte vieți, nu? M-ai făcut să văd alte vieți. Am auzit că se poate. Dar viața asta va fi altfel...

138

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Demult, cineva a murit pe pământ pentru păcatele altora. Totuși, lumea a rămas la fel.

— Poate că lumea a rămas la fel - rosti, încrâncenat, băiatul. *Dar El n-a mai rămas la fel.*

— Sunt drumuri și drumuri...

— Așa cred și eu.

Ian dădu din umeri, părând puțin amuzat.

— Ar fi trebuit să nu alegi alegerea. Ai fi avut o șansă. Fie. Licorna trebuie să se trezească. Promiți că nu vei regreta?

Fu rândul lui Emanuel să ridice din umeri. Maestrul bătu din palme, iar licorna sări în picioare, scuturându-se. îi privi lung, apoi se apropie de băiat. Acesta întinse mâna, dar animalul refuză să-1 atingă.

— Mi-ar plăcea să te mângâi - șopti Emanuel.

Licorna clătină ușor din cap. Se întoarse și dădu să treacă de perdeaua roșie de la capătul arenei. Acolo se mai opri o clipă, privind spre băiat.

— Ciudat - țuguie buzele, mirat, maestrul. Parcă ți-ar promite ceva!

în fața băiatului, licorna prinse să se descompună în fuioare albe de ceață. Curând dispăru. Valentina se ridicase și ea.

— De ce-a plecat? E prea devreme. Aș vrea s-o mai văd.

— Nu te supăra - rosti cu blândețe Ian. Licomele nu pot rămâne aici prea mult timp. Dar o vei mai întâlni, poți fi sigură. I-ai plăcut mult, așa mi s-a părut.

Valentina zâmbi trist.

— Da, poate. Acum ce facem?

— Nimic - râse Ian. Spectacolul nostru ia sfârșit.

— Deja? se miră fetița.

139

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— E târziu.

— Dar mai erau și altele în program. Ne-a spus clownul.

— Pot fi multe lucruri în program. în viață apar tot felul de lucruri - deschise larg mâinile Ian. Domnul director și eu vă mulțumim pentru participare. Acum, plecați. E vremea să plecați!

Clownul intră în arenă și-i luă de după umeri.

— Hai, e vremea să mergeți! Copiii cuminți se duc seara la culcare.

— Păcat că n-am văzut tot... - încercă, cu o urmă de regret, fetița.

— Nu-ți face griji - râse clownul, trăgându-i spre ieșire.

Ian le făcu un semn cu mâna și dispăru încet în spatele cortinei.

— O să vezi tot ce mai e de văzut - continuă clownul.

— O să mai vină circul?

— O să mai vină - șovăi el puțin.

Ieșiră afară. Emanuel constată că soarele încă nu apusese. Porniră încet pe cărare către defileul prin care veniseră. Iarba păstra ceva din căldura zilei, dar băiatul nu se simțea prea bine. Valentina îl strânse de mână.

— Ai pățit ceva?

— Nu, nu - mormăi.

Tremura, neștiind dacă-i e frig sau e ceva nervos. Fetița veni în fata lui.

— Ești alb la față, te simți rău?

— Nu știu. Mergem? Drumul e lung, se-ntunecă.

— Te ajut, să nu cumva să refuzi!

îl luă de braț, sprijinindu-1, și porniră iar spre trecătoare, înainte de-a părăsi valea, Emanuel privi înapoi. Pe cupola

circului, ultimele raze de soare stăteau parcă sprijinite. Trase aer în piept și strigă:

— Știu că tu ai fost! Nu pricep de ce te joci așa!

Nu primi răspuns. Emanuel strânse pumnii și se trezi ținând în mâna dreaptă bățul undiței. II privi uluit, căci cu o secundă înainte avusese mâinile goale; luat de vârtejul evenimentelor, uitase demult de el.

— Cu cine vorbești? se interesă Valentina.

— Ai spus că știi valea asta. Ar trebui să-1 știi și pe *el* - răspunse, aproape furios, iar furia îl mobiliză. își trase mâna din cea a fetiței și se depărtă puțin de ea. Hai să mergem, n-am chef să dorm în pădure.

— De ce ești supărat?

— Ciupercile - îi reaminti morocănos. Să luăm ciupercile.

Ajunseră târziu, aproape odată cu noaptea. Taicăsău nu-i prea băgă în seamă; alese ciupercile și le îndesă în frigider, apoi îi chemă în bucătărie și le făcu semn să se descurce. Privirea îi alunecă pe brațul fetiței și mormăi către Emanuel:

— Ai tratat-o bine...

Apoi le întoarse spatele. Emanuel se miră puțin că taică- său se dovedea atât de rezervat; se aștepta la comentarii, mai ales că plecaseră fără să lase vorbă. încercă să spună ceva, dar George îi aruncă o privire morocănoasă care-i tăie tot elanul și ieși afară. Copiii mâncară tăcuți și obosiți. Băiatul vru s-o conducă în cameră și s-o ajute să-și facă patul, dar Valentina îi făcu semn s-o lase-n pace.

înainte de-a adormi, Emanuel își lăsă simțurile să zburde liber. Camera păru că se contorsionează,

deveni ireală ca o proiecție a unei alte realități. „Cred că nu există timp și nici spațiu" - își zise.

141

„Sau există?"

„Atunci, de ce? De ce există, dacă nu există?"

își aminti cele spuse de Martin. Un lucru poate să fie și să nu fie. Ăsta-i un fel magic de a privi lumea. Brusc, între gânduri îi apăru Valentina. Totul deveni încă și mai ciudat. De ce a venit? De ce a dus-o în Valea lui Martin? Și, mai ales, de ce a ales alegerea pentru ea? Apoi, tot ce-a urmat.

„Știa valea aia."

„Sau nu știa?"

„Totuși, n-a mințit. A zis că i-a promis."

„Cine i-a promis? Ce i-a promis? Și când, când i-a promis?"

„Putea să ucidă licorna. Ar fi fost păcat. "

„Contrariul păcatului e libertatea. "

„Se va gândi."

„Sau nu."

„Doar va înțelege."

„Toate viețile alea... Au fost chiar ale lui?"

„Poate o iluzie."

„Mâine o să..."

„Mâine există?"

„Sau mâine doar nu există *încă?"*

Curând, înțelese că toate aceste gânduri nu fac altceva decât să alunge starea specială în care începuse să se complacă. Renunță la ele și privi tavanul alb, nereușind totuși să proiecteze pe el nicio poveste. Curând, adormi. I se păru că nu

trecuse decât o clipă când deschise iar ochii. Era dimineață.

142
CAPITOLUL 8

George nu le adresă la masă niciun cuvânt; doar le arunca din când în când o uitătură posomorâtă; fu primul care se ridică și ieși grăbit din bucătărie.

— V-ați certat? vorbi încet Valentina.

- Nu.

— E supărat pe mine.

— Nu. Mănâncă.

— Ce facem azi?

— Nu știu. Mergem cu oile.

— Unde?

— Aici, la deal.

— Ce să facem la oi?

— Nu trebuie să facem nimic. Doar să le păzim.

— Vi le fură cineva?

Emanuel oftă și o privi insistent.

— Hai sa terminăm aici și să mergem. Vedem pe urmă, da?

Când ieșiră, George strigă:

— Unde vă duceți?

*

— La oi - răspunse Emanuel

— Acolo mă duc eu.

— Vrei să fac altceva?

— Fă ce vrei.

George trecu pe lângă ei și pomi către fundul

curții. Emanuel îl urmări cu privirea, dezorientat.

143

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Mergem?

Valentina îl luase de mână și el se trezi iar înfiorat de atingerea ei.

— Unde vrei să mergem?

— Pe deal.

— De ce să mergem pe deal?

— Aici ce să facem?

— Putem să ne uităm la televizor. Sau pe net.

— Nu vrei să pescuiești?

Emanuel tăcu, măsurând-o atent.

— Nu merg acolo.

— De ce?

— Pentru că nu mi-ai răspuns la întrebări.

Fetița plecă ochii.

— Nu pot.

— De ce nu poți?

— Nu știu cum.

Băiatul își luă privirea de la ea și se uită în urma lui taică- său. Era deja departe, un punct mișcător printre punctele albe ale oilor ce împestrițau pajiștea.

— Cuvinte - zise. Folosește cuvinte.

— Nu știu *cum* - repetă fetița.

— O să afli cum dacă mergem?

Valentina încercă să răspundă, apoi se opri. îl privi cu ochi mari, în care se citeau simultan neputința, uimirea și candoarea.

— Lasă - dădu din mână Emanuel. Putem merge

încolo, dacă vrei. Nu contează. Trebuie să luăm la noi ceva de mâncare, cine știe când ne vom întoarce. Și niște apă. Hai în bucătărie să vedem ce găsim.

144

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Reajuns în bucătărie, Emanuel își aminti de farfurii. Le puse în chiuvetă. Valentina turnă apă, începând grăbită să le spele, dar băiatul o dădu la o parte.

— Lasă prostiile.

— Dar...

— Mă ocup eu, nu tu.

Le spălă repede, le așeză una peste alta și adăugă, morocănos, referindu-se la ceea ce se întâmplase în ziua anterioară:

— A fost o glumă...

își încropiră apoi câte un pachețel, umplură cu apă un bidon, înghesuiră totul într-un rucsac și ieșiră pe poartă. Băiatul se gândi să ia undița, dar renunță. Merseră umăr lângă umăr pe drum, încet, vreo sută de metri, apoi auziră în spatele lor pe cineva dregându-și vocea și se opriră privind peste umăr. Era poștașul.

— Hei, ce mai faceți?

— Bine - mormăi Emanuel. Bună ziua.

— Așa să fie - râse omul. Vă duceți la moară?

— Da - minți Emanuel.

— Azi am zi liberă. Și eu tot într-acolo o iau...

Copiii se priviră. Băiatul strânse buzele, ușor nemulțumit.

— Mergem împreună - continuă poștașul. Am pe-acolo câțiva pruni, vreau să văd dacă au rodit anu' ăsta. Anu' trecut n-au făcut nimic. Ia spune - se aplecă spre Valentina - cum e? Se poartă frumos?

Emanuel își dădu seama că poștașul se referea la taică- său. Privi spre fetiță, crezând că nu va înțelege, dar ea zâmbi.

— Domnu' George e un om de treabă.

145

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Sunteți de la „protecția copilului" ? interveni, mârâind, Emanuel.

— Ha, ha! Sigur că nu! întrebam și eu. V-ați luat costumele de baie? La iazul morii poți face o baie pe cinste.

— Nu cred că facem baie...

— E prea rece apa? Da, dimineața e foarte rece. Atunci, pescuiți?

— Mmm... poate.

— Păi, unde vă sunt undițele?

— Nu pescuim - recunoscu băiatul.

Poștașul clătină din cap.

— A, mergeți doar așa... îi arăți locurile, nu?

- Da.

— Sunt locuri frumoase. Și apă și pădure... Uite, când ajungem o să vă arăt și eu câte ceva, poate-o să vă placă...

Emanuel se simțea tot mai nemulțumit de prezența poștașului, care le încurcase planurile, dar Valentina asculta cuvintele omului și părea plină de bună dispoziție. Băiatul se gândi că fie trebuie să se

împace cu situația și să meargă la Moara lui Dumnezeu, fie să găsească o modalitate de a se abate din drum sub un pretext oarecare. Cea mai bună soluție era cea de-a doua, dar nu-i venea nimic în minte. Poștașul vorbea în continuare și curând se treziră la răscruce. Doar acum ar mai putea să facă ceva - gândi băiatul.

— Cred că... - începu, dar poștașul îl apucă de umăr și-l îndreptă cu fața către drumul spre moară.

— Hai, soarele e sus. E bine să ajungem devreme. Am aflat că ați fost ieri la ciuperci, cred că ați cules o mulțime...

Emanuel tresări și se încordă. De unde știa poștașul asta? Tocmai se pregătea să-i spună că vor să meargă întâi în Pă-

durea Lupilor, să caute ciuperci. Luat prin surprindere, făcu câțiva pași pe drumul indicat de poștaș.

— De unde...?

— Ei, și când zici că ești singur, tot se mai găsește cineva să te vadă! râse omul. Am fost prin pădure, v-am descoperit plasele; se făcuse seară și eram curios ale cui erau.

— Erați acolo? se miră Emanuel.

— Da, când v-ați întors stăteam în iarbă, mă odihneam un pic. Nu v-am strigat, ca să nu vă sperii.

Băiatul dădu din cap, înțelegător.

— Ați coborât după noi?

— Nu, nu chiar. De fapt, am ajuns puțin înaintea voastră. George stătea în poartă, i-am zis că veniți.

Emanuel îl privi uluit.

— Cum ați ajuns înaintea noastră? E imposibil!

Omul râse cu gura până la urechi.

— Poștașii sunt foarte iuți de picior.

— Vă vedeam!

— Poștașii știu și multe scurtături.

— Nu-i nicio scurtătură...

— Ei, află că *peste tot* există scurtături. Că nu le știi tu, asta-i altceva. Hai, uite, verișoara ta e mai sprintenă, ne-a luat-o înainte!

Intr-adevăr, Valentina nu-i mai asculta; mergea pe drum în fața lor și părea absorbită de peisaj.

— Hei, stai mai încet - îi strigă Emanuel.

— Mai bine ne-am grăbi noi - propuse poștașul. E bine să mergi repede, pui sângele-n mișcare.

Foarte sprinten, o ajunse din urmă pe Valentina. Băiatul îi privi uimit picioarele. „Parc-ar avea aripi la ele! Și totuși, e om destul de bătrân". Lungi și el pașii.

— îți place? îl auzi pe poștaș vorbindu-i Valentinei. Intrăm în pădure, ăsta-i Crângul Ielelor. Pe vremuri, oamenii găseau în poienile de-aici cercurile pe care se spune că le făceau noaptea zânele.

— Existau zâne?

— Păi, sigur, existau. Unii zic că există și azi. Nu e bine să te prindă noaptea-n pădure.

— De ce făceau cercuri?

— Zânele? A, se zice că le plăcea să joace la lumina Lunii. Se țineau de mâini și dansau așa, roată. Pe urmă rămâneau cercuri în iarbă, pe unde jucaseră și bătătoriseră locu'.

— Jucau și ziua?

— Nu știu, poate jucau și ziua. Cică nu e bine să le vezi jucând, dacă află de tine că le-ai văzut te urmăresc toată viața și-ți fac numai necazuri.

Fata pufni.

— Ce mare secret e că joacă? De ce le-ar păsa că sunt văzute?

— Știu și eu? Sunt lucruri care vin din alte lumi; e greu să înțelegem regulile lor.

Emanuel tresări și-l privi insistent pe poștaș. „Omul ăsta e ciudat - își zise. Ne-am întâlnit de multe ori, dar n-am stat niciodată de vorbă. Credeam că nici n-avem ce ne spune".

— Nu pricep un lucru - strâmbă din nas fetița. De ce întâmplările stranii, misterioase și periculoase se întâmplă doar noaptea? Cred că ăia de povestesc așa ceva au halucinații.

Băiatul urmărea incitat dialogul. Vru să intervină, dar imediat se întrebă dacă Valentina dialoghează

fără țintă sau face un joc anume. Fata părea că-și provoacă intenționat interlocutorul. Brusc, înțelese și zâmbi ușor.

— Știți, noi am fost prin pădure ieri până departe și n-am văzut nimic deosebit - continuă ea, cu o mină intenționat plictisită.

— Asta-i bine - râse poștașul. Cred că noaptea oamenii au simțurile mai ascuțite, de-aia văd sau aud mai multe, dar precis că-și mai și imaginează. Ei, dacă vezi ceva ziua...

— Ce se întâmplă dacă vezi ziua? îl întrerupse Emanuel, aducându-și aminte de întâlnirea cu călugărul.

— Atunci, poate că e un lucru real, nu? E drept că și ziua poți avea halucinații. Ca Fata Morgana. Știți ce e Fata Morgana?

— Da, miraj - se grăbi să explice Valentina. Lumina se reflectă între două straturi de aer, unul cald și unul rece.

— Bravo, cred că ești o elevă foarte silitoare de știi atâtea! Vezi, - explică sfătos poștașul - simțurile sunt înșelătoare. Poți să vezi un lucru și lucrul ăla nici să nu existe. Sau poți să nu vezi nimic și tocmai unde nu vezi să fie ceva.

Emanuel tot nu se lămurise. „Oare poștașul ne-a urmărit sau nu ieri? Și cât a văzut, ce-a văzut?"

— Am auzit - rosti cu nepăsare vicleană Valentina - că există un loc, Stânca Lotrilor, care ar fi vrăjit. El - arătă spre băiat - zicea că e mai încolo de Pădurea Lupilor.

— Locuri vrăjite nu există - rosti sentențios poștașul. Dar pot fi locuri de trecere între lumi. Un savant a scris că universul e făcut din multe lumi care stau lipite între ele. Așa, ca foile-ntr-o carte. Se poate să se facă uneori legături între ele, din greșeală.

— Portaluri - precizã bãiatul.

— Zânele veneau prin portaluri? ținu să știe Valentina.

— Cred că da. Un englez, demult, a scris o carte despre zâne. Zicea acolo că au și ele o lume a lor...

149

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Tot vorbind, depășiseră Crângul Ielelor; drumul lăsa deja pe stânga crama lui Aron.

— Dar dumneavoastră de unde știți toate astea? îl interogă Emanuel.

— A, din cărți. Când termin cu corespondența, mă duc acasă și citesc. Am o groază de cărți, le tot comand pe net. Nu prea am altceva de făcut, mai ales seara. Am fost însurat odată, dar am divorțat.

— Nu știam - zise Emanuel.

— E și la Stânca Lotrilor un portal? insistă Valentina.

— Habar n-am - râse omul, ridicând din umeri.

— Ați fost acolo?

— Am fost.

Fata se întoarse privind semnificativ spre Emanuel. Acesta dădu din cap cu înțeles și-i făcu cu ochiul, încurajator.

— Da, - continuă poștașul - lumea spune că ar fi locuri necurate... Vreți să mergeți acolo?

— Nu știm. Ne place să ne plimbăm - zise repede Emanuel.

Drumul continua în serpentine repezi prin Povarnă. La câteva sute de metri depărtare, printre copaci, licărea, ici- colo, firul de apă.

— Atentie unde călcati, să n-o luati la vale - îi

sfătui omul.

Emanuel rămase iar puțin în urmă și privi picioarele mobile ale poștașului. „Parc-ar avea aripi la ele!" - își reluă un gând anterior. La o cotitură i se păru că tălpile omului nici nu ating, de fapt, pământul, ci alunecă la doi sau trei centimetri deasupra lui. Nu lăsau în praful drumului nicio urmă. Băiatul strânse cu putere ochii și-i redeschise brusc. Privi din nou și văzu că lucrurile reveniseră la normal. Se hotărî să nu mai intervină în discuție și să se lase invadat de starea

aceea specială în care se simțea o prezență sensibilă, observând lumea cu obiectivitatea celui care nu are nimic de pierdut sau de câștigat. „Chiar - își zise. N-am mai încercat demult". Apoi nu mai gândi deloc; pur și simplu privi - și i se păru că timpul se oprește. Miraculos, tot lanțul evenimentelor din următoarele câteva minute se petrecu pentru el instantaneu. Admiră cu profund interes fiecare fir de iarbă de pe marginea drumului, urmări toate cuvintele Valentinei și răspunsurile poștașului, îi privi din spate studiindu-le mișcările - omul părea iar să plutească ușor deasupra solului, iar Valentina pășea energic și râdea tare. Curând, ajunseră la apă, acolo unde o mică potecă se despărțea de drumul principal. „în stânga e moara" - își spuse Emanuel, iar gândul reuși să-i tulbure starea. Poștașul se întoarse către el și-i făcu cu ochiul:

— Așa-i că vremea trece repede?

Băiatul îl privi surprins, dar dădu din cap,

aprobator.

— Uneori - continuă omul - avem momente când ni se pare că timpul trece fără noi, că e atât de înafara noastră, încât putem să-1 privim așa cum ne-am uita la apa aia...

— De unde știți că așa m-am simțit? întrebă amuzat băiatul. — Aveai privirea aia de om plecat de-acasă - râse poștașul. — Și de unde știți că aveam privirea aia? Nu v-ați întors spre mine deloc.

— Văzul e important, dar mai sunt și alte simțuri. Pe-n- tuneric, dacă pâsâi din buze și te apropii de un perete, poți să spui doar după ecou cât mai ai până la el. Ia să-ncerci, n-o să-ți vină să crezi...

Mergeau deja pe poteca îngustă, cu Valentina în fața lor.

— E frumoasă foc verișoara asta a ta - șopti omul și chicoti ușor. Dar precis n-ai prea băgat de seamă. La vârsta ta,

nu-mi plăceau decât navele spațiale... Presupun că tu ești cu jocurile video, este?

— Nu, nu prea joc - replică Emanuel. Dar navighez pe net.

— Ce site-uri îți plac?

— Hm, știri, literatură, călătorii...

— Și mie îmi plac călătoriile. Dar nu pe net. Le prefer pe cele adevărate. în tinerețe am fost., ehei, da' pe unde n-am fost?

— Și acum?

— Nu mai e timp. Iar lumea, ce să zic, mi se pare din ce în ce mai mică.

Ajunseră lângă moară. Clădirea, construită în

principal din lemn, era într-o stare de plâns. Țigla unei bune părți a acoperișului se dusese la vale, ferestrele nu aveau geamuri, iar tencuiala căzuse aproape pretutindeni, lăsând la vedere bârnele grose din stejar care se îmbucau la colțuri formând pereții.

— Ați fost înăuntru? întrebă omul, apoi se corectă: ai fost? Că verișoara ta n-avea cum...

— Da, mai demult.

— Hai s-o vedeți, dar mare grijă unde călcați, scândurile-s cam putrede.

Urcară scările, ținându-se din când în când de perete, evitând balustrada șubrezită. Ușa căzuse dintr-o balama; ca s-o deschizi, trebuia târșâită. Poștașul o împinse deoparte opin- tindu-se. Trecură pragul și așteptară câteva momente ca ochii să li se-nvețe cu semiîntunericul. încăperea era mică, nu existau decât două axuri pe care se rotiseră odată pietrele de moară; acum acestea din urmă stăteau încremenite, înverzite de licheni și oferind privitorului un sentiment de

tristețe și abandon. Băiatul atinse una și se înfiora simțindu-i răceala; părea partea superioară a craniului unui uriaș. îngrăditurile lor putreziseră, iar jgheaburile pe care curgea odată mălai sau făină ieșeau de sub ele ruginite și pline de praf. Deasupra fiecărei perechi de pietre rotitoare atârnau, încă, două cuve mari și împăienjenite, în care, pe vremuri, când moara funcționa, morarul turna boabele.

— Când a mers ultima dată? aproape că strigă băiatul, ca să acopere zgomotul apei ce se scurgea

în scocuri, sub dușumea.

— Cred că în timpul războiului - clătină din cap poștașul. Morarul a plecat pe front și nu s-a mai știut nimic de el. A murit pe undeva, iar alt morar n-a mai apărut. Făina și mălaiul au venit apoi de la oraș, le-au adus negustorii.

— Atunci - interveni Valentina - al cui a rămas locul ăsta?

— Al lui Dumnezeu. Nimeni altcineva nu l-a revendicat - râse omul. Hai sub moară, să vedeți pe unde vine apa.

Ieșiră afară și strânseră ochii, pe rând, orbiți de lumina puternică a soarelui. Apoi coborâră scara cu precauție și dădură ocol clădirii. în spate se întindea iazul morii, iar sub încăperea pe care tocmai o vizitaseră se zăreau două roți de lemn prevăzute cu pale în formă de căuș, în care apa lovea cu putere. Axurile lor urcau pentru a se cupla cu cele două perechi de pietre.

— Mecanismul e blocat - explică poștașul. Apa nu poate împinge roțile, au un sistem care le-a oprit, să nu meargă-n gol și să tocească pietrele.

— Se poate debloca? întrebă Valentina privind fascinată apa.

— Nu prea cred. Toate au ruginit și s-au stricat.

— E păcat... și puțin trist...

Poștașul îi înconjură umerii cu brațul drept și o strânse ușor.

— Da... Despre roata morii se vorbește ca despre roata vieții. Normal ar fi să se învârtească mereu. Dar, ce poți să faci? Haideți, lăsați, e prea frumoasă ziua ca să merite să ne întristăm. Uite, dacă vreți să pescuiți, iazul morii e un loc grozav.

— Nu pescuim - zise Emanuel. N-avem la noi undițele.

— Asta nu-i o problemă. Vă pot face rost de două undițe imediat.

— De unde?

— Asta-i treaba mea. Vreți?

*

Valentina privi spre Emanuel.

— Eu vreau.

— Atunci... atunci și eu vreau - se hotărî acesta.

— Bine, rămâneți aici pe mal, mă-ntorc repede.

— Poate, totuși... îngână Emanuel, dar Valentina îi azvârli o uitătură misterioasă, iar băiatul renunță. Bine - adăugă. Așteptăm.

Poștașul se îndepărtă în grabă și dispăru după moară.

— Unde crezi că se duce? mormăi Emanuel.

— Nu contează. Omul ăsta e cam ciudat, nu crezi?

— De ce ciudat?

— Nu știu. Dar cred că minte. A fost după noi la Stânca Lotrilor.

— De unde știi?

— Pe serpentine mi-a zis că e bucuros că locurile m-au primit bine.

— Ei, și? Poate se referea la mine și la tata...

154

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— A spus: locurile, nu oamenii. L-am tot urmărit, vorbește vrute și nevrute, dar uneori spune ceva *altfel.* Adică, știi, nu chiar întâmplător...

Emanuel se gândi puțin.

— Și ce-ai mai observat? De pildă...

— Mersul - completă repede Valentina, făcându-1 pe băiat să tresară. Merge ciudat, parcă ar aluneca...

— Mda - zise Emanuel. Dacă nu l-aș cunoaște de ani de zile, aș zice...

— Ce-ai zice?

— Nu știu ce să zic. E doar poștașul satului, ce să zic? Niciodată nu m-am uitat cum merge, mi s-a părut că la fel ca toată lumea. De fapt, nici nu-1 prea cunosc, n-am vorbit cu el de foarte multe ori - recunoscu Emanuel. Cred că tu, pe drum, când te-a adus, ai vorbit mai multe cu el decât am vorbit eu de când mă știu.

— Atunci părea un oarecare. Era foarte amabil. Acum...

— Cum e acum?

— Păstrează o distanță - își găsi fata cu oarecare greutate cuvintele. Bine, atunci era în uniformă.

— Și contează? se miră băiatul.

— Când sunt îmbrăcați în uniformă, oamenii se poartă puțin diferit - zise Valentina, parcă uimită de propriu-i gând. La oraș avem un vecin locotenent. Se joacă și vorbește cu mine când se schimbă în haine obișnuite, dar niciodată când are uniforma.

— Cred că depinde de fiecare - zâmbi Emanuel.

— Da. Nu poți ști... o, uite-l!

Intr-adevăr, poștașul apăruse de după moară, ținând în mâini două undițe lungi.

155

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Le-a avut ascunse pe undeva, pe-aproape - șopti repede băiatul.

— Ei - zise poștașul - iată și undițe și momeală. Acum să vă văd, care prinde mai mult!

Băiatul primi undițele din mâna poștașului și le privi aiurit. Vru să spună ceva, dar poștașul duse degetul la buze și sâsâi ușor.

— Sunt undițe bune, foarte bune. Ia și momeala.

Băiatul luă, la fel de confuz, cutia de râme. Privi în ochii omului și spuse prudent.

— Aveți dreptate, poștașii au picioare iuți...

— Și cunosc scurtături - râse grăbit celălalt. Ei, - continuă repede - aici la iaz trebuie să stați ceva mai departe unul de altul. Tu - o atenționă pe fetiță - mergi lângă salcia aia, vin și eu să te-ajut. Tu - rosti către băiat - poți rămâne aici, e malul mai înalt și nu te văd peștii. Iau câteva râme, am o cutie de chibrituri, le pun în ea. Hai, - o grăbi pe Valentina - hai să te duc și să-ți arăt cum se pune râma.

— Am mai fost la pescuit cu tata, - zise ea - dar vă mulțumesc dacă mă ajutați puțin.

Băiatul rămase gânditor pe mal, privindu-i cum se îndepărtează. Intr-un târziu, desfășură firul și puse momeala în ac. Rămase privind undița și încercând să audă ceea ce-i explica poștașul Valentinei.

— Orice lucru pe care-l faci trebuie să semene cu

o operă de artă. O *mare operă.* Ia uite cum se-aruncă...

Firul vâjâi scurt prin aer, iar pluta se lipi de suprafața apei.

— E foarte albastră apa asta - răspunse fata. Parc-aș pescui în cer...

156

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— *Ce e sus e și jos* - rosti, oarecum didactic, poștașul. Și acum, ssst!, fă cât mai puțin zgomot și să ai ochii doar la plută. Mai departe zici că știi. Mă duc și la vărul tău, văd că încă n-a aruncat.

Băiatul îl așteptă să se apropie. Când fu la doi pași, zise:

— Ați fost după noi la Stânca Lotrilor.

— A, nu contează. Da. Nu vreau să credeți despre mine cine știe ce, de-aia v-am...

— Mințit - completă băiatul.

— E un cuvânt cam tare și, oricum, bănuiam că vă veți da seama.

Băiatul îi azvârli o privire înghețată.

— II știți pe Martin?

— La legenda aia te referi? Cred că-1 știu. Cred că toți oamenii ajung să-1 cunoască într-un fel sau altul - zâmbi cu subînțeles.

— V-a învățat și pe dumneavoastră câte ceva?

— A, nu. Hai, ce faci, pescuiești?

Emanuel tresări, amintindu-și că și Martin îl întrebase asta la a doua vizită în vale. Trase aer în piept și puse ceea ce i se părea lui a fi întrebarea cea mare:

— Sunteți Martin?

Poștașul izbucni brusc într-un râs plin de veselie neprefăcută.

— O, nu, nu! De fapt, nu ne-am întâlnit niciodată. El e un fel de mesager. In asta semănăm. Și poștașii sunt un fel de mesageri. Ei duc corespondența, nu?

Emanuel îl sondă cu privirea, încercând să-și dea seama dacă era adevărat.

— Nu l-ați întâlnit? Ați zis că-1 știți.

157

— Asta-i altceva. Ia o vedetă de film, de pildă: poți să afli o mulțime de lucruri despre ea din presă sau de la televiziuni, chiar dacă n-ai întâlnit-o niciodată. Pe Martin îl știu... îl știu din auzite.

— Sigur nu mă minți iar?

— Acum n-aș mai avea niciun motiv. Aș putea să-ți spun că l-am întâlnit, dar la ce bun?

— încerc să mă lămuresc - zise din vârful buzelor băiatul. A venit pe-aproape un circ zilele astea?

— Un... ce?! A, nu, n-am auzit. Ce să caute aici un circ?

— Credeți în minuni?

— îmi iei un adevărat interogatoriu. Ar trebui să te întreb și eu câte ceva, este?

— Da, dar vă rog, răspundeți-mi. Există minuni?

— Peste tot. Toate sunt minuni. Și vântul și soarele și pământul și Luna. Se zice că dacă le combini între ele și te și pricepi cum s-o faci, apar minuni și mai mari. E o operă care se învață încet, picătură cu picătură. O operă nemuritoare.

— Ce operă?

— Viața. Poți schimba plumbul în aur și poți găsi chiar piatra filozofală, cum se zice. Dar singurul lucru care ajunge să merite să fie schimbat e chiar viața ta. Ea este Marea Operă. Așa m-au învățat pe mine alții, așa te-nvăț și eu.

— Care alții?

— Cei din vechime. E o înțelepciune care datează de la începuturile lumii. O stare superioară a ființei în care, dacă ajungi să te afli, poți orice. Când ajungi acolo, nu-ți mai pui problema dacă un lucru e sau nu supranatural. El este și atât. Iar dacă nu este și ai nevoie să fie, poți să-1 faci singur. Nici măcar nu există lucruri supranaturale, sunt...

— Doar lucruri pe care nu le știm - adăugă repede băiatul, privindu-1 cu ochi scânteietori.

— încă - zâmbi, completând, poștașul.

— Starea asta... îți cere să nu gândești?

— Așa se zice. La început, până înveți.

— Ce să învăț? Nu pot și să gândesc și să nu gândesc - zise băiatul și apoi se opri speriat, amintindu-și iar de o discuție pe această temă cu Martin.

— într-o zi - îi spuse, grav, poștașul - în starea aia de care-ți zic, ai să-ți vezi gândurile. Vor sta în fața ta și tu le vei privi așa cum privești site-urile de pe net. Le vei privi liber, fără să te implici. Și vei alege ce gând dorești să gândești așa cum alegi un site sau un film sau o carte din bibliotecă.

— Dumneavoastră puteți face asta?

Poștașul oftă și-l privi cu subînțeles.

— *Nu spun lucruri născocite, ci ceea ce este sigur și foarte adevărat*[*]. Mintea e o mașină care, din păcate, a ajuns să ne stăpânească, în loc s-o stăpânim noi pe ea. E primul drog cu care s-a amețit omul în clipa când a devenit om. Și fiind drogul primordial, ne-a făcut complet dependenți de ea. Ai atins-o, nu-i așa?

— Ce să ating?

— Starea aceea. Momente când cunoașterea vine pe căi nebănuite, altele decât cele firești.

— Cred că da. Dar se destramă ușor.

— La orice gând. Știi de ce? Pentru că atunci când gândești, te implici în gândul acela. Dacă te-ai detașa de el, dacă l-ai privi dinafară, n-ar mai putea să te tulbure. în loc să zici

„eu gândesc", ar trebui să-ți spui: „iată un gând de gândit". Să nu mai consideri acel gând ca fiind al tău. E al minții și, chiar dacă pare al tău, nu e deloc așa. Nici site-urile de pe net nu sunt ale tale. Poți să le accesezi sau nu, dar asta-i deja altceva.

— Adică eu aleg - înțelese Emanuel.

— Nu. E mai mult.

— Cum asta?

— O să înțelegi odată. E complicat.

— Știți atâtea, dar sunteți doar un poștaș? zâmbi ușor băiatul.

— Asta pentru că *am ales să mă las ales.* Și așa va

**Hermes Trismegistus: prima frază de pe Tablele de Smarald.*

fi totdeauna. Poți face multe, dar vine o zi în care constați că n-are rost.

— Eu vreau să schimb câte ceva.

— Și eu am vrut și chiar am schimbat. Dar acum n-o mai fac. Toți pornim la drum în viață visând să schimbăm ordinea lucrurilor. Toți visăm Luna de pe cer.

— Dar o alta? șopti băiatul.

— Alta? Ha! Te referi, probabil, la povestea aia cu Luna făcută de țigan.

— O știți?

— O știe multă lume. Poate că e adevărată, ce zici?

— Americanii au fost pe Lună.

-Și?

— N-au confirmat povestea.

Poștașul râse iar.

— Un lucru poate fi mai multe lucruri în același timp. De fapt, nimeni nu poate spune cu precizie când a apărut Luna.

— Dar există dovezi științifice...

— Realitatea e o cutumă. Uite cum se-ntâmplă: două ființe văd o culoare și o numesc roșu. Vine o a treia, vede culoarea și o hotărăște albastră, dar celelalte două îi spun că ele au numit-o deja roșu și e mai bine ca toată lumea să înțeleagă la fel o culoare anume. Și tot așa. Forme, culori, evenimente. Se găsește o medie, iar ce iese din obișnuit e dat la o parte. Nu spun că știința n-are

dreptate, dar nu e singura dreptate din lume.

— Dacă ne îndoim de toate, ce mai rămâne?

— Adevărul - zise poștașul. Rămâne adevărul curat, fără formă și fără hotar.

— Deci - îngână Emanuel ca pentru sine - trebuie să ne îndoim. Mai ales când vedem un circ...

— Hai, lasă gândurile și distrează-te, pescuiește. E timpul să plec. Ne mai întâlnim și mai vorbim, dacă vrei. A, treceți și pe la crama lui Aron când vă-ntoarceți. E un loc de joacă minunat, merită să i-1 arăți.

Făcu un semn de salut cu mâna, se întoarse și se depărtă cu mersul lui ciudat, parcă plutind pe suprafața pământului.

— Nu v-am văzut până azi mergând așa - zise Emanuel, fără să spere că poștașul îl va auzi, dar acesta îi răspunse peste umăr:

— Văd adevărul doar cei care încep să treacă de cutume. Dacă închizi ochii, te scuturi și spui „nu se poate", rămâi în lumea obiceiurilor firii.

Emanuel îl urmări până dispăru în spatele morii. Se întoarse și aruncă, în sfârșit, undița în apă. în următoarea oră prinse câțiva pești mărunți; din când în când privea spre Valentina, care părea să se distreze grozav scoțând din cârlig

pește după pește. Curând, însă, căldura amiezii toropi iazul și peștele dispăru printre răgălii. Fata strânse firul și veni la el.

— Nu mai trage. Ce ți-a mai spus?

— Multe. Cred că n-are pe-aici niciun prun. A venit cu noi pentru altceva. Și ne-a urmărit la Stânca Lotrilor.

Fata-1 privi triumfătoare:

— Vezi?

— Da, meriți un premiu - râse mânzește băiatul.

— Doar până acolo? se îndoi repede Valentina.

— Așa a zis, dar cine știe? N-am mai insistat.

— Și-acum ce facem? Mai pescuim?

— N-ai zis că nu mai trage? Ia, arată-mi cât ai prins!

Fata scoase peștele prins din punguța în care stătuse mâncarea pe care o luase de acasă și i-1 arătă.

— Mda, cu al meu cu tot avem de-o tigaie. Mâncarea unde e?

— Am mâncat-o. Ce era să fac, n-aveam pungă!

— Perfect. Cred că putem pleca. Mergem și pe la crama lui Aron, s-o vezi și pe-aia. E în drum.

— Să nu se strice peștele...

— Nu se strică. Nu stăm prea mult.

Se ridică și strânse, la rândul lui, struna undiței.

— Unde le lăsăm? întrebă Valentina.

— Ce să lăsăm?

— Undițele. Sunt ale omului.

— Le luăm cu noi. Sunt ale mele.

— Ti le-a făcut cadou?

— Nu - răspunse Emanuel și se strâmbă ușor. Sunt undițele mele. Mi le-a adus de-acasă. *

Și, pe când Valentina îl privea perplexă, se

întoarse și porni să ocolească moara. Fata se scutură și-l urmă cu pas șovăitor. îl ajunse abia când băiatul pomi să urce panta.

— Ce? Adică...

— Hai - o zori el. Hai să mergem.

Peste un sfert de ceas se opriră lângă crama lui Aron. înconjurară construcția ruinată - băiatul cu prudență, fata tăcută, dar din tăcerea căreia întrebările păreau gata să izbucnească în orice moment. Până la urmă, Valentina nu mai putu răbda.

— Ți-a zis el să venim aici? Ce căutăm? E ceva important? — A, nu - tresări Emanuel. Intrăm așa, ne uităm puțin. Parterul nu mai avea nici uși, nid ferestre. Cele patru încăperi comunicau direct, iar zidurile mențineau o răcoare ușor nefirească și delimitau de aerul proaspăt al verii de-afară izul pătrunzător de mucegai. Resturi de mobilă veche, pe jumătate putrezite, zăceau împrăștiate peste tot; praful fin al tencuielii căzute le uniformiza aspectul, făcându-le să capete o culoare cenușie, plictisitoare. în ultima cameră apărea scara către pivniță, ce se afunda în întuneric. Băiatul se așeză în genunchi și se aplecă, încercând să-și obișnuiască ochii cu bezna dinăuntru.

— Ce-i acolo? întrebă Valentina.

— Crama - mârâi concentrat Emanuel. Sus erau camerele în care locuiau. Crama e jos. E mult mai mare decât casa de deasupra.

— Cât de mare? Vreau s-o văd!

— Ai răbdare.

Păși cu grijă pe prima treaptă, apoi pe cea de-a doua, încercând cu piciorul scândurile groase de stejar. Nu se mișcau și nu scârțâiau.

— Bine...

— Ce e bine?

— Scândurile n-au putrezit. Ăsta-i stejar și stejarul nu putrezește ușor. Dar sunt bătute-n cuie, iar fierul rugínește, așa că se pot desprinde. Ai grijă, ține-te de mine și nu te fâțâi prea tare până ajungem jos.

— Eu nu mă fâțâi fără motiv - se burzului Valentina, dar prinse mâna întinsă de băiat.

Călcară în continuare cu atenție și se treziră pe podeaua cu lespezi de piatră.

— E prea întuneric - se plânse fetița.

— Da... Hai să mergem puțin mai încolo, să ne obișnuim.

Făcură câțiva pași, ieșind din conul de lumină proiectat de intrare și curând putură să observe câteva lucruri. Mai întâi ziduri de cărămidă întinzându-se în toate părțile, stative întunecate ce serviseră odinioară ca suport pentru butoaie, o masă încă solidă, construită tot din scânduri de stejar.

— N-avem nicio lanternă - suspină Emanuel. Se poate merge mult, pe vremuri pe-aici erau o mulțime de butoaie, cărucioare și teascuri.

— Și unde sunt acum?

— Le-au luat oamenii, rămăseseră ale nimănui.

— Cine stătea aici?

— Aron și nevastă-sa, parcă ți-am zis. Au plecat demult, în timpul războiului, nu se știe de ce. Unii zic că nici măcar nu și-au luat rămas bun de la cineva. N-au spus nimănui că pleacă. Au dispărut așa, din senin. Lumea zicea că li s-a întâmplat vreo nenorocire, că sunt morți pe undeva. Alții au săpat,

închipuindu-și că a rămas pe-aici ceva aur îngropat.

— Aron, ăsta, avea comori?

— Habar n-am. Era foarte bogat, angrosist de vinuri, naiba știe! Oricum, din casă n-au luat, când au plecat, nimic - sau aproape nimic. Poate că banii și aurul stăteau la vreo bancă și i-au ridicat când au ajuns la oraș... sau poate nu.

— Poate au fost jefuiți și uciși, asta vrei să spui?

— Ei, nici așa. Unii ziceau că ar mai fi sosit pe urmă ceva vești despre ei, cică ar fi plecat din țară...

— Nu cred - rosti gânditoare fetița. Ceva nu se leagă. De ce nu s-au mai întors niciodată? Puteau să facă asta, era proprietatea lor. Și altceva: dacă ar fi rămas vii, cum de și-au permis oamenii din sat să ia butoaiele și celelalte lucruri?

— Nu știu. Dar e posibil să fi murit între timp, iar oamenii să fi aflat că nu există niciun moștenitor care să revendice crama și terenul.

— Ciudat. Aș putea să-l întreb pe tatăl tău?

— Ai putea. Dacă va avea chef să-ți răspundă.

— De ce e așa?

— Tata? Nu prea știu...

— Mi-e frig. Mergem?

— Mergem. Păcat că n-avem o lanternă - repetă băiatul.

Valentina se apropie de intrare și începu să urce scara. Emanuel o urmă, dar, privind peste umăr, zări o sclipire fugară și se opri. Fetița privi și ea peste umăr.

— Ce faci, nu vii?

— Ba da, imediat. Stai o clipă.

Se mișcă repede în direcția în care zărise punctul strălucitor. Orbecăi puțin, învârtindu-se dezorientat, apoi simți ceva sub talpă și se aplecă, atingând obiectul.

— Nu vii? insistă Valentina, care ajunsese deja sus.

Emanuel vârî în buzunar ceea ce găsise și se grăbi spre ieșire.

— Ai văzut ceva? îl interogă ea când ieșiră din clădire, bucurându-se că respiră din nou aer curat.

— Mi s-a părut. Hai, că se strică peștele.

Fetița îl cântări ușor intrigată, dar nu mai întrebă nimic. Merseră repede către sat, discutând banalități și constatând că li se făcuse o foame grozavă. La poartă, Valentina îl opri:

— Ce-i spunem lu' unchiu' George?

— Unchiu'? se hlizi Emanuel. Da, pentru tine e un fel de unchi... îi spunem adevărul, ce altceva? Moara lui Dumnezeu nu e un loc secret ca... ăla.

Și făcu un gest evaziv. Intrară în curte, iar băiatul îi întinse punga cu pești.

— Ține-o tu. Laudă-te un pic. Poți să spui că l-ai prins chiar pe tot.

— Nu-mi place să mint - se strâmbă Valentina, dar luă totuși punga.

— Bine, să zicem că i-ai prins *aproape* pe toți. Stai să pun undițele astea.

Peste câteva clipe, pătrunseră împreună în bucătărie. George stătea la masă, cu privirea pierdută pe fereastră, și nu se grăbi să-i ia în seamă.

— Am fost la Moara lui Dumnezeu, am prins pește - ciripi iute fata.

Apoi se repezi să ia un castron și să verse în el conținutul pungii. George răsuci către peștișori o privire mohorâtă.

— Ați fost la Moara lui Dumnezeu - rosti plat. Azi.

Emanuel tresări, neștiind ce vrea să spună taică-său, dar acesta privi din nou pe geam și tăcu o

vreme. Copiii aștep-

tară, simțind în aer o tensiune ciudată. Apoi, continuând să privească pe geam, bărbatul rosti cu același glas lipsit de intonație:

— A dispărut o oaie...

CAFFTOLUL **9**

Emanuel se învârtea nehotărât în curte prin fața Valentinei, care se așezase pe un butuc.

— Ar trebui să cheme poliția. Nu știu de ce nu cheamă poliția. Sau poate-a chemat-o. Ce naiba, doar rămăsese să le păzească! Poate-a plecat pe undeva și hoțul a văzut...

— De ce nu-1 întrebi dacă a plecat sau nu?

— Nu vezi că nu vrea să vorbească cu nimeni? Eu, în locul lui, m-aș fi dus s-o caut. Trebuie să existe niște urme. Pământul nu e chiar uscat, imposibil să nu fie urme.

— Poate-a căutat-o...

— N-am căutat-o.

George apăruse pe verandă și se rezemase de balustrada de lemn. Băiatul se răsuci și-l privi cu gura căscată.

— Am sunat la poliție, văd că te interesează. Au zis că verifică.

- Ce?

— Nu știu ce. Cred că nici ei. N-are-a face.

— Și lași lucrurile așa?

— Ai altă idee?

— S-o căutăm! se revoltă băiatul. Sunt urme în poiană?

— Nu știu. Poți să te duci să vezi, dacă ai chef. Presupun că n-o să găsești nimic.

— Când a dispărut?

— Nici asta nu știu.

— Dar ai stat cu ele.

— Am stat cu ele.

-Și?

— Și nimic. Uite, azi dimineață erau toate. După-amiază le-am adus în curte și le-am numărat. Lipsea una. Am mers sus, m-am uitat peste tot și am anunțat poliția.

Emanuel își mușcă buza, gânditor.

— Mă duc să mă uit. Vii?

întrebarea era adresată Valentinei. Fata se ridică de pe butuc, arătând că era disponibilă.

— Hai, atunci. Mai e puțin și vine noaptea...

Se întoarse către taică-său:

— Le-ai muls?

— Da. Vă e foame? Laptele este în frigider. Puteți să vă frigeți peștele, aveți și niște cartofi gata curățați, vi-i prăjiți și voi.

— Lasă - îl luă de mână Valentina. Mâncăm la întoarcere.

— Sigur reziști?

— Asta-i bună! făcu ea, ușor ofensată.

— Atunci...

Pomi, trăgând-o de mână către poarta din spate. în câteva minute se aflau sus, pe pajiște, la marginea pădurii. Emanuel privi atent pe jos, dar constată că nu existau urme aproape deloc, dacă excepta excrementele de oaie presărate peste tot.

— Ce naiba... tu vezi ceva?

— Ce să văd? îl privi mirată fetița.

— Vreo urmă, ceva. Iarba e prea deasă și scurtă, eu nu găsesc nimic.

— Stai puțin - îl opri Valentina. Hai să ne gândim.
— La ce?

169

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Dacă venea cineva să fure oaia, n-avea cum să scape fără să fie văzut, nu crezi? Unchiu' George a stat cu ele toată ziua.
— *Dacă* a stat cu ele, aici e problema, *dacă!* se enervă Emanuel.
— Stai, nu te ambala! O oaie nu costă cine știe ce, așa-i?
— Nu de preț e vorba - mormăi băiatul, amintindu-și de discuția pe care o purtase cu Martin pe marginea noțiunii de valoare.
— Vreau să spun că poate n-a furat-o nimeni, poate s-a despărțit din turmă și s-a rătăcit.
— Și unde să se fi dus?
— Nu știu. Să ne gândim.
— Mda - rosti băiatul, mai potolit. In jos n-a luat-o, ar fi ajuns acasă. In partea aia sunt pomi fructiferi, ar fi văzut-o tata. Ce-a mai rămas?
— Pădurea - concluzionă Valentina. Probabil a intrat în pădure.
— Hai să vedem. O luăm pe margine și ne uităm. In pădure nu e nici atâta iarbă.
Copiii porniră să caute, depășind liziera. Din păcate, soarele se apropiase de apus și umbrele serii făceau căutarea dificilă. După un sfert de ceas, parcurseseră aproape tot perimetrul.
— Nimic - răsuflă Emanuel. Nu sunt urme. Și nu mă mir: nici noi nu lăsăm urme. Pământul e mai

uscat decât credeam.

— Hai până la capăt - îl îndemnă fetița.

— Aproape am ajuns - dădu din umeri Emanuel. Cred că n-are rost. Uite, nu e nimic, vezi?

170

Dar fetița se apropiase de o tufă înaltă.

— Nu e nimic pe pământ - șopti, accentuând cuvântul „pământ".

— Ce-ai găsit? Ai găsit ceva?

Valentina se întinse spre tufă și apucă o ramură.

— Aici...

Mâna ei desprinse de pe crenguță un smoc de lână. Băiatul îl privi mirat, apoi înțelese.

— A trecut pe-aici și s-a frecat de tufă!

— Exact! rosti Valentina cu satisfacție.

— He, he! râse Emanuel. Citești urmele ca un apaș!

Fetița zâmbi măgulită, apoi se întoarse către adâncul pădurii.

— Cred că pe-acolo a luat-o.

— De ce crezi asta?

— Uite, e o fostă cărare. N-a mai fost călcată de multă vreme, dar are mult mai multă iarbă decât găsești sub copaci. Și zona e mai luminată. Dac-ai fi oaie, nu te-ai duce să paști?

— Atunci, hai pe ea. Am putea găsi locuri unde iarba a fost tăiată recent.

— Cine s-o taie?

— Oaia, normal. Nu spuneai că s-a dus să pască?

După doar câțiva pași, găsiră o zonă unde firele

de iarbă fuseseră retezate de curând.

— Clar, pe-aici a luat-o! Uite și alte urme! strigă fata.

îi arătă două-trei excremente proaspete.

— O putem găsi ușor, hai înainte!

— Hai - se hotărî Emanuel, dar privi peste umăr întrebân- du-se cât vor mai avea suficientă lumină. în plus, i se făcuse

foarte foame, iar gândul la peștii și cartofii care așteptau să fie prăjiți în bucătărie îl făcură să înghită în sec. Apoi își aminti de taică-său și de tonul cu care acesta presupusese că nu vor găsi nimic. Strânse dinții.

— Bine, hai s-o căutăm. Ar fi nemaipomenit să i-o ducem astă-seară plocon...

își imagină mutra uluită și - de ce nu? - admirativă a lui George și porni pe cărare alături de fetiță, atent la toate detaliile drumului. în curând descoperiră și urme de copite, într-un loc mai ferit, unde terenul rămăsese umed de la ultima ploaie.

— Pe-aici, pe-aici! o îndemnă pe Valentina. Totuși, nu pricep de ce nu s-a mai întors - medită el.

— A găsit vreun loc cu multă iarbă. O ajungem din urmă imediat, oile, când pasc, nu se grăbesc cine știe ce.

între copaci lumina scăzuse în intensitate, dar vârfurile acestora erau scăldate de razele aurii ale soarelui ce se lăsase către apus. Băiatului i-ar fi plăcut să se oprească puțin și să savureze priveliștea, dar știa că nu puteau întârzia. Terenul

începuse să urce încetișor și se întrebă dacă pădurea aceasta ajungea să se unească sau nu cu Pădurea Lupilor. Mergeau destul de repede, totuși atenți să nu piardă urma oii. La treaba asta Valentina se arăta mai bună ca el.

O mică poieniță se dovedi darnică în tot felul de urme. Dar și greu descifrabile. Fetița se tot învârti nehotărâtă, privind peste tot și căutând un amănunt care să definească traseul animalului rătăcit. Pierdură minute bune până când descoperiră, în prelungirea poienii, un mic șanț în noroiul căreia se imprimaseră copitele oii.

— Pe-aici! rosti triumfătoare Valentina. Nu poate fi foarte departe!

172

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Alergară în lungul șanțului și zăriră, acolo unde terenul se nivela, în spinii unui ciulin, alt smoc de lână.

— Vezi? O s-o găsim!

— Da - aprobă Emanuel. O găsim repede și ne-ntoarcem.

Continuară să meargă prin pădure, îndemnându-se reciproc. încet, lumina se subția; vârfurile copacilor se trezeau părăsite de razele soarelui care sta să apună. Cerul, acolo unde putea fi văzut, căpătase o culoare bătând spre violet. La un moment dat, terenul deveni pietros, iar semnele tot mai puțin vizibile. Trebuiră să se miște când în dreapta când în stânga, încercând să acopere o zonă cât mai largă; din când în când, un strigăt anunța redescoperirea urmei.

— Pe-aici! Pe-aici a luat-o!

Merseră astfel multă vreme, până când zona deveni de-a dreptul stâncoasă. Copacii se răriseră întrucâtva, dar asta nu-i ajuta prea mult, deoarece începuse deja să se întunece.

— E aproape - insistă fetița, observând nehotărârea lui Emanuel. Cât să fi mers? Nu poate fi departe.

Băiatul se lăsă convins și continuară căutarea. Printre stejari și fagi apăruseră conifere; drumul urca în mod constant, purtându-i în zig-zag pe lângă trunchiurile groase. Uneori, alte trunchiuri, prăbușite, le întârziau deplasarea.

— Nu prea mai e iarbă - constată Emanuel. Unde naiba s-a dus?

— Trebuie să fie o poiană în față - zise Valentina. Probabil a simțit-o și s-a grăbit într-acolo.

— Și dacă-i e sete? Poate a simțit un izvor.

— Atunci o găsim la izvor, lângă izvoare și iarba crește mai multă.

— Da, - suspină Emanuel - dar *când* o vom găsi?

întunericul se lățise peste pădure. Curând, copiii constatară că nu mai reușeau să descopere nicio urmă.

— Trebuie să fie aproape, undeva, în față - rosti hotărâtă Valentina. Hai, doar nu ți-e frică de întuneric?

— Asta nu. Dar...

Se lăsă în continuare luat de val și merse mai departe după fetiță. Nu putea să se dovedească un fricos, deși începuse să-și pună anumite întrebări. Una, persistentă, suna așa: unde naiba ne aflăm? O alungă, totuși, cu un gest.

— E un izvor pe-aici? întrebă fetița.

— Nu... nu știu. Poate e, mai în față. Adică...

— Uite, alt smoc de lână! A intrat în tufișurile alea!

Emanuel o urmă, aproape alergând. Lumina scăzuse cu totul, abia se mai vedea la câțiva pași.

— Pe-aici! strigă fata. Uite o cărare!

Alergară înainte pe fâșia ierboasă, așteptându-se ca Ia fiecare cotitură să zărească animalul rătăcit. După alte minute lungi, băiatul se opri obosit.

— Stai puțin! strigă spre Valentina.

— Nu mai e mult - îi răspunse ea. Uite, acolo e o trecere printre tufe, trebuie să apară un semn...

Emanuel o ajunse din urmă și cercetară încordați, la lumina palidă a înserării, tufișul. Până la urmă fata apucă de pe o ramură câteva fire aspre de păr.

— Vezi? Pe-aici a luat-o...

Continuată să meargă, strecurându-se printre tufe, până într-un loc unde vegetația se îndesea. Pe cer apăruseră primele stele, iar panta abruptă pe

care suiau îl făcu pe Emanuel să i se pară că fiecare pas îl apropie de ele. Din cauza tufărișului n-ar fi putut să privească prea departe în jur nici

în mijlocul zilei. Oaia putea fi oriunde, chiar la doar câțiva pași de ei și să rămână nevăzută.

— Ne-ncurcăm în tufișuri - rosti, cu jumătate de gură.

Valentina se opri și privi în jur.

— Nu putea să intre prea adânc în desiș. Poate behăie și o auzim...

Băiatul roti ochii, căutând o soluție. In fața lor, doi copăcei dincolo de care se zărea cerul sugerau o trecere. O zărise și Valentina.

— Acolo trebuie să fie o poiană - îngână ea. Și izvorul.

Emanuel se gândi că, dacă nu vor mai ajunge acasă și nu vor mânca nimic până mâine e, totuși, important să nu sufere, cel puțin, de sete. O prinse pe fată de mână și înaintară până în dreptul copăceilor. Intr-adevăr, părea că urmează un loc deschis, dar când făcură alți doi pași se treziră alunecând. într-o fracțiune de secundă băiatul înțelese că dincolo de copăcei nu se afla o poiană, ci o râpă. încercând să se echilibreze, eliberă mâna fetiției, dar nu găsi nimic altceva de care să se prindă. Alunecă un timp care i se păru interminabil și se opri lovindu-se zdravăn de un bolovan. Imediat Valentina îl ajunse din urmă și căzu peste el.

— Fir-ar să fie! mormăi el, încercând să se ridice. Unde naiba suntem?

O auzi scâncind pe fetiță și o atinse speriat.

— Te-ai lovit?

Abia mai putea să-i zărească conturul.

— Glezna, mi-am sucit-o un pic...

— Asta mai lipsea! întinde spre mine piciorul!

Băiatul pipăi locul, dar nu găsi nimic neobișnuit.

— Nu e ruptă. Tot te mai doare? Poți să calci în ea?

— Nu știu. N-am încercat.

Emanuel se ridică și o prinse de mână.

— încearcă.

După o scurtă ezitare, Valentina se ridică cu prudență, sprijinindu-se de brațul băiatului.

— Mă doare un pic, dar deja mai puțin. Pot să calc...

Dar în clipa în care își lăsă greutatea pe piciorul vătămat gemu ușor și se agăță strâns de Emanuel.

— Mint - rosti printre dinții strânși. Nu pot.

— Bine - oftă băiatul. Bine. Rămâi așa, să mă gândesc...

— Trebuie să ieșim din râpa asta - făcu ea. Putem căuta un loc...

— Da, imul mai puțin abrupt, dar nu se vede nimic. E deja noapte.

— Nu putem rămâne aici...

— Sigur n-ai la tine telefonul mobil?

— E în cameră. Cine se gândea? De ce nu-1 ai tu pe-al tău?

— Dacă-1 iau la mine, mă sună tata... Oricum, nu

l-am mai încărcat de multă vreme.

— Cum anunțăm unde suntem?

— Nu știu - răspunse Emanuel concentrat. Și nici unde suntem nu știu. Cred că am ajuns în Pădurea Lupilor, dar nu sunt sigur. Am mers niște kilometri buni.

— Și oaia? Dacă la noapte o mănâncă lupii?

— Nu s-au mai văzut pe-aici lupi de pe vremea bunicilor. Cel mult, mistreți și căprioare. Uneori, vara, mai coboară câte-un urs din munte, vine pe la marginea satului și caută mâncare.

— Ursii nu mănâncă oi?

— Ba da... ce mai contează?

— Ei, te-ai gândit?

— La ce? se miră Emanuel.

— Cum ieșim de-aici.

— Păi, ar fi simplu dacă ai avea glezna întreagă. Am merge pe bâjbâite în lungul râpei, până unde se micșorează malurile. Pe-aici vine apă când plouă, e un torent.

— Dacă mă sprijini puțin, mergem - zise Valentina.

— Ai curaj?

— Propune tu altceva.

— Nu știu. Fundul râpei e plin de bolovani. N-ar folosi la nimic să-ți scrântești și celălalt picior.

— Hai odată! îl zori fata, nerăbdătoare. La stânga sau la dreapta?

— Uf, să mă gândesc. Hai la stânga, într-acolo urcă terenul.

— De ce nu la dreapta? N-ar trebui să coborâm?

— Păi, nu știu unde coborâm. Poate fi o vale adâncă de unde nici mâine dimineață să nu ne dăm seama încotro trebuie s-o luăm. Așa, am ajunge într-un loc înalt și ne-am putea orienta.

Băiatul o prinse de talie și, instinctiv, fetița îi cuprinse umerii cu brațul.

— Te sprijini cât poți de bine, iar dacă obosești, ne oprim - o preveni el.

Porniră încet prin întunericul care se instalase peste pădure. Vag, la lumina firavă a stelelor, zăreau petele albicioase ale pietroaielor rostogolite de ape și pe care se străduiau să le ocolească. Fetița se chinuia să pășească în piciorul rănit, iar Emanuel îi simțea durerea ca și când ar fi fost a lui. Un

sentiment straniu îl pătrunse adânc, un sentiment nou ce amesteca grija față de făptura fragilă ce se lipise

de el cu admirația fată de voința acesteia; îi simțea căldura trupului înfiorându-1 și contrastând cu frigul ce începuse să coboare de pe culmi și realiză brusc că momentele pe care le trăia erau unice, încărcate de semnificații care aveau să-1 urmărească mereu, prin timp și spațiu, de-a lungul întregii vieți. „Doamne - gândi - de n-ar fi atât de întuneric!"

Dar în egală măsură binecuvântă întunericul fără de care nimic din ceea ce se întâmpla n-ar fi fost; din dușman, bezna îi apăru un prieten ce-1 ajuta cu fidelitate să-și tăinuiască sentimentele care i se învârtejau în suflet.

„Oare chiar nu se poate vedea nimic?" - își spuse. „Chiar nu pot să găsesc ceva, o făclie, să luminăm drumul? Dar n-am cu ce să fac focul..."

„Mai sunt și alte simțuri" - i se păru că aude deodată vocea poștașului.

Tresări.

„Altele?..."

Respiră adânc și se hotărî. Lăsă gândurile să fugă, le urmări dispărând unul câte unul, în vreme ce lacul minții se liniștea. Continuă să păsească încet, mecanic, în timp ce atenția sa crescu în intensitate până când i se păru că barierele fizice dintre ființa sa și locurile prin care treceau se anulează. Apoi conștiința i se revărsă cumva înafara trupului și Emanuel simți pământul, pietrele și copacii ca și când toate acestea ar fi devenit organe ale trupului său. Nu întârzie prea mult în

contemplarea ciudatei senzații. Se opri în loc tremurând, potrivi mâna fetei care îi alunecase de pe umăr și vorbi încet, folosind cuvintele așa cum îl învățase poștașul, ca pe niște unelte exterioare lui și fără să încerce să se implice în înțelesurile acestora, pentru a nu tulbura starea specială în care pătrunsese:

— Acum... vom merge... mult mai repede. Nu te teme...

Se aplecă și, cu o mișcare rapidă, o luă în brațe. Fata nu se așteptase la asta și fu gata să cadă, dar Emanuel o prinsese cu putere și o ajută să se echilibreze.

— Ține-mă... de gât...

— Ce faci, ești nebun? O să cădem amândoi!

— Nu... taci. Doar taci, nu-mi distrage atenția...

Apoi porni repede, aproape alergând, depășind fără să șovăie obstacolele pe care le recunoștea pipăindu-le cu degetele străvezii ale conștiinței. Merse astfel minute bune păstrându-și suflul, fără să obosească deloc; undeva, la marginea percepției sale extinse, vibră un grup de brazi, iar băiatul „văzu" poteca urcând din râpă către acesta. Merse înainte, ajunse la copaci și îi depăși. După alte câteva sute de pași, stânci înalte vuiră în sângele lui ca o orgă subtilă; Emanuel se cățără pe ele grăbit și, în cele din urmă, se trezi pe un tăpșan golaș, ridicat deasupra pădurii și smălțuit de luminile stelelor; dincolo de el, o vale largă, întunecoasă, părea că

șovăie să existe întrețesută de ceața subțire și lăptoasă care se revărsase printre copaci. Aici, băiatul se opri și o lăsă încet din brațe pe fetiță. Ea rămase agățată de brațul lui, respirând ușor, încordată și neîncrezătoare. Păstrară amândoi liniștea o vreme. Din nou, ca și la Stânca Lotrilor, ceva maiestuos păru că-și așează aripa ușoară și totodată copleșitoare deasupra lor. O prezență protectoare și nevăzută le umplu sufletele și, ca într-un gând, amândoi priviră spre cer, așteptându-se să descopere acolo sursa misteriosului sentiment de pace atotcuprinzătoare. încet, acel lucru sau ființă păru să se disipe, topindu-se în aer, retrăgându-se spre pădure sau scurgându-se în pământ aidoma electrici-

tații unui fulger uimitor de blând. Curând, totul deveni amintire; conștiința băiatului se retrase în limitele firești, iar noaptea își recăpăta indiferența rece. Abia atunci Valentina îngână:

— Cum ai făcut asta?

Emanuel zâmbi, ascuns în întuneric.

— N-am făcut nimic...

— Nu te cred - șopti Valentina. Ai mers cu mine-n brațe un sfert de oră, aproape ai alergat pe o beznă ca-n nucă și nu te-ai împiedicat, nu te-ai oprit, nu ți s-a părut nicio clipă că ai greșit drumul. Cum naiba ai făcut *asta?*

— Cu noroc.

— Las-o baltă - bufni fata și în glas i se simți frustarea. De ce nu vrei să-mi spui?

— Ții minte, - șopti Emanuel - te-am întrebat mai demult de unde știai Valea lui Martin. Dacă poți să-mi spui asta, pot și eu să-ți explic cum am făcut.

Fetița tăcu o vreme, gândindu-se.

— Mi-o aduc aminte - începu cu voce șovăitoare - de foarte mult timp. O știu... o, cum să-ți zic? O știu dintot- deauna. M-am văzut, cumva, acolo... parcă nici n-aveam trup, zburam printre copaci. Eram *foarte* liberă, mi se părea că plecasem dintr-o casă, așa, ca a voastră și cineva îmi promitea că, dacă mă-ntorc, o să mă ducă să văd un circ, un spectacol extraordinar. Nu înțelegeam... nu știam ce e un circ, dar înțelegeam că trebuie să fie un lucru minunat. Pe urmă am crescut și am aflat. Tata m-a dus la circ de două ori, dar nu era nimic cum trebuia să fie. Nu era... circul pe care mi-1 promisese *el.*

— Ai visat asta? îi cântări Emanuel cuvintele,

concentrat.

— Nu... nu știu. Sau, da, poate-a fost un vis. Știi, e așa cum e când ai ochi.

— Cum, ochi?

— Uite, ai ochi, pur și simplu. Nu știi cum ți-au crescut, nu poți să explici asta. Așa e și ce vreau să-ți spun.

— Mda, înțeleg - zise Emanuel, cu toate că nu înțelegea cine știe ce. Bine, iar eu am făcut... cum să-ți zic? Am lăsat să se liniștească gândurile, toate gândurile. Am devenit foarte atent. Din ce în ce mai atent, până când toate lucrurile din jur mi s-a părut că fac parte din mine. Erau ca niște gânduri, sau ceva de genul ăsta.

— Lucrurile deveniseră gânduri? îl întrerupse fata.

— Păi..., da, cam așa ceva - tresări Emanuel speriat, dân- du-și seama de semnificațiile ascunse ale cuvintelor fetiței. Ele luaseră locul gândurilor pe care nu le mai gândeam. O, Doamne, ce ciudat!

— Ce e ciudat?

— Că lucrurile pot fi totuna cu gândurile. Foarte ciudat. Ce păcat că nu e Martin aici, sau măcar poștașul, m-ar putea lămuri!

— De ce nu e Lună? schimbă brusc subiectul fetița.

— Cred că răsare mai târziu...

— Dacă poți să mergi fără lumină, poate reușim să ne întoarcem acasă.

- Ce?

— Ai putea să faci din nou chestia aia cu gândurile. Și să mergem acasă.

— Mi-ar plăcea, - oftă Emanuel - dar habar n-am unde suntem. Nici dac-ar fi zi n-aș ști încotro s-o luăm.

— Unii se orientau după stele - observă fata.

— Aici vedem stelele, dar în pădure nu le mai putem vedea.

— Ce-o zice tatăl tău acum?

— Probabil - rosti sarcastic băiatul - a sunat la poliție, iar ăia au răspuns că verifică.

— Ce să verifice?

— Nimic. Așa răspund ei mereu - râse scurt băiatul.

— Și noi ce facem? Mi-e foame. Și mi-e și sete.

Emanuel o apropie și o strânse în brațe, iar fetița se cuibări la pieptul lui.

— Până mâine nu vom muri. Trebuie să găsim un adăpost sau să-l facem din ceva. Te mai doare piciorul?

— N-aș putea să calc în el prea mult.

— Atunci, rămânem sub vreun copac, pe-aici, pe-aproape.

Uite un stejar frumos...

în întuneric, la dreapta lor, copacul uriaș se desena negru pe cerul înstelat.

— Crezi că e stejar?

— Mergem și aflăm.

O prinse iar de talie și o ajută să facă cei douăzeci de pași care-i despărțeau de trunchi.

— Da, - șopti Valentina - e stejar. Are frunza dantelată.

— Ne-ar putea adăposti chiar de-o ploaie mai scurtă - adăugă Emanuel.

Rostogoli câteva pietroaie și înălță o movilă pe care puteau să stea relativ comod, rezemați de trunchiul copacului.

— Vino lângă mine - zise băiatul. Dacă te sprijin un pic, poți chiar să dormi.

O ajută să se așeze lângă copac și simți o mulțumire dulce când Valentina se ghemui în brațele lui. în ciuda eve-

nimentelor petrecute (sau poate tocmai din cauza lor), nu dură prea mult și fetița adormi. Emanuel rămase să vegheze privind prin noapte ca printr-o catedrală. Răsări curând Lima, abătută spre ultimul pătrar. Văile prinse-n cețuri se luminară difuz și se colorară ciudat și diafan. Tot stând și privind, băiatul duse mâna la buzunar, amintindu-și de obiectul găsit la crama lui Aron. îl scoase atent și-l cântări în palmă. La lumina Lunii, zări o brățară subțire ce părea din argint, o brățară micuță, bună de purtat pe brațul unui copil, al cărei cerc perfect se întrerupea într-un singur punct în care argintul lua forma capului unui cal. Studie încheietura mâinii stângi a fetiței și se întrebă dacă i s-ar potrivi. Zâmbi și introduse iar brățara în buzunar. „O să i-o arăt mâine, poate o să-i placă".

Curând, începu și el să moțăie. Luna urca pe cer, iar băiatului i se păru că deja visează, că viața însăși seamănă unui vis uneori imposibil, alteori fermecător, alteori...

„Veghează!"

Emanuel tresări.

„Nimeni nu s-a născut ca să trăiască-n pace" - i se păru că aude vocea maestrului Ian.

Privi în jur speriat. Un foșnet ciudat în tufișurile aflate la vreo douăzeci de metri depărtare, spre stânga, îl făcu să ciulească urechile. Privi cât putu de atent și sesiză un trup mare, greoi, care se mișca în penumbră. în primul moment crezu că e oaia care se rătăcise, dar acea făptură se arăta a fi mult mai mare decât o oaie. Apoi își spuse că poate fi un mistreț sau un cerb. Știa că, dacă stătea nemișcat,

animalul, oricare ar fi fost, nu l-ar fi băgat în seamă, așa că rămase liniștit. Continuă să observe fiara ce făcea, din când în când, un pas

sau doi legănând ramurile tufișului. în cele din urmă, capul făpturii apăru în plina bătaie a luminii Lunii și băiatul îngheță. Sălbăticiunea își extrase cu totul din umbră trupul uriaș și se opri la vreo cincisprezece metri de copii, mirosind aerul și pufnind. Nu era nici mistreț și nici cerb. Era un urs. Emanuel își simți inima bătând puternic și un fior de gheață îi urcă pe șira spinării. Nu știa cum trebuie să te porți cu un urs și în ce fel poate fi alungat.

„îți doresc succes pe drumul către tine" - îi trecură prin minte, ca un arc electric, cuvintele lui Ian. Băiatul strânse pumnii și-și așeză iar gândurile deoparte ca pe niște arme într-un rastel, apoi ascultă liniștea din jur, comparând-o cu propria sa minte care-și recupera calmul profund, esențial, în cele din urmă pieri orice comparație, dispăru orice asociere. Toate cuvintele muriră împreună cu semnificațiile lor. Rămase să privească nemișcat animalul în calitate de simplu observator, conștiință vibrând acut în mijlocul unui uluitor sentiment de prezență vie și teribilă. încet, răbdător, conștiința aceasta se întinse cu gingășie către sălbăticiune. O atinse, iar fiara tresări și ridică, parcă nedumerită, fruntea îngustă. Emanuel privi ochii ursului, care sclipeau trecător în bătaia Lunii, și avu brusc revelația că prin acei ochi îl privea *cineva;* dincolo de ei nu se afla un simplu angrenaj biologic, ci o ființă plină de viață, posedând propria scânteie de conștiință, propriul sistem de valori, propriile

opțiuni, o ființă, mai ales, demnă de a fi respectată și admirată.

„Semănăm" - alese băiatul să gândească un gând pe care se sili să-l perceapă ca existând înafara lui, pentru a nu tulbura starea în care se găsea. Simți un val ciudat de dragoste față de animal și, tot privindu-1 în ochi, se trezi deodată

proiectat dincolo de acești ochi și înconjurat de mintea ursului. Intr-o viziune uluitoare, în doar câteva fracțiuni de secundă, află totul despre acesta; văzu vizuina în care se născuse, trăi dragostea față de trupul masiv al ursoaicei care-1 adăpa și-l hrănea, se jucă cu frații lui ursuleți pe malul unui râu de munte; apoi plecă în prima expediție de vânătoare, prinse păstrăvi în apele reci și zburdalnice ale râului, parcurse nenumărate trasee prin munți, întâlni o ursoaică frumoasă cu care avu primul rând de pui, se îndopă toamnă de toamnă cu ghindă delicioasă pregătindu-se de iernat, reuși să scape neatins de gloanțe când oamenii sosiră în pădure la vânătoare. Apoi drumuri, nenumărate drumuri bătute de-a lungul și de-a latul ținuturilor împădurite; unul dintre acestea trecuse și pe la Stânca Lotrilor, altele chiar prin Valea lui Martin.

„lubește-mă" - își proiectă Emanuel un alt gând ales să-l gândească spre mintea animalului. Știu că, în sine, cuvintele nu însemnau nimic pentru urs: trăirile acestuia erau clădite din senzații, imagini sau reprezentări, de aceea gândul băiatului nu fu nici el formulat omenește, ci cuprinse doar senzația caldă a unei dorite iubiri reciproce. Simți și transmise fiarei sentimentul ca atare, apoi îl condimentă cu imagini: el mângâind și scărpinând blana ursului, Valentina făcând la fel, ei trei jucându-se și alergând prin pădure sau stând așezați, împărțindu-și câțiva pumni de alune decojite. Și, în final, teama: teama de ceilalți oameni care trebuia să revină în sufletul animalului atunci când el sau fetița nu se aflau de față. Băiatul se trezi responsabil de viața sălbăti-

ciunii, înțelegând că o apropiere a acesteia de orice alt om i-ar pune imediat viața în pericol. „Iubește-ne doar pe noi,

pe mine și pe ea. Ne *poți* ajuta și *vrei* s-o faci". Păstrând legătura cu mintea fiarei, Emanuel se apropie și mângâie ursul pe cap, pe bot și îl scărpină între urechi. Animalul se lăsă mângâiat și se frecă ușor de umărul lui, ca un câine, aproape dezechilibrându-1. Băiatul se dădu încet înapoi și făcu cei câțiva pași care-1 despărțeau de fetița adormită.

— Valentina! Valentina, trezește-te!

Se aplecă și-și permise s-o sărute pe tâmplă, iar fetița deschise ochii, respirând adânc.

— Unde suntem? Ah... da. Dar nu e dimineață...

— Te mai doare piciorul?

Ii pipăi glezna și se sperie când o simți umflată.

— Nu mă doare.

— Da, pentru că stai încă jos. Ridică-te puțin.

Ii întinse mâna și o ajută să se ridice.

— Unde mergem?

— La Stânca Lotrilor. De-acolo, când se va lumina, e ușor de ajuns acasă.

— Și *cum* vrei să mergem acolo? Ziceai că nu știi drumul.

— îl știe el - arătă Emanuel.

Privind peste umărul băiatului, Valentina zări ursul și încremeni.

— Prieten - râse băiatul. E și prietenul tău. O să ne-ajute.

O luă de braț și o trase spre urs. Șchiopătând și nescă- pând din ochi animalul uriaș, Valentina se lăsă dusă. Ajunsă la o jumătate de metru de botul

fiarei, fetița sughiță.

— Prieten, crede-mă - încercă s-o liniștească băiatul și întinse mâna, mângâind animalul pe bot. Pune mâna pe el, e cuminte.

Ezitând, cu o mână tremurătoare, fata-i urmă exemplul. Ursul ridică privirea și se lăsă scărpinat pe gât.

186

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Ii place, crede-mă - șopti Emanuel, care continua să păstreze legătura nevăzută cu mintea acestuia. Hai, e vremea să plecăm de-aici.

O împinse pe fetiță lângă umărul sălbăticiunii și o ridică de mijloc.

— încalecă!

— Crezi că ne lasă?

— Da, cred. încalecă!

Băiatul se cățără și el pe urs, în spatele ei.

— Te țin bine - o înconjură ferm cu brațul. O să ne cam legene.

Animalul pomi cu pas măsurat și intrară în umbra pădurii. Curând, Valentina se relaxă și păru să se acomodeze cu ideea de-a călări un urs.

— De ce nu mergem direct acasă? șopti ea, parcă temân- du-se să nu sperie sălbăticiunea.

— Nu știe să ne ducă decât la Stânca Lotrilor.

— Și nu poți să-l mâni mai departe?

— Doar dacă nu se face ziuă. Ar fi mai bine să nu vadă altcineva asta.

— De ce să nu vadă?

Băiatul aflase sondând mintea ursului că, pentru

a coborî la Stânca Lotrilor, aveau de trecut muntele care se zărea înaintea lor ca un perete de negură. Asta însemna câteva ore bune.

— Sssst! îi șopti în ureche fetiței. Avem foarte mult de mers. Lasă-mă să-l conduc. El nu știe decât locurile prin care a mai fost.

Valentina tăcu o vreme. Curând, ursul începu să urce versantul muntelui, iar copiii constatară că devenise dificil

să rămână pe spinarea lui. Agățat de blana bogată, Emanuel o susținea pe fetiță în momentele în care greabănul animalului se arcuia prea tare.

— Va fi și mai greu către creastă, - o preveni el - bidiviul nostru n-are șa.

— Nu se supără dacă-1 strângem prea tare de păr?

— Strânge-1 doar cât e nevoie să n-aluneci. Sigur că-1 doare dacă-1 jumulești.

După o altă perioadă de liniște, Valentina zise:

— Lucrurile astea nu se petrec decât în basme. Nu-i așa? Doar în povești fiarele pădurii îi ajută pe cei curajoși. Emanuel!

— Da, sunt aici, nu striga.

— Cine ești? Adică, nu poți fi un băiat așa, ca oricare. Niciun băiat obișnuit nu poate călări urșii prin pădure!

— Taci - șopti el repede. Nu știu cine sunt.

— Nici eu nu știu totdeauna cine sunt - comentă fata, cu o doză de inocență. Faci vrăji?

— Nu mă pricep.

— Dar asta ce e, nu o vrajă?

— Nu. Sau, da. Poți să-i spui cum vrei. E... e adevărul.

— Ca adevărul de la circ?

— Ce știi despre adevărul de la circ?

— Clownul spunea că e mai adevărat decât orice. Și poștașul mi-a spus asta.

— Ai vorbit cu el despre circ?

— Nu. Da. Nu mai știu. Așa mi s-a părut. De ce-a vrut să ne ducem la crama aia?

— Nu știu. Am găsit acolo ceva.

- Ce?

— O brățară.

— Mi-o arăți?

Ursul ieșise din pădure într-o zonă stâncoasă, în plina bătaie a luminii Lunii. Băiatul strecură mâna în buzunar, scoase brățara de argint și i-o arătă.

— Voiam să ți-o fac cadou mâine. Dar poți s-o iei chiar acum, încearcă dacă-ți vine bine.

Fata desprinse o mână din blana animalului și apucă brățara. O întoarse pe toate părțile și exclamă:

— E brățara mea!

— Da, e a ta de-acum.

— Nu. A fost a mea. O știu, a fost a mea!

— Cum adică?

— Era a mea odată. Am avut-o la mână, uite-așa!

Fata ridică din blana ursului și cealălaltă mână și-și potrivi brățara la încheietură.

— Acum merge - păru ea că oftează. Pe-atunci era prea mare.

— Când? *Când* era prea mare?

— Atunci, demult, când am primit-o.

— Și cum a ajuns brățara ta în crama lui Aron?

— Nu știu. De unde să știu?

— Ai pierdut-o?

- Nu.

— Nu înțeleg. Poți să explici?

— Uite, ți-am zis, plecasem de undeva unde aveam brățara. Pe urmă am fost foarte liberă și

pluteam în Valea lui Martin.

— Tot nu înțeleg.

— Nici eu. Dar așa a fost. Nu știu cum să-ți spun altfel.

— Mda. Oricum, dacă e a ta, păstreaz-o.

— Mulțumesc...

Băiatul alungă imediat din minte cuvintele rostite de fată cum ar fi șters dintr-o mișcare praful de pe un obiect. Ar fi fost prea dificil să se gândească la înțelesurile lor în acele momente. Drumul ursului îi purtă din nou prin umbrele pădurii; după un ceas, copacii se răriră treptat, iar în fața lor reapărură stelele.

— Cred că ajungem pe creastă - o preveni Emanuel pe fetiță. Aici e mai abrupt, trebuie să ne ținem bine.

Dar trecerea crestei se făcu neașteptat de lin. Dincolo, urmă o terasă golașă pe care ursul se opri câteva clipe să adulmece văzduhul rece. Copiii priviră încântați peisajul nocturn și oarecum misterios al văii împădurite către care urmau să coboare pentru a ajunge la Stânca Lotrilor. Totul plutea scăldat în cețuri străvezii, violacee. Băiatul mângâie ușor animalul, iar acesta porni mai departe. Coborârea dură mai mult decât își imaginase Emanuel, dar zorii păreau încă departe. Intr-un târziu, văzură de sus poiana cu stânci uriașe. Luna continua să scalde ținutul într-o lumină palidă, iar băiatul dirijă cu ușurință ursul către menhirul

principal.

— Ai zis - vorbi din nou Valentina - că dacă e noapte putem merge acasă.

— Da, cred că putem - mormăi el, în timp ce animalul adulmeca iar aerul, părând iritat de ceva. De lângă stâncă o luăm la dreapta pe cărare, n-ar fi prea...

Ursul se opri brusc, iar Emanuel privi încordat. Lângă menhir se decupa o siluetă bizară, ușor cocârjată și spriji- nindu-se într-un toiag subțire. Arătarea înaintă către ei agale, cu chipul în umbră, dar băiatul recunoscu rasa veche

și ponosită și înțelese despre cine e vorba. Fetița se crispa speriată, strângând cu putere mâna care o ținea de mijloc.

— Nu te teme - se grăbi s-o liniștească, deși nici el nu se simțea chiar în apele lui.

Când ajunse la doi pași, călugărul se opri, iar băiatul ghici ochii pătrunzători cântărindu-i de sub gluga încăpătoare.

— Stăpân al fiarelor, așadar? hârâi o voce țesută parcă din cheaguri de întuneric. He, he, he! Nu te credeam în stare. Bine-ai venit, stăpân al fiarelor!...

CAPITOLUL 10

Călugărul înmuie în ceaun cataplasma de ierburi și o așează apoi cu grijă pe glezna fetiței.

— Unii pretind - încercă Emanuel - că un simplu strigăt scos lângă Stânca Lotrilor te poate vindeca...

Călugărul îl privi oarecum mânios.

— Am aflat ce s-a întâmplat, dar nu poți face asta mereu. Numai când e stea, iar acum nu e decât săgeată.

— Cine să fie stea?

— Movila de pietre, știi foarte bine.

— Movila am făcut-o eu - precizează băiatul.

— Nu. Tu ai dat pietrelor doar forma care corespundea făpturii tale. Ai crezut că nu e nimic pe-acolo înainte s-o faci, însă pietrele nu erau pregătite să te primească. Le-ai surprins. Asta mi-a atras atenția, altfel nu te băgăm în seamă.

— Cum adică?

— Du ceaunul afară și aruncă-l cât mai departe, dar nu pe potecă...

— De ce se schimbă mereu?

— ...și mai adu câteva lemne.

Călugărul îi întoarse spatele și zgândări în jar. Apoi azvârli pe foc două vreascuri. Emanuel oftă, luă ceaunul și porni spre intrarea peșterii. După ce vărsă lichidul așa cum îl îndemnase călugărul, se întoarse, își încărcă brațele cu lemne din grămada stivuită lângă intrare și le trânti lângă foc.

— Cine ești?

»

— Nimeni. Un păstor de oițe rătăcite.

— Și de ce nu poate nimeni găsi peștera asta?

— De ce tot întrebi și nu afli? hârâi omul, cu glasul acela ciudat care-l speriase pe băiat la prima lor întâlnire.

— *Cum* să aflu?

— Ajungi aici călare pe o sălbăticiune a muntelui și nu știi cum să afli? Mă dezamăgești.

Emanuel privi spre Valentina, care, înfofolită într-o pătură groasă, adormise.

— Hm, da. Totuși, cum de pot să fac asta? Nu știu pe nimeni care să mai poată.

— întrebi, întrebi... Dumnezeu nu l-a făcut pe om pentru a-și pune întrebări, ci pentru a găsi dinainte răspunsurile, în grădina Raiului, Adam era un copil care nu deosebea binele de rău, dar asta nu înseamnă că ar fi fost neștiutor. Vorbea prima limbă a lumii, acea limbă în care cuvintele erau lucruri și lucrurile cuvinte...

— Gândurile sunt lucruri?

— Cuvinte, gânduri, lucruri... toate sunt forme ale unei esențe superioare care le întrepătrunde și le face egale înaintea lui Dumnezeu. Când se dă iertarea unui suflet, preotul cere Celui Slăvit să-l ierte pe om pentru greșelile făcute cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul. Greșeala e la fel, oricum ar fi făcută, adevărul conținut în cuvinte sau lucruri sau gânduri e la fel și toate acestea s-au născut la fel. Cei ce-au vorbit prima limbă, n-au deosebit cuvintele de lucruri. Dar limba aceea a fost demult... o, de foarte mult timp uitată! Poate că nici nu se mai poate pronunța de către oamenii din zilele astea...

— Era o limbă magică?

— Nu. Nici vorbă! se supără călugărul. Era limba lui Dumnezeu. Magia au inventat-o proștii, mai târziu, crezând că pot să înnoade iar legătura pierdută dintre cuvinte, gânduri și lucruri. Dar e o cale falsă și care păcătuiește prin faptul că-i îndepărtează de adevăr.

— Atunci, care e calea adevărată?

Călugărul păru să se gândească o vreme.

— Nu sunt multi care s-o știe și doar câțiva o pot folosi - rosti el încet. Dar ai venit aici călărind un urs, așa că poate vei fi printre aceștia odată.

— Vrei să spui că mai am multe de învățat?

— Ai multe de trăit, dar nu mai ai nimic de învățat. Știi deja totul. Toți oamenii știu totul, însă nu știu că știu. Ascultă liniștea dintre cuvinte, observă culoarea dintre două culori, simte cusătura aproape insesizabilă dintre două clipe. Așa începe totul. Dă la o parte orice gând - uită să te gândești la mâine sau ieri. Ieri a murit, mâine nu există. Țesătura timpului va deveni atunci vizibilă și toate firele din care proștii își imaginează că e alcătuită soarta se vor dezvălui pentru tine. Vei înțelege că nu există noroc, vei vedea că distanța dintre tine și capătul lumii este egală cu cea dintre tine și unghia de la degetul tău și că toate ființele sunt una singură. Aceasta e lumea cea adevărată, pământul cel nou și cerul cel nou promise omului în stăpânire deplină dincolo de Judecata de Apoi. Ele sunt mereu aici și acum, dar oamenii sunt orbi, nu le văd; ei vorbesc despre Paradis ca despre o constelație

îndepărtată. Chiar și acea judecată li se pare un lucru care va fi peste eoni și nu înțeleg că ea se petrece în fiecare clipă a vieții.

Vocea călugărului curgea monotonă, dar băiatul desluși în ea o oarecare amărăciune.

194

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Cine ne judecă?

— Noi. Cei de dinlăuntrul nostru, cine altcineva?

— Uneori și ceilalți ne judecă.

— Și ce-ți pasă? De ce ar trebui să te schimbe pe tine judecata lor?

— Așa spunea și Martin - îngână Emanuel.

— O, Doamne, nu-mi pomeni de el. In tot ce face, aduce oamenilor neliniște, nu alinare.

— II cunoști?

— Da, l-am întâlnit de multe ori. Dar prefer să-l ocolesc, să n-am nimic de împărțit cu el. Amestecă toate religiile lumii și nu alege din ele decât fabulele. Nu-i pasă de calea cea dreaptă a credinței, pentru el sunt importante numai minunile.

— îl judeci?... - rosti șiret băiatul.

— Nici vorbă - râse răgușit călugărul. Doar îl descriu. Nici răul nici binele nu sunt de lepădat, căci la sfârșit, cel mai adesea, răul devine bine și binele rău. Te pomenești că se va ridica mai presus decât mine în fața Domnului!

— Mi-a zis că nimeni nu știe exact ce înseamnă Dumnezeu.

— O, e greșit informat. Sunt câțiva care știu *exact.* Totuși, în cele din urmă, are dreptate: niciun

om nu poate fi egalul lui Dumnezeu și deci niciodată nu-1 va putea înțelege. Dar dacă dai mintea la o parte, ai să-L găsești. Dumnezeu nu poate fi văzut, trebuie trăit, ca să zic așa. îți mai e foame?

Băiatul clătină din cap. Mâncaseră ceea ce călugărul le oferise când sosiseră - și deși baza cinei fusese constitută din alune și fructe de pădure, aceasta se dovedise neașteptat de sățioasă.

— N-ar fi trebuit deja să se facă ziuă? Nu prea știu cât e ceasul.

Călugărul privi spre gura peșterii.

— Ar fi trebuit, - chicoti - dar Naupakawupa, înghiți- torul de lumină, nu vrea să plece. He, he, se întâmplă ceva și cred că știu ce. Și nu-mi place. Asta-i opera lui.

— A cui?

— A prietenului tău din vale. Nu-mi place.

— Ce se întâmplă?

— Vrea să vă prelungească șederea aici, cu mine. Vrea să vă deschid eu o cale. Numai Sfânta Treime poate deschide căile. Ceilalți, ca și el, pot să facă oricâte planuri, dar se încurcă atunci când apare neprevăzutul. Nu sunt decât niște păcătoși, libertatea în înțelesul complet există doar prin Dumnezeu.

— Mi-ați spus ceva atunci, în pădure... - își aduse aminte Emanuel.

— Da. Suntem făcu ți pentru a ne câștiga adevărata libertate. Aceasta e apropierea omului de

dumnezeire. Orice alt scop nu e decât întârziere în păcătoșenie.

— O să mă gândesc...

— Nu te gândi. *Lasă tot ce este să vină la tine și nu-l opri.* Lucrurile pe care le împiedici îți vor lipsi, iar alții le vor căpăta.

— Lucrurile? se miră Emanuel.

— Lucruri, gânduri, cuvinte, totuna - detalie călugărul, părând oarecum agasat de insistența băiatului. Toate sunt unul singur. Viața ne e dată pentru a căuta - și cine caută, deja a găsit. Cereți și vi se va da; căutați și veți afla; bateți și vi se va deschide. Știi cine a spus asta?

- Da...

Călugărul clătină încet din cap. Nu-și scosese nicio clipă gluga și Emanuel se întrebă cum arată omul din fața lui. Doar bărbia proeminentă se lăsa uneori descoperită de lumina focului.

— Cine vrea să schimbe lumea, trebuie să înceapă cu el însuși - mai spuse el, meditativ.

— Și poștașul mi-a zis...

Făcu o pauză, neștiind dacă să continue sau nu, dar nu primi din partea celuilalt niciun îndemn.

— Mi-a spus că viața e adevărata operă - se hotărî să vorbească. Discutam de Lună și de legenda aceea cu Luna făcută dintr-o stea. Atunci a zis...

— Știu ce-a zis - îl întrerupse, gânditor, călugărul. Sunt cuvintele Marelui Alchimist...

— Ale cui?

— Nu contează. Degetul care arată către Lună nu e Luna, îți trebuie, mai întâi, o stea. Hei, ia te uită, s-a luminat... s-a deschis calea. I-am făcut jocul micului ticălos.

— Lui Martin?

— Cine altul? pufni călugărul. Hai, trezește-o - arătă către Valentina. E sănătoasă tun. Ai aruncat apa înafara potecii?

— Da. De ce nu trebuia pe potecă?

— Să nu-și rupă piciorul altcineva trecând pe-acolo. Hai, trezește-o și porniți, tatăl tău e foarte îngrijorat și azi are treabă.

— Treabă?

— E ziua în care coace pâinea, nu?

— De ce-și coace pâine singur?

— Iar întrebi în loc să afli. Dar... bine, e *legătura lui cu pământul.*

— Nu înțeleg...

Călugărul bătu din palme. Valentina tresări, apoi deschise ochii.

— Hai, fetițo, rosti omul încet. în numele lui Iisus Naza- rineanul, ridică-te și umblă...

Emanuel se apropie de ea și o ajută să se ridice.

— Te mai doare?

O văzu făcând doi pași și clătinând din cap.

— Nu mă doare.

Băiatul se întoarse către călugăr.

— Cum să-ți mulțumesc?

— Mie? Eu nu sunt nimic - răspunse acesta, fără să-l privească. Mulțumește-i lui Dumnezeu. îmi pare rău că n-ai găsit-o, ar fi fost mai bine.

— Pe cine?

— Oaia. Oaia cea rătăcită...

Când ieșiră din peșteră, silueta întunecată îmbrăcată în rasa cafenie îi strigă din urmă:

— Vei face o călătorie mult mai importantă, te-am prevenit atunci. Ai grijă de tine.

— Călătoria - zâmbi Emanuel - o să se termine peste un ceas.

— Așa crezi? făcu, enigmatic, călugărul. Călătoria abia a început, micuțule prieten...

— O să am grijă de ea - arătă băiatul către Valentina.

— Ai grijă de tine.

Emanuel făcu doi-trei pași și privi iar în urmă, întrebân- du-se de ce repetase omul acea frază, dar constată că deja nu mai zărește intrarea peșterii. Clătină din cap gânditor, apoi o luă pe fetiță de

mână și porniră pe cărarea care ducea

către sat. Târziu, când ajunseră în vârful dealului, Valentina spuse:

— Am visat ceva. Mă pierdusem și te așteptam să mă cauți. Dar nu plângeam. Eu nu plâng niciodată. Știam că mă vei găsi până la urmă.

— Poate-ai adormit gândindu-te la oaia noastră.

— Nu știu - făcu fetița pe un ton trist. Dar nu-mi aduceam aminte de oaie, ci de tine.

întoarse apoi privirea spre valea în care se îngrămădea satul și tresări.

— E o mașină la poartă...

Emanuel privi în direcția arătată de fată.

— E la noi. Trebuia să-mi imaginez - mormăi. Hai repede!

— Cine e?

— Cineva ne caută.

Fugiră pe drum fără să se mai uite în dreapta sau în stânga și în câteva minute ajunseră în fața porții. Mașina parcată era albastră și avea girofar. Năvăliră în curte, privind în toate părțile.

— Tată! strigă Emanuel. Ești acasă?

în clipa următoare, ușa bucătăriei se deschise larg, iar George ieși agitat afară.

— Uf! îl auziră, apoi băiatul îl simți înăbușind o înjurătură. Unde naiba umblați? Toată lumea vă caută.

Din spatele lui se ivi un individ în uniformă, care-1 împinse ușor la o parte și înaintă către copii.

— Sunteți bine?

Apoi, observând că totul părea în regulă, scoase din buzunar un aparat de emisie-recepție.

— Sunt baza, copiii au fost găsiți. Repet, i-am găsit. în- torceți-vă, recepție.

199

— Lary, de la Salvamont - hârâi aparatul. Unde i-ați găsit? Recepție.

— Au venit acasă. încetați căutarea. Anunțați-i pe toți, încheiat.

Băgă aparatul în buzunar și privi spre cei doi.

— Ne-ați cam dat de furcă. Vă caută și poliția și jandarmii și Salvamontul. Au venit și niște voluntari din sat.

— Ne pare rău - îngână Emanuel. Dar nu știam cum să anunțăm. Am umblat după oaie și ne-a prins noaptea în pădure.

— Știu de ce-ați plecat, mi-a spus domnul Alan. De ce nu vă luați un telefon cu voi când plecați pe undeva? în văile dintre munți nu e semnal, dar pe înălțimi aveți cel puțin două linii. Presupun că ați petrecut o noapte grea. Ați găsit vreun adăpost, ați dormit?

— Eu, nu. Ea a dormit puțin - arătă băiatul către Valentina.

— Atunci, trebuie să mâncați și să trageți pe dreapta - zâmbi polițistul.

— Să...? făcu Emanuel, care nu înțelesese expresia.

— Să dormiți. Nici tatăl tău n-a dormit. Trebuie să vă odihniți toți. Treceți mai întâi pe la bucătărie și

pe urmă mergeți la culcare. Ar trebui să vă consulte și un doctor, dar dacă spuneți că nu vă doare nimic...

— N-avem nimic - dădu din cap grăbit băiatul. Doar ne e foame... puțin.

— Atunci, mergeți. Domnule George - se întoarse polițistul - vă dau cartea mea de vizită, dacă mai e ceva contac- tați-mă personal, nu mai sunați la urgențe. Pot să vin chiar dacă sunt în afara serviciului. în ceea ce privește oaia... vă anunț dacă descoperim ceva. Poate ar trebui să le duceți pe

celelalte la stână și să le lăsați în grija unui cioban. E adevărat că oile sătenilor sunt la munte, dar au rămas doi-trei băieți să aibă grijă de stână, le puteți duce acolo, nu vă costă mai nimic să vadă de ele.

George Alan, revenit la mina sa obișnuită, luă cartea de vizită și o strecură în buzunar. Apoi făcu semn copiilor să-1 urmeze.

— Mulțumim mult - zise băiatul, în locul tatălui său.

— Mi-am făcut datoria - zâmbi polițistul.

Se răsuci către poartă și ieși. Băiatul îl urmări o clipă cu privirea, după care intră în bucătărie în urma Valentinei. George pusese deja tigaia pe aragaz.

— Ce vreți întâi, peștele sau cartofii?

— Să vă ajut? sări fata.

Omul o studie o clipă, posac, apoi râse binevoitor.

— Nu. Serios, nu acum. Am tot ce trebuie aici -

arătă spre farfuriile stivuite lângă chiuvetă. Mâine... da, mâine o să vorbesc cu cineva să racordeze chiuveta asta la țeava din curte. Ne mai ușurăm munca. Deci, peștele?

Copiii aprobară. Urmară cartofii tăiați felii. Un sfert de oră mâncară în tăcere. Când terminară, George se răți la ei:

— Acum ce stați?

Și către Valentina:

— Șterge-o și culcă-te. Tu - privi către Emanuel - mai rămâi puțin, dacă vrei.

— Pot să rămân și eu? - încercă fata.

— Nu-i nimic important și nu durează mai mult de cinci minute - o preveni George. Culcă-te.

Ascultătoare, fata ieși. Emanuel urmări pașii care se îndepărtau către cameră.

201

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Ei? Ai ceva să-mi spui?

— Eu? zâmbi subțire băiatul. Nimic important. Tu nu te culci?

— Am de făcut pâinea. Chiar n-ai nimic de spus?

— De ce-ți faci singur pâinea? Toată lumea o cumpără.

— Nu-mi place pâinea lor.

— E... legătura ta cu pământul? sondă Emanuel.

George tresări și îl privi lung.

— Ai fost în Vale?

— Nu. Doar la Stânca Lotrilor.

— Te-ai întâlnit cu cineva... presupun.

— Da - îl privi în ochi băiatul. M-am întâlnit. Ce

știi de el?

George plecă ochii.

— Ce-am auzit de la alții. Nu contează.

— Cine e?

— Un călugăr.

— Și mai ce?

— Un călugăr. Poate e bine că l-ai întâlnit. Te-a... ajutat?

- Da.

— Atunci e și mai bine.

— Nu poți să-mi spui nimic despre el?

— *Tu* poți să-mi spui ceva despre el.

— Valentina și-a luxat glezna. A vindecat-o.

— Mda - făcu sarcastic George. Se pare că toate de pe-aici o vindecă.

Emanuel se întunecă.

— Nu - rosti încet. Unele lucruri de pe-aici o rănesc. Poți mișca obiectele cu privirea. *Tu* ai mișcat ibricul de cafea...

Ridică ochii și îi aținti în ochii tatălui său. Acesta întoarse capul spre fereastră și îngână:

— De unde știi că pot asta?

— Mă duc să mă culc - anunță băiatul. Las-o în pace. Ea e... e cu mine.

Se ridică de la masă și părăsi bucătăria. Ajuns pe verandă, se opri și întredeschise puțin ușa camerei de la mijloc. Fetița părea să fi adormit. Tiptil, Emanuel se apropie de pat, se aplecă spre ea și o sărută ușor pe obraz, cât mai aproape de gură. Simți inima umplându-i-se de un sentiment năvalnic, neobișnuit; i se păru deodată că tot viitorul și trecutul lumii ar putea să depindă de el, de un gest clar sau poate de un semn nearătat, că poate transforma clipa pe care o trăia în eternitate, iar ființa sa în adăpost impenetrabil pentru făptura plină de candoare care dormea liniștită în fața lui. Se simți gata să o vegheze iarăși până se trezește, răsfățân- du-și mereu și mereu ochii cu imaginea ei. O clipă simți impulsul de a se întinde alături, dar nu cutează. Ușa dintre camerele lor era ușor întredeschisă și, când se retrase, o lăsă la fel.

...Se trezi năuc, neînțelegând în prima clipă unde se află. Era întuneric. Pipăi în jur până recunoscu așternutul, apoi se ridică repede și respiră adânc. Coborî din pat și deschise ușa către verandă.

„S-a făcut noapte" - gândi. „Cât o fi ceasul?"

— Te-am lăsat să dormi - auzi o șoaptă în spatele lui.

— Cât e ceasul? rosti mecanic Emanuel. De ce stai aici, în întuneric?

— E trecut de miezul nopții. Unchiu' George s-a culcat.

— Tu când te-ai trezit?

Valentina se mișcă puțin, iar balansoarul oscilă scârțâind ușor și mutându-și umbra de-a lungul peretelui.

203

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Nu te superi că stau în el, nu?

— Firește că nu.

— Ai zis că nu vrei să stau în el.

— Atunci, la început. Nu te cunoșteam.

— Acum mă cunoști?

— Ce vrei să zici?

— Tatăl tău a copt pâinea. Dacă vrei, mergem în bucătărie să mâncăm, e caldă.

— Mergem - conveni băiatul. Trebuia să aprinzi lumina.

— Te deranjam.

— Nu mă deranjai.

— Unchiu' George a zis să te las să dormi.

— N-a făcut bine - mormăi Emanuel. Parcă sunt mai bleg decât atunci când m-am culcat.

— Vrei să te culci iar?

— Nu acum.

Merseră ușor pe verandă și deschiseră ușa către bucătărie. Băiatul aprinse lumina și amândoi clipiră câteva momente, orbiți.

— Dacă răsărea Luna, ieșeam cu pâinea afară și o mâneam în curte - chicoti fetița.

— Da - zâmbi el. Răsare din ce în ce mai târziu. In câteva zile va fi Lună Nouă.

Valentina deschise cuptorul aragazului și scoase de-acolo o pâine.

— Celelalte sunt învelite-n ștergare în dulăpior,

dar unchiu' George mi-a zis să mâncăm din asta. A lăsat-o aici, să rămână caldă.

— E grozavă cu brânză de oaie - admise băiatul. Avem în frigider.

204

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Copiii rupseră în două pâinea și împinseră cu forță bucățile tari de brânză în miezul moale și fierbinte. Mușcară simultan, apoi se priviră. Fiecăruia i se păru caraghioasă imaginea celuilalt. Se forțară să nu râdă și înghițiră cât putură de repede, după care se repeziră la găleata de apă.

— Ah, mi-a rămas în gât - izbucni fetița după ce bău și se liniști puțin.

— Și mie - o asigură Emanuel. Ce naiba e de râs aici?

— Aveai o mutră, cu gura plină...

— Și tu cum crezi că arătai? Parcă n-ai fi mâncat nimic de la Crăciun...

— Ce facem mâine?

— Mâine e deja azi - precizează băiatul.

— Continuăm?

— Ce să continuăm?

— Să căutăm oaia.

— Nu te-ai săturat?

— O, a fost nemaipomenit - se încălzi Valentina amin- tindu-și. Mai întâi ursul, pe urmă călugărul ăla... De ce nu mi-ai spus de el, trăiește de multă vreme acolo, în peșteră?

— Nu știu. L-am mai întâlnit o singură dată. Cred că nu-i place să aibă musafiri.

— Am putea să mergem din nou. Nu cred că s-ar supăra prea tare.

— Poate nu, poate da. Să vedem și ce mai zice tata. Ar trebui să stăm cuminți măcar o zi, am reușit deja să speriem tot satul.

— Atunci, ce facem?

— Stăm pe net, citim, cântăm, râdem și ne jucăm - pufni băiatul. Dacă vrei, te învăț macao si whist.

' » ♦

— Știu macao. Dar mă gândeam la oaie. Trebuie s-o găsim.

— Dă-o naibii de oaie - ridică el din umeri. Cine știe pe unde umblă?

— Poate să pățească ceva.

— Chiar tu ai spus că nu costă mare lucru. Tata o să cumpere alta.

— Da, - îl zgândări Valentina - dar nu va fi *aceeași* oaie...

— Hai afară, poate-a răsărit Luna. Putem sta pe verandă.

— Mă lași în balansoar? chicoti ea.

— Tu ce crezi?

Se ridică de pe scaun și apucă jumătatea de pâine.

— Nu mai vreau - privi fata spre jumătatea ei.

— Las-o aici - zâmbi el. Nu ești obligată s-o mănânci pe toată.

— Tu mai vrei?

— Nu știu. Nu, nu cred.

Puse pâinea la loc.

— Luăm cu noi și găleata de apă?

— Ha, ha! Nu e nevoie, bem de Ia robinetul din curte.

— Aș vrea un măr.

— Sunt verzi.

— Ce contează?

— Bine, hai.

O împinse spre ușa bucătăriei și stinse lumina. Odată ieșiți, rămaseră câteva momente nemișcați, încercând să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Undeva, dincolo de deal, băiatul zări o zonă ceva mai luminoasă pe cer.

— Uite Luna - arătă.

- Unde?

— E peste deal, o să apară curând. Hai mai bine în curte, să nu-1 trezim pe tata.

— Mărul - îi aminti ea.

Merele nu se vedeau, dar băiatul își amintea pe care ramură crescuseră mai multe. Se agăță de trunchi și după câteva momente reveni pe pământ cu unul în mână.

— Tine.

— Tu nu vrei?

- Nu.

— Chiar nu?

Fetița mușcă zgomotos.

— E foarte acru...

— E prea devreme - suspină băiatul. Nu s-a copt.

— Nu e niciodată prea devreme să mănânci un măr. Hai, încearcă.

îi apropie de față mâna în care ținea fructul, iar Emanuel se gândi că n-are rost să refuze. Mestecă încet, dar mărul se dovedi nu doar acru, ci și tare, aproape înecându-l.

— Hai mai încolo - o îndemnă.

Se apropiară de un morman de butuci așezați lângă gard și care-și așteptau rândul să ardă peste iarnă. Emanuel bâj- bâi cu mâinile, trase doi dintre ei și se așezară.

— Ți-e frig?

— Nu - răspunse fata.

Urmă un moment de liniște subliniat de țârâitul greierilor.

— Ce-o să te faci? întrebă gânditor băiatul.

— Poftim?

— Când vei fi mare. Ce vrei să te faci?

— O, habar n-am - răspunse fata, mestecând o altă bucățică de măr. Trebuie să mă fac neapărat ceva?

— Nu știu. Unii m-au întrebat și pe mine.

— Și ce le-ai spus?

— Nimic. Ce să le spun?

— Ce vrei să te faci.

— Chiar nu știu. Mi-ar plăcea... nu știu. Mi-ar plăcea să ajung să fac un lucru care să... să fie, cumva, pentru toți. Nu știu cum să-ți explic. Să-l vadă toată lumea și să zică: uite un lucru minunat. Dar...

— Dar ce?

— Am învățat de la o vreme chestii ciudate -

mărturisi Emanuel. Intr-o noapte am visat un zeu. Pe urmă l-am întâlnit pe Martin. Apoi ai apărut tu. S-au întâmplat multe.

— Iar eu cred - zise repede Valentina - că ești *ccl mai formidabil* băiat pe care l-am întâlnit vreodată. Aș merge cu tine până la capătul lumii.

— Chiar crezi asta? miji el ochii în întuneric, încercând să-i zărească măcar conturul.

— Da. Și... mi-e cam frig. Pot să stau la tine-n brațe?

Cuvintele fuseseră rostite cu aparentă indiferență, dar în spatele lor se putea ghici o șiretenie inocentă și înduioșătoare. Emanuel căscă gura să spună ceva, zâmbi larg și tăcu.

— Pot? insistă fata. lartă-mă, cred că te-ai supărat...

— Eu? izbucni băiatul. Să mă supăr pe tine? Doar nu... Doamne, sigur că poți! Vino-ncoace!

— Chiar nu te superi?

— Vino și nu mai vorbi prostii...

— Dacă te deranjez...

— *Nu* mă deranjezi. îmi...

Trase aer în piept și, puțin rușinat, se simți obligat să recunoască:

— îmi place să te țin în brațe.

Fetița ajunse la el într-o clipă. I se așeză pe genunchi, îi înconjură gâtul cu mâinile și-și rezemă tâmpla de umărul

lui. Băiatul se minună de căldura trupului ei, care-1 învălui paralizându-i gândurile.

— Spuneai că vrei să faci un lucru minunat. Ce lucru?

— Ooo, - începu el tărăgănat - nu știu. Ce-ai vrea mai mult în clipa asta?

— Puțină lumină - râse Valentina și-și azvârli pe spate părul care-1 lovi dulce pe băiat peste față. Foarte puțină: așa, ca lumina Lunii.

— Doar atât?

— Și... ei, să fie mereu cum e acum. Să fim împreună, să fie vară și să călărim noaptea pe urșii din munte.

- Ha, ha!

— Tu n-ai vrea?

— O, aș... sigur că aș vrea - răspunse Emanuel respirând adânc, observând uimit cum urca în el o bucurie nemaicunoscută.

Noaptea căpătase deodată o vastitate incredibilă. întunericul părea că se transformase în vin și băiatul se simți beat și năucit de miresmele ce tălăzuiau la hotarele simțurilor. Mai presus de toate stătea, în egală măsură apăsător și izbăvitor, parfumul făpturii pe care o ținea în brațe. își apropie, rușinat puțin, nasul de părul ei. Se amestecau acolo flori de câmp, lacuri cu lintiță, păduri încremenite sub soare, roadele încărcate de alcool ale toamnei și culoarea verde, însetată de lumină, a primăverilor timpurii.

— Ce vrei să fac pentru tine? șopti. Spune-mi.

— Nu știu. Nimic...

— Ai zis că vrei mai multă lumină. Ce-ar fi să fac pentru tine o altă Lună? Una care să lumineze în nopțile când Luna obișnuită nu se vede...

— Nu poți.

— Lucrurile sunt gânduri. Natura e făcută din gânduri lungi.

— Mi-ar plăcea. Dar nu poți. Nimeni nu poate.

— Călugărul mi-a zis că-mi trebuie mai întâi o stea.

— Ai una? se miră fetița.

- Nu.

— Păi, vezi?

— Precis o s-o am într-o zi. Atunci o să fac o Lună pentru tine. O să aibă munți și văi ca și Luna noastră, dar toate văile și craterele vor forma pe ea un „V" mare...

— De ce un „V" mare?

— De la numele tău. Nu începe cu „V"?

— Ești drăguț...

II strânse în brațe, iar băiatul profită de moment și o sărută. Fetița tresări parcă speriată, dar în clipa următoare îl strânse și mai tare și-1 sărută la rândul ei.

— îmi place cum miroși. E ceva... e altfel decât toate lucrurile pe care le-am mirosit.

Emanuel înghiți în sec.

— Și mie... și mie îmi place cum miroși. Parcă e un amestec de anotimpuri.

— Iar tu miroși ca o insulă din ocean. Ananas și scorțișoară, sare, briză, primăvară, ceai verde și...

— Asta-i o poezie - se împotrivi el.

— Nu, stai... ceai verde și... nu mai știu. Ar trebui să...

— Spune...

— Ar trebui să te mai sărut o dată, să aflu.

„Noroc că e întuneric, precis a roșit toată" - își zise Emanuel, dar o admiră pentru echilibrul fragil dintre obrăznicie și candoare pe care-1 menținea

desăvârșit.

210

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Mmm... poate nu e bine. Dacă afli tot, o să te plictisești de mine foarte repede - rosti el amuzat. Și de unde știi tu cum miroase o insulă?

— Seara mă uit câteodată pe internet la hărțile pământului. Dacă privești un punct și închizi ochii, îi poți simți mirosul, culorile... poți să afli o groază de lucruri despre el.

— N-am încercat. Dar... dacă vrei să afli despre mine... nu pot zice nu, așa-i?

— Mă lași?

— Păi... da, sigur.

Fetița îl sărută în colțul gurii, iar Emanuel strânse dinții, electrizat.

— Ar trebui să te mai sărut o dată, să nu-ți rămân datoare - chicoti ea.

— Datoare?

— M-ai sărutat de trei ori. Și nu m-ai întrebat dacă ai voie.

— Când?

— Mai întâi sub copac, apoi ieri, când ți s-a părut că dorm. Pe urmă, acum.

— Nu-i cinstit - izbucni băiatul. Nu dormeai?

— Nu. Și-mi pare bine că nu dormeam.

Emanuel rămase cu gura căscată, nevenindu-i în minte nicio replică. Nu găsi altceva de făcut decât s-o strângă și mai tare în brațe, iar ea se lipi de el și, cu un instinct care de mii de ani n-a dat greș, își înfipse ușor unghiile în umerii lui.

— Știam că vara asta n-o să fie ca altele - rosti el

înfiorat. Dar nu credeam că va fi chiar atât de diferită. Azi stăm acasă și mâine plecăm iar să căutăm oaia. E bine așa?

— Da - murmură ea.

— Aș vrea să mergem pe verandă, în balansoar. Uite, iese Luna, de acolo o putem vedea mai bine.

Fata nu spuse nimic, dar se ridică și-l urmă. Urcară treptele, precauți, să nu facă zgomot. Emanuel se așeză primul și o luă iar în brațe.

— îți mai e frig?

— Nu mi-e frig dacă mă ții în brațe.

Apoi își înăbuși un căscat și își rezemă din nou capul de umărul lui.

— Dacă ți-e somn, poți să dormi - o îndemnă băiatul.

— Nu dorm. Vreau să văd Luna. E atât de frumos aici...

Dar după câteva minute închise ochii, iar răsuflarea deveni regulată. Emanuel înțelese că fata adormise și se feri să mai spună ceva sau să se miște brusc. în fața lui, vârful dealului părea incendiat. Colțul ultimului pătrar se ridica încet peste pădure, poleind curtea și creionând cu argint contururile obiectelor de pe verandă. Băiatul stăvili izvorul gândurilor, iar apele minții se liniștiră treptat. Atmosfera se schimbă; nici greierii nu se mai auzeau. îi păru că liniștea interioară se strecoară afară din trup aidoma unor rădăcini întâi subțiri, apoi tot mai groase, cuprinzând în mreaja lor întreaga perspectivă. Emanuel începu să *gândească* existența obiectelor înconjurătoare. Le pipăia cu prezența conștientă, simțind o bucurie subtilă, intensă, cumva atemporală și în care descoperea dimensiuni care se dovedeau inaccesibile în mod normal. Curând, deveni una cu toate. Constată că tensiunile din punctele în care se cuplau traversele subțiri de lemn ale balansoarului îl făceau să se simtă comod, mărul din fața ferestrei

bucătăriei îl ajuta să respire mai ușor, iar balamalele neunse ale porții îi provocau ceva asemănător unei ușoare dureri de stomac. Trăia la modul firesc creșterea bălăriilor de pe lângă gard și își mișca nevăzut piciorușele

gâzelor nopții. îndreptă în cele din urmă spre cer o parte a conștiinței și urcă în aer, integrându-1 moleculă cu moleculă. Sus, la câțiva kilometri, se opri. încercă să se proiecteze dincolo de atmosferă, dar nu reuși, având impresia că n-are pe ce să se sprijine. Nici la Lună nu putea să ajungă. Oarecum obosit, deși starea în care se găsea nu presupunea niciun efort special, încercă să-și proiecteze dorința în spațiu, în locul care i se păru cel mai potrivit. îl *intuia* potrivit, fără să știe că se suprapune unuia dintre punctele Lagrange ale sistemului Pământ-Lună.

Nu obținu nimic. Doar un fel de tulburare, un tremur al spațiului, o ușoară întredeschidere către nicăieri sau către posibil. încercă iar și iar, dar rezultatul rămase neschimbat, în starea în care se afla, acest lucru nu-i produse niciun regret: era un fapt, adică lucrul care se întâmpla strict în clipa de față și n-avea consecințe sau antecedente.

Reveni ușor în spațiul curții, întrebându-se detașat ce sau cine ar fi dacă ar păstra permanent această perspectivă. Savura bucuria de ordin superior pe care i-o produceau gân- durile-lucruri; erau organizări de o complexitate incitantă, cu mult mai presus decât orice gând obișnuit. Se scălda în vibrațiile lor, le trăia pe rând sau pe toate Ia un loc ștergân- du-le sau recompunându-le contururile. Un butuc putea fi în același timp o secure, o cană sau un porumbel - alegerea îi aparținea. Gândi puțin altfel balamalele de poartă care-1 deranjau și le făcu să se poată mișca fără să scârțâie, apoi gândi un volum din apa fântânii ca aflându-se în găleata

aproape goală din bucătărie.

„Oare am reușit?" - se întrebă. „Chiar s-a întâmplat? O să verific mâine"...

213

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Se opri, înțelegând că schimbările prea importante, dacă se vor dovedi reale, ar deveni ușor de observat. își retrase încet rădăcinile de ființă crescute jur-împrejur și se readună în trup, menținându-și totuși starea de prezență atentă în care învățase deja să utilizeze gândurile obișnuite fără să le considere, totuși, ca aparținându-i efectiv. Chiar și așa, avea dinainte un câmp uriaș de posibilități. Gândurile se așezaseră toate în fața lui și le putea dezvolta la alegere sau putea să le încuie iar în magazia minții. Se închipui dormind în această stare specială, dar i se păru că era un lucru lipsit de sens: în somnul cel mai adânc ar fi rămas la fel de conștient.

„Nu cred că m-aș odihni așa" - își zise. „Trebuie să fiu iar un om obișnuit".

I se păru ciudat cât de greu reușea mintea, de data asta, să-l ia în stăpânire.

„Martin avea dreptate. Toți au dreptate. Nu e *normal* să ți se pară că mintea ta ești tu. De fapt, e mult mai ușor să fii înafara ei, ca un simplu observator. Și dacă rămâi mereu așa, ce se întâmplă? Cum trăiesc cei care ajung la asta?"

Reuși cu greu să ațipească, iar lumina cețoasă a zorilor îl trezi după două ceasuri, încă obosit. Se ridică din balansoar cu fetița în brațe, împinse ușa camerei acesteia, intră și o așeză în pat. înainte de a

se retrage către camera lui, se aplecă și o sărută ușor în colțul gurii. Valentina se mișcă puțin, mormăind:

— A patra oară...

Apoi adormi iar.

CAPITOLUL 11

Il treziră voci. Sări din pat, se îmbrăcă grăbit, uitând să se mai încalțe, și ieși afară pe verandă. Lângă ușa bucătăriei, George trăgea alene dintr-o țigară și se întreținea cu poștașul. Emanuel căscă gura, uimit. Nu-1 știa pe taică-său capabil de asemenea amabilități. Băiatul o luă desculț în lungul verandei, către ei.

— Stai puțin!

îl strigase din spate Valentina, care ieșise, la rândul ei, atrasă de glasuri.

— Nu te-ncalți?

Băiatul își privi picioarele goale și șovăi.

— Ba da.

Se întoarse în cameră și se încălță în grabă. Când ieși din nou, fetița vorbea deja cu cei doi. Zărindu-1 pe Emanuel, alergă să-l întâmpine.

— Te laudă - îi strecură printre dinți, gata să pufnească în râs.

— Cine?

— Poștașul. Cred că de-asta l-a primit în curte - făcu un semn cu subînțeles. I-a oferit și un pahar de

vin, ce părere ai?

— Nu știu. Vreau să mă spăl. Mă simt puțin...

— Te-ai îmbătat aseară? chicoti fata, dar îl urmă în curte, unde Emanuel răsuci zadarnic robinetul pompei.

— De ce nu e apă?

215

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Poștașul a zis că se lucrează la conductă. Și tatăl tău a zis că ar fi un bun prilej să facă racordul la chiuveta din bucătărie.

— Poate să oprească apa oricând din cămin - mormăi băiatul. Merg afară să scot niște apă. Vrei să vii să-mi torni?

- Sigur.

Emanuel ieși pe poartă și începu să ridice din fântână găleata.

— De ce se temea tatăl tău de poștaș?

- Ce?

— De ce se...

— Am auzit. Nu știu. De unde știi că se temea?

— Așa zicea poștașul. Cică să nu se mai teamă de el, că nu el face veștile, doar le transmite.

— Ei, poate-a fost așa, o vorbă.

— Nu cred. Părea mai mult. O țin eu - adăugă, referin- du-se la găleată. Gata?

— Da, toarnă...

Fata înclină puțin obiectul și un șuvoi subțire se prelinse din el în pumnii făcuți căuș ai băiatului. Instantaneu, acesta își aduse aminte de izvorul din vale. Se spălă repede, se ridică și răsuflă adânc, cu

apa prelingându-i-se de pe gât și bărbie pe cămașă.

— Până la urmă, n-am făcut nimic din ce voiam să fac.

— Cum adică?

— Am vrut să vezi niște lucruri acolo.

- Unde?

— In Valea lui Martin. Dar...

Se gândi puțin și ridică din umeri.

— Lasă...

216

— Ce fac cu găleata?

Emanuel îi luă găleata și o goli în fântână.

— Mai bine o duceai în bucătărie...

— Avem apă în bucătărie.

— Chiar trebuie să stăm azi acasă?

— Nu știu.

Deschise poarta și, cu o politețe ușor ironică, o invită pe fată să intre prima. Aceasta pufni, dar acceptă ideea. George strigă la ei:

— Trebuie să plec la oraș, vin diseară. Stați și voi pe-aici, vedeți de oi și de ce-o mai fi.

Băiatul se încruntă.

— La oraș?

Privi suspicios către poștaș, dar acesta făcu o mutră inocentă.

— Am de rezolvat ceva - continuă grăbit George. Să nu plecați.

— Deci, - se întoarse teatral Emanuel spre Valentina - chiar trebuie să stăm acasă.

Fata clătină din cap și nu comentă.

— Ei, vă las - zise poștașul. Mulțumesc pentru vin;

așa, rece, e nemaipomenit când e cald afară. Și zău, duceți oile la stână - păru să reia o idee pe care o mai discutaseră. Aici vă-ncurcă.

George zâmbi ușor. După ce-1 conduse până la poartă pe poștaș (gest care-1 minună pe băiat prin insolit) se întoarse și se opri în dreptul lor. îngustă ochii.

— Nu plecați, nu-i așa?

Emanuel îi susținu privirea.

— Nu. Stăm acasă. De ce te duci la oraș, a venit plicul de la bancă?

Tatăl băiatului îi cântări câteva clipe, apoi rosti către Valentina:

— Semeni cu cineva, nu știu cu cine. Am uitat...

își trecu mâna peste față, urcă scările verandei și dispăru în casă, pe când Valentina prinse brațul băiatului, ușor înspăimântată.

— Nu trebuia să spună asta - șopti.

— De ce? se miră Emanuel.

— Nu știu...

Se desprinse de el și pomi încet către curtea din spate, unde stătea adunată turma de oi.

— Ce faci? strigă după ea băiatul.

— Le trec dincolo...

George ieși din cameră îmbrăcat cu mai multă eleganță decât de obicei.

— Plec. Aveți grijă.

Băiatul îl urmări cum iese pe poartă și rămase multă vreme cu privirea pierdută în lungul drumului.

Pomi îngândurat către curtea din spate, acolo unde Valentina alerga de colo până colo, încercând să grupeze turma.

— Uf, ajută-mă! îi strigă peste umăr.

Emanuel se grăbi s-o facă. Mânară turma către poarta dinspre pajiște și o scoaseră pe câmpul înrourat. Lângă gard stăteau sprijinite câteva bețe lungi din care băiatul alese două.

— Ia bățul - strigă. O să arăți ca o adevărată ciobăniță!

Fata chiui, râzând către cerul de un albastru impecabil.

— E cea mai frumoasă dimineață din lume!

— Iar tu cea mai... - lăsă el fraza în suspensie, simțind din nou gândurile cum pier și sufletul răvășit de vara fierbinte

și de imaginea fetiței ce alerga pe câmp, călcând parcă de-a dreptul pe strălucirea vie a soarelui.

Urcară sporovăind vrute și nevrute până sub pădure. Acolo se așezară și continuară să vorbească pătrunși de pacea zilei, urmărind mișcarea domoală a turmei și privind peste sat către zarea plină de lumină. După un ceas sau două, Valentina, cu mâna streașină la ochi, îi arătă:

— Cred că vă caută cineva, pe tine sau pe unchiul George.

- Unde?

— Acolo, la poartă.

— Poarta nu se vede din cauza șopronului - se miră el.

— Uf, cum nu pricepi? Cineva a trecut dinspre sat. L-am urmărit până nu s-a mai văzut, dar n-a mai apărut în partea cealălaltă, spre deal. Logic, s-a oprit la poartă.

— Trebuie să mă duc să văd. Te superi?

Fetița râse și nu răspunse. Emanuel râse și el, apoi se ridică și alergă spre vale. Când ajunse jos, în curte, constată că Valentina avusese dreptate. Cineva stătea în fața porții și bătea în ea de zor cu un băț.

— Aici, imediat! strigă băiatul.

Se apropie de poartă și o deschise. Surprins, îl

recunoscu pe profesorul de istorie.

— Dumneavoastră?

— Da, eu - surâse, puțin stânjenit, profesorul. îmi pare rău că-ți deranjez vacanța.

— Nu contează. Vreți să intrati? Tata nu-i acasă, e la oraș » » ' »

- îl preveni.

— Cu tine voiam să vorbesc...

Intră în curte și merse încet către verandă.

— Putem să stăm acolo?

— Da, de ce nu? Putem să stăm oriunde.

— E mai umbră. Am obosit. Am și transpirat...

Profesorul se trânti pe balansoar și oftă.

— Vreți să vă aduc ceva? Un pahar cu apă? întrebă Emanuel.

— A, nu, nu. Voiam... voiam să te rog ceva. Pot?

Emanuel dădu din umeri.

- Sigur.

— Școala noastră... e într-o competiție. Un concurs, știi... E un lucru important, am putea câștiga niște bani pentru dotări. E un concurs de istorie. Am fost anunțați târziu că ne-a fost aprobată participarea, începuse vacanța...

— Și vreți să merg eu - înțelese imediat băiatul.

— Ești cel mai bun, ne poți ajuta. Și, desigur, vei fi recompensat, am vorbit cu directorul.

Emanuel dădu din mână de parcă ar fi alungat o muscă.

— Când?

— Joi, peste două zile. Știu, e aiurea, dar am tot

căutat variante. N-am vrut să... uf, la naiba! Poți?

— La ce oră?

— La zece. Se desfășoară la școala noastră. Am fost anunțați foarte târziu că noi îl organizăm și vor veni mulți, e un concurs zonal. Școala câștigătoare primește un premiu consistent, dar, desigur, și tu vei fi...

— N-am nevoie de bani.

— Vei fi, în orice caz, popularizat. Se va scrie în presă și vei fi precis invitat la radio, la postul local. Asta dacă câștigi.

Emanuel zâmbi ușor.

— O să vedem. Sau nu. Dar o să vin.

— Asta-i foarte bine, îți mulțumesc.

220

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Omul se ridică din balansoarul care scârțâi puțin. Băiatul tresări, căci era a doua oară când îl auzea scârțâind.

• ♦

— Chiar nu vreți un pahar cu apă? urmări el atent chipul îmbrobonat de sudoare pe care se putea citi neplăcerea de a ieși iar în soarele arzător.

— Nu-ți face griji. Te așteptăm, nu uita, ai promis că vii.

Profesorul oftă iar și pomi către poartă. Emanuel îl conduse și i-o deschise politicos.

— N-aveți nici pălărie...

— Ba am o pălărie de pai, dar am uitat-o - râse omul. Nu-i nimic, contează doar că te-am găsit acasă. De altfel, nici tu n-ai vreo pălărie!

— Mie-mi place soarele.

— Mie, nu. Se pare că nu reușim să ne obișnuim decât cu lucrurile care ne plac încă dinainte de a le întâlni. Hai, la revedere, poate te-am oprit din vreo treabă.

— A, eram sus, cu oile.

— Ați găsit-o?

— Oaia? Nu. De unde știți de asta?

— Știe toată lumea. Doar v-am căutat o noapte-ntreagă când v-ați dus după ea! Să nu mai uitați de telefoane, dacă aveți iar chef de hoinăreală.

Emanuel clătină aprobator din cap și-l urmări apoi cum se depărta de-a lungul străzii colbuite. închise gânditor poarta și pomi către locul în care rămăsese Valentina cu turma. Fata îl aștepta la umbra unui tufan.

— Cine-a fost?

— Profesorul meu de istorie. Vrea să particip joi la un concurs.

— Și te duci?

— De ce să nu mă duc?

— Păi, crezi că reușești să-nveți ce trebuie până joi?

— A, nu-i mare lucru - zâmbi el cu o mină de superioritate. Chestiile din istorie sunt ca insulele tale. Le privești puțin și poți afla orice lucru despre ele când închizi ochii.

— Ha! Insulele mele sunt poate numai așa, un vis. Nu știu dacă e adevărat ce-mi imaginez.

— Eu cred că tot ce ne imaginăm e adevărat.

— Dar un obiect? îl iscodi ea. Ai putea să privești un obiect și să-i spui povestea?

— N-am încercat, nu știu.Vrei să afli ceva?

— Ce istorie vezi în asta?

își scoase de pe mână brățara și i-o întinse. Emanuel o apucă între degetele pe care și le surprinse tremurând ușor, își aduse aminte de lecția despre valoare pe care i-o dăduse Martin când se întâlniseră prima dată. Cuprinse obiectul în palmă și închise ochii, liniștindu-și gândurile. Se concentră o vreme, nemișcat.

— E veche - rosti în cele din urmă, cu glas înfiorat. Foarte veche.

— Cât de veche?

— Sssst, lasă-mă puțin...

Băiatul încetă să gândească și pipăi obiectul cu simțurile de taină pe care învățase să și le ascută. Sub pleoape se amestecau imagini ciudate, imposibile, dar care nu-i stârneau niciun fel de mirare în starea aceea alterată a conștiinței. Privea totul fără să judece sau să compare.

— Când a fost făcută - rosti rar, să nu tulbure viziunea - oamenii nu erau pe-aici. E argint adus din stele și făcut să-l protejeze pe cel care-1 poartă. E foarte ciudat, parcă ar fi viu. Parcă ar gândi, nu știu cum să-ți spun...

— Mă protejează?

— Da, într-un fel. Dar nu de pericolele obișnuite. Și... da, a mai...

Se opri brusc și deschise ochii.

— A mai ce? insistă fetița.

— Nimic... nimic important - se străduI el să pară indiferent. A fost pe multe mâini până a ajuns la tine, să știi.

Se ridică în picioare.

— Hai după oi, s-au dus prea departe.

— Nu-mi mai spui nimic?

— Mmm, nu.

— De ce?

— Păi, nu prea am ce - minți el. Totul e prea amestecat, amprentele se suprapun și nu iese ceva logic. Sunt lucruri zburătoare, oameni de demult și multe alte combinații care n-au nicio noimă. Dar păstreaz-o, te apără, ți-am zis.

Mânară iar oile către marginea pădurii și se trântiră la umbră, discutând lucruri mai mult sau mai puțin banale. Culcați în iarbă, unul lângă altul, suflară înveseliți în puful păpădiilor; apoi se hârjoniră o vreme printre copacii rari, ignorând turma pe care o recuperară în final din livada de meri a unor vecini.

Amiaza se depănă încet și fără griji, ca o poveste nesăbuită.

în cele din urmă, când soarele începuse să se abată către apus, zăriră un om care se îndrepta spre ei venind dinspre vale.

— E tata - îl recunoscu Emanuel. S-a întors.

— îl așteptăm sau mergem la el?

— Nu știu...

Dar George, constatând că a fost observat, le făcu semn cu brațul și strigă:

— Mânați turma încoace!

Mai târziu, băiatul mulse oile și se distră învățând-o pe Valentina cum se face. Evident, fetița nu reușea să se descurce, așa că tot el fu acela care o dădu la o parte:

— Privește cu atenție, nu e mare lucru!

Era, totuși, mare lucru. în cele din urmă, fata, chiar când i se păru că prinsese puțin din meșteșug, reuși să-și ude cu un jet de lapte tot tricoul.

Aduseră, râzând, găleata în bucătărie. George stătea degajat pe scaun, picior peste picior și-i luă la rost.

— Ce-ați zăbovit atât?

Și, nelăsându-i să răspundă, continuă:

— Mâncăm ceva? Ați gătit?

— Parcă nu - zâmbi subțire Emanuel. Nu ne-ai zis nimic despre asta.

— Despre multe n-am zis nimic. Vă e foame?

— Lapte cu pâine - pufni băiatul. Poate ajunge.

— Poate nu - îl privi cu severitate studiată George. Vedeți că e un pachet pe masă. Eu am mâncat în oraș.

Emanuel privi curios pachetul, apoi îl desfăcu.

— Pizza?

— E picantă rău, descurcați-vă. Aveți și sosuri acolo. Eu mă duc sus, la televizor. A, să nu uit. Poimâine ducem turma la stână, am aranjat - privi cu înțeles către Emanuel. în câteva zile tragem și apa la chiuveta asta.

— Mergem. Dar peste două zile trebuie să mă duc

la școală.

— Nu e vacanță? făcu taică-său pe naivul.

— Ba da, dar e un concurs regional. M-a chemat profesorul de istorie.

— Ce înseamnă? Rămâi să înveți?

— Merg eu - propuse Valentina.

— N-o să te descurci.

— Ba o să mă descurc foarte bine!

Ridicase capul și se învăpăiase, furioasă că i se contestau calitățile. Băiatul o sorbea din priviri. George îl remarcă și râse:

— Admiri tot ce e rebel sau e un caz special?

Emanuel se îmbujoră dar, în loc să plece ochii, cum ar fi făcut-o altă dată, surâse, la rândul lui:

— E un caz special.

Omul îl privi ușor uimit și ușor amuzat.

— Deci, vii sau nu vii?

— Vin, normal. După concurs.

— Nu înveți?

— Nu e nimic de învățat - riscă Emanuel. Trebuie doar să ne amintim.

George îl privi suspicios.

— *El* ți-a spus asta, așa-i?

— Nu chiar, dar nu contează. Dacă tot știu cum să fac un lucru, nu crezi că trebuie să mă folosesc de asta?

— Nu. Nu trebuie. Dar nu e un sfat - doar o părere...

După ce George ieși, Valentina murmură:

— Și oaia rătăcită? Când o mai căutăm?

— Mâine. Plecăm devreme. E OK?
— L-ai supărat.
— Pe tata? Nu cred. De data asta, nu.
— I-ai spus ceva...

225

— Un fapt. Ceva incontestabil. Nu poți să te superi pe cineva pentru că este ce este.
— Dar - îngână cu subînțeles fetița - poți să te superi pe cineva pentru ce devine...
Emanuel o privi dezorientat.
— Adică... nu e bine că pot ce pot?
— A, nu. Dar poate nu-i cinstit.
— Față de cine?
— Față de ăia care nu pot încă.
— Aș încerca - șovăi băiatul - să fiu un exemplu. Pentru asta nu văd de ce m-ai condamna...
— Nu te condamn - râse ușor Valentina. Doar... ai grijă. Cred că oamenii se tem de lucrurile pe care nu le înțeleg.
— Da - acceptă posomorât băiatul. Se tem.
— Unde s-a dus unchiul George?
— A zis că la... ha, ha, nu s-a mai uitat la televizor din vara trecută!
— Nu l-ați deschis de-atunci? se minună fata. Și mai funcționează? Crezi că e ceva interesant de văzut la el?
*
— Pariez că tu ai vrea desene animate.
— Ei, nu neapărat. Ție nu-ți plac?
— Unele sunt haioase. Dar cred că tata nu se uită acum la așa ceva...

— Intr-adevăr - se auzi de pe verandă o voce ușor ironică. Dar dacă domnișoara dorește desene animate, poate să vină sus și să le vadă pe programul care-i convine. Telecomanda e pe măsuță, i-am pus baterii.

Copiii urcară repede și se opriră în fața lui. Așezat în balansoar, George făcu alene un gest către cameră.

— Acolo...

226

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Valentina se repezi pe ușă, apoi întoarse capul către băiat. - Vii?

— Da... dar du-te înainte, mai rămân puțin.

Când fetița dispăru, Emanuel se așeză pe balustrada verandei și roti privirea. începuse să se întunece, iar aerul se răcorea.

— De ce ți-e frică de poștaș?

— Asta cine ți-a spus-o?

— Nimeni. De ce ți-e frică?

— Nu te privește.

— Nu el face veștile, e doar un mesager.

— Serios? rânji George.

— Doar nu-ți închipui...

— Nu pricep - se ridică bărbatul, nervos. Ce tot ai, de ce tot răscolești în rahatul trecutului? Vezi-ți, naiba, de-ale tale!

— Dacă trecutul nu e decât rahat, de ce te...

Băiatul se opri, negăsindu-și cuvintele. Urmară câteva clipe de liniște.

— Te duci la televizor? întrebă posomorât George.

— N-am vrut să te supăr - făcu băiatul, împăciuitor. Dar nu e un om obișnuit. Mi s-a părut că se leagă niște chestii...

— O să-ți spun ceva. Pe urmă, du-te în casă și lasă-mă-n pace. Da, nu face el veștile. Doar că a adus odată una despre un eveniment care nu se petrecuse *încă.* Am crezut că e mâna altcuiva, dar azi cred că nu era așa.

Emanuel se gândi puțin.

— A fost un lucru important, nu?

— A fost, atunci, cel mai important lucru din câte mi se puteau întâmpla. Hai, șterge-o în casă. Mai vorbim altădată.

— De ce nu acum?

227

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Ușa camerei se deschise și auziră:

— Hai, vii? E „Dexter"...

— Nu - răspunse repede Emanuel. De fapt, mă duc să mai învăț. Poți să vii pe la mine când se termină sau când te plictisești.

Se ridică de pe balustradă și intră în camera de la drum, închise ușa, respirând adânc. Televizorul nu se auzea deloc; aprinse lumina și răscoli pe raftul unde ținea cărțile pentru școală până găsi manualul de istorie. îl cântări în mână nehotărât, întrebându-se dacă are, de fapt, rost să-l deschidă. Observă, la un moment dat, că din el ieșea colțul unui plic; cineva părea să fi răsfoit paginile și să fi marcat o lecție anume care i s-a părut mai interesantă.

„Sau nu" - își zise. „Poate aici s-a oprit din citit.

Sau a pus plicul la întâmplare, să-l ascundă..."

Trase obiectul dintre file și-l privi lung. Destinatar era George Alan, iar expeditor un oarecare Zâne.

„Ah! E tatăl Valentinei! Asta e scrisoarea pe care am primit-o atunci" - își aminti.

Curios, o deschise și scoase din ea o hârtie împăturită. O răsuci de câteva ori pe ambele fețe, constatând că nu era scris absolut *nimic.*

„Scrisoarea a dispărut" - gândi mirat. „Dar de ce să fi pus tata hârtia asta în locul ei?"

Plie din nou fila și o strecură în plic, apoi puse la loc scrisoarea între paginile manualului. Așeză cartea înapoi pe raft și se dădu doi pași înapoi, liniștindu-și gândurile.

„Pot să încerc să aflu. Dar ce importanță are? Ea e acum cu noi și toate sunt OK."

Rămas în picioare, închise ochii și se lăsă sedus de starea specială care începuse să-l ademenească tot mai des. Con-

știința vibra vigilentă, vie, apoi se vărsă cumva înafara lui, cuprinzând, ca un râu năvalnic ieșit din matcă, obiectele din odaie. La fel ca în noaptea trecută, băiatul constată că poate „gândi" cu fiecare din artefactele care-1 înconjurau și că le poate, ca pe orice gând, modifica la dorință. Dar a dori asta i se păru acum o superficialitate, cumva similară cu scamatoriile unui iluzionist. Preferă să continue să rămână nemișcat, iterând clipă după clipă senzația de prezență; clarul existenței se ascuți treptat până deveni aproape insuportabil. Brusc, cu un oftat,

presiunea păru să se elibereze cumva, iar băiatul se simți relaxat ca după evitarea unui pericol. Ceva rău pierise sau poate piesele unui puzzle se rearanjaseră. Adâncimea liniștii interioare depăși tot ceea ce simțise vreodată până atunci. Nu i se mai părea că se află pe un munte înalt și că privește totul de sus; acum era însuși muntele, stâncă indiferentă la tot ce s-ar fi cățărat către vârf, ca și la tot ceea ce putea fi privit din acel vârf. Emanuel se simți etern și că ar fi în stare, în interiorul acelei eternități, să cuprindă, fără vreo prejudecată, și calmul și furtuna, în aceeași măsură. Deodată îl făcu atent un murmur surd ce răzbătea din spatele obiectelor din odaie. Deveni interesat de vibrația mesei, a scaunelor, a patului sau a raftului cu cărți; în fiecare auzea lungi combinații de sunete (dacă erau sunete și nu imagini sau poate altceva, cu totul diferit de ceea ce întâlnise vreodată) care păreau să definească fiecare obiect, explicitându-i în totalitate structura lăuntrică. Le urmări o vreme indeterminabilă, căci timpul nu părea a mai avea vreo relevanță; nici poziția obiectelor nu mai conta, spațiul dintre ele dispăruse. Conștiința propriei existențe era singurul punct de sprijin în această nouă și, totuși, parcă dintotdeauna știută realitate, ca și când o perdea subtilă

s-ar fi sfâșiat descoperind culisele universului, restituind adevărata față a lucrurilor, pixel cu pixel. Fără absolut niciun sentiment, băiatul recunoscu în vecinătatea imediată un nod existențial aidoma lui, dinspre care sosi un mesaj transmis nu prin intermediul unui șir succesiv de simboluri, ci printr-un gând-obiect, un bloc solid de sensuri pure, de o uimitoare complexitate și delicatețe. îl interpretă instantaneu și transmise un răspuns asemănător; dialogul s-a desfășurat nu ca un proces care pleacă dinspre întrebare către răspuns, dinspre cauză spre efect, ci sincronic, ca și când cele două prezențe ar fi schimbat informații prin intermediul unui fenomen de rezonanță. Emanuel nu-și puse problema dacă ființa aceea se aflase acolo mereu sau dacă va pleca; o asemenea problemă era lipsită de sens, veniri sau plecări se puteau petrece doar în timp, iar timpul nu exista, așa cum nu exista nici vreun alt loc din care să vii sau către care să pleci. Ordinea lucrurilor nu era una desfășurată: toate se întâmplau deodată și peste tot. De altfel știu (știa dintotdeauna) că alături de el (deși nu exista, propriu zis, un *alături)* erau multe alte prezențe și toate semănau, esențial, între ele. Dar ceva se întâmpla în partea lumii înțeleasă datorită timpului și spațiului, iar Emanuel se trezi tremurând, cu unghiile înfipte în palmele strânse și auzind vocea Valentinei:

— Ai pățit ceva? Hei! Ai pățit...

— Nu... nimic - se grăbi s-o liniștească. Mă gândeam.

— Nu înveți?

— Nu-i nevoie, ți-am spus.

— Arăți ciudat - îl măsură îngrijorată fetița. Te

simți bine? — Da, e-n regulă.

— Când am intrat, am văzut...

— Ce-ai văzut?

— Sau auzeam, nu știu. Parcă vorbeau toate.

— Care toate?

— Lucrurile. Aveau în ele, pe dinăuntru, o lumină...

— Ai văzut asta?

— Nu prea știu. M-am speriat. Poate mi s-a părut. Și tu... nu știu, ascultai ceva. Ascultai cum vorbesc lucrurile?

Emanuel răsuflă adânc și rosti ca pentru sine:

— Cuvintele-obiect. Prima limbă a lumii...

— Ce limbă e aia? zâmbi fetița.

— Ea a dat drumul lucrurilor să fie. Toate lucrurile sunt aduse în prezență dacă le poți rosti.

— Adică, le faci să apară? Ca vrăjitorii?

— Eu nu sunt vrăjitor și nu e vorba de nicio vrajă - se supără băiatul. Așa e făcută lumea. Uite, știi ce e un program de calculator?

— Normal.

— Dar ai făcut vreodată vreunul?

- Nu.

— De ce?

— Nu mă pricep.

— Programele sunt făcute în limbaje speciale, pe care le știu doar specialiștii. Poți să înveți și tu, cu timpul.

— Tu le știi?

— Nu. Făceam doar o comparație.

Se așeză pe pat, privi ceasul și tresări.

— O, dar s-a făcut târziu! Ar trebui să ne culcăm.

— Ai dreptate, mâine plecăm la prima oră.

Valentina se scărpină la închietura mâinii stângi

și nimeri cu degetele brățara.

231

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Ah, uite, îmi place din ce în ce mai mult. Mai ales de când mi-ai zis că mă apără. N-ai glumit, nu-i așa? Și chestia asta - continuă, arătând figurina atașată pe brățară - îmi place. E un cap de cal. Mă rog, ar fi fost mai bine altceva, un trandafir, eu știu?

— Dacă ești fată, e normal să-ți placă florile - râse Emanuel.

— Atunci - ridică ea ochii - de ce nu-mi aduci flori?

— Pentru că sunt un prost, nu m-am gândit.

— Nu ești prost, așa că te iert. Bine, dacă nu-mi dai flori, ce poți altceva?

Băiatul se aplecă ușor spre ea și o sărută pe buze.

— Ce zici de asta?

O privi cu ochi încântați și strălucitori. în clipa următoare, fetița se ridică pe vârfuri și-l sărută, la rândul ei. Apoi, parcă speriată de propriu-i gest (poate pentru că, de data asta, fusese făcut în plină lumină), se îmbujoră și zise grăbită:

— Fug la culcare. Totuși... n-am putea găsi pe cineva să schimbe capul de cal de-aici (arătă iar brățara) cu un trandafir? Nici nu e prea bine făcut, parcă ar avea trei urechi...

— Nu trebuie să umbli la ea. Dacă o deranjezi, nu te mai poate apăra.

Valentina strâmbă din nas, un pic nemulțumită.

— Bine... noapte bună!

Deschise ușa și ieși. Emanuel privi câteva clipe în gol după ea și murmură ușor:

— Nu e un cap de cal.

Privise bine brățara când o ținuse în palmă. îi descifrase trecutul - și deși văzuse acolo multe episoade întunecate, doar unul, din istoria recentă, reușise să-l sperie. Dar poate

greșea. Ar fi fost bine să greșească, deși era greu de crezut că i s-ar fi putut întâmpla așa ceva lui.

Dădu din umeri, apoi stinse lumina.

„Nu e un cap de cal" - gândi, pregătindu-se să intre în așternut. „E altceva".

Trase pătura până sub bărbie și închise ochii, obosit.

„E o licornă"...

CAPITOLUL IZ

— Mergem?

Valentina vârâse un cap ciufulit pe ușa întredeschisă dinspre verandă. Emanuel deschise agale ochii și privi în tavan.

— Mergem. Stai să mă îmbrac.

Visase ceva și încercă să-și aducă aminte, însă nu reuși. Fetița plecase din ușă, dar nu o închisese la loc, așa că o fâșie de lumină groasă cât degetul se strecura de-afară ca lama unei ghilotine și împărțea în două covorul. Băiatul se ridică din așternut, se îmbrăcă grăbit și aranjă patul. Când ieși din cameră, dădu nas în nas cu Valentina, care se întorcea dinspre bucătărie.

— Vezi ce zi frumoasă? râse ea.

Uimit, băiatul constată că fetiței îi lipsea unul din incisivii superiori.

— Doamne, ce-ai mai pățit? Ce-i cu dintele tău? Te-ai lovit?

— Păi, nu. Se clătina de câteva zile. L-am tras afară, crește altul.

— L-ai tras singură? - se minună Emanuel.

— Ei, nu chiar. M-a ajutat unchiu' George.

— Tata? Nu-mi vine să cred.

— De ce să nu crezi?

— Pe mine mă trimite mereu la cabinetul școlii.

— Să știi că se pricepe. Nici n-am simțit. Mi-a povestit chestia cu Zâna Măseluță...

Băiatul pufni în râs.

— Și crezi asta?

— A, nu, dar povestește frumos.

— *Cine?*

— Unchiul George.

— Tata, să spună povești? Nu se poate! Nici nu mi-1 pot imagina...

— Ție nu-ți spunea povești?

— Cred că nu, mi-aș aduce aminte. Unde-i acum?

— S-a dus cu oile. Ne-a lăsat mâncarea în bucătărie. Mergem?

— Da, sigur... Să mă spăl puțin. Tu nu te speli?

— Dacă te speli tu, mă spăl și eu. Putem la robinet, a venit apa.

— Adică, - zise băiatul, pășind în curte - dacă eu nu mă spăl, nici tu nu te speli? Bravo ție!

— Și ce dacă? Am stat odată nespălată pe ochi o săptămână - se grozăvi ea.

— înțeleg - chicoti Emanuel. Presupui că e mai natural.

— Tata zice că nu trebuie să ne ferim chiar așa de microbi.

— Are dreptate - dădu băiatul cu prefăcută gravitate din cap și deschise robinetul. Nu sunt chiar atât de răi cum par.

Desfăcu palmele și se spălă îndelung, folosind și coaja de săpun lăsată de taică-său pe o buturugă din imediata vecinătate a pompei.

— Ei, prințeso - pufni pe nări - acum e rândul tău.

Fetița se strâmbă un pic, dar nu șovăi. Când termină, se scutură și îngână:

— E foarte rece. Dar e bine așa. Cu ce ne ștergem?

— Cu nimic. Privim la soare și ne uscăm. Bine, -

adăugă, văzând-o cam dezamăgită de răspuns - fugi în bucătărie, ai un prosop în cui, după ușă...

235

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Ii urmări cursa spre bucătărie, bucuros și amuzat. „E formidabilă" - gândi. Când o văzu revenind, la fel de ciufulită, dar cu fața radiind de curățenie, adăugă:

— Poate facem o baie la râu. Ar fi vremea.

— Râul nu e într-acolo. N-ai zis că mergem după oaie?

— Hm, da. Dar, cine știe? Găsim vreun râu pe drum.

— Data trecută n-am găsit.

— O să mergem mult mai departe. Nici baie nu vrei?

— Ba da, îmi place la piscină. Atunci, să ne luăm costume de baie, nu?

— Facem o plasă cu mâncare și alte mărunțișuri. Hai, e trecut de ora nouă.

— Avem toată ziua - îl temperă fetița. Să nu uităm nimic. Să luăm la noi telefoanele.

Emanuel privi în pământ, dându-și seama că pe al lui uitase să-l pună la încărcat. Ridică ochii și întrebă:

— Tu l-ai încărcat?

— Nu-i nevoie. Al meu ține aproape două săptămâni. Are cel mai tare acumulator de pe piață.

— Al meu nu - și am uitat să-l încarc.

— Hai cu el în priză, îl încarci puțin și-l închizi, rezistă mai mult așa.

— N-are rost, durează. îl folosim pe-al tău, dacă e nevoie.

— Nu - îl contrazise fata. Nu ajunge unul. încarcă-1 acum puțin și poate găsim vreo casă pe drum să ne odihnim. îl rugăm pe proprietar să ți-1 mai încarce.

— Casă, în munte? Hm. E aiurea... bine, încercăm - adăugă repede, ca să n-o mai lungească.

Merse în prima cameră și puse telefonul la încărcat. Se învârtiră o vreme, preocupați, făcându-și micile bagaje cu

merinde și haine de schimb. Apoi mâncară câte ceva prin bucătărie. Când se întoarse în cameră, Emanuel constată că telefonul părea complet încărcat.

— Uite - îi arătă fetița. Are toate liniile.

— Nu te lăsa înșelată - răspunse băiatul. Așa e la început, când îl scoți din priză, dar scade repede. Totuși, s-ar putea să țină până ne întoarcem.

— Suntem gata?

— Cred că da. Hai să mergem.

Porniră către pajiștea din spatele casei, care se lungea până la poalele pădurii. Sus, chiar sub lizieră, staționa turma. Lângă oi, George stătea sprijinit într-un băț, ca un cioban autentic. Le făcu semn cu mâna, iar copiii răspunseră.

— Ar fi bine - strigă el - să nu exagerați. Luați totul ca pe un pretext de excursie.

— N-o să exagerăm - răspunse Emanuel. E vreun râu încolo?

— Habar n-am. De ce întrebi?

— Am fi vrut să ne și scăldăm.

— Dacă veniți devreme, aveți timp să mergeți la Apă.

„Apă" se numea râul care alimenta iazul morii. Băiatul dădu din cap și se avântară în umbra pădurii. Merseră o vreme liniștiți, pe vechea urmă depistată în prima expediție. De data asta nu mai alergau.

— O s-o găsim - propuse într-un târziu fetița un cap de dialog, când ajunseră în zona tufișurilor înalte.

— Poate. Sau ceva resturi de la masa urșilor.

— Crezi că a mâncat-o ursul nostru?

— El, altul... oricum, unul norocos.
— Eu cred că e vie.

— O să vedem.

Băiatul recunoștea terenul stâncos dincolo de care brazii începeau să înlocuiască foioasele.

— Prima dată am mers tot în sus, acolo unde copacii se răresc de tot. Dar e foarte abrupt, ții minte? Ce-ar fi să facem un ocol prin dreapta, e o pantă mai lină?

— Și dacă oaia s-a întors pe aceleași urme?

— Și dacă nu s-a întors pe aceleași urme?

— Nu putem ști - aprobă încurcată fetița. Dar cred că nu trebuie să ne abatem din drum. Așa ne spuneau și la cercetași...

— Ești la cercetași?

— Ei, abia din toamna trecută. Dar am făcut deja două excursii.

— Și cum a fost?

— Nu cine știe ce.

— Faceți cursuri de supraviețuire?

— Hm, nu...

— Dar știi ce sunt alea...

— Dacă te gândești că am băut doar când ploua și ne-am hrănit cu omizi prăjite, află că te înșeli...

Băiatul își ascunse un zâmbet. Exact asta avusese de gând s-o întrebe.

— Atunci, cu ce v-ați hrănit?

— Cu ce ne-am adus fiecare, normal.

— Tu ce ți-ai adus?

— Păi, tata n-avea în frigider omizi, așa că mi-am adus lăcuste. Mulțumit?

Emanuel o luă de după umeri și o strânse la piept.

— De ce-ai făcut asta? îl încercă ea.

238

— Uite, cum să zic? Ador fetele care mănâncă lăcuste...

Valentina râse cu gura până la urechi, arătându-și locul proaspăt părăsit de dinte.

— Păi, nu-i destul s-o spui. Trebuie să-mi arăți.

Se răsfățâ, făcând botic, iar Emanuel se grăbi s-o sărute.

Roșiră puțin amândoi, iar băiatul își aminti electrizat:

— Flori! Ah, ți-am promis flori...

— Nu prea ai de unde să le iei în pădure - zâmbi Valentina. Poate mai sus, în poiana aia, mai încoace de râpă.

— Ajungem imediat. Trebuie să existe și flori.

Merseră minute lungi, ținându-se de mână, până ajunseră la râpa în care căzuseră cu două nopți în urmă.

— Nimic... - făcu băiatul, dezamăgit.

— Sunt încă urme - îi atrase fata atentia.

— Dar nu sunt flori. Doar ferigi și ierburi.[1]

— Uf, lasă florile! Trebuie să găsim oaia. N-a căzut în râpă, deci a luat-o în sus sau în jos. Hai să căutăm.

Porniră spre dreapta, în josul râpei, dar nu găsiră nimic. O luară invers și, în cele din urmă, fata îi

arătă un smoc de lână prins în desiș.

— Asta e! Pe-aici!

Merseră o vreme pe versant, până când panta deveni domoală.

— Ne apropiem de stejarul unde am dormit...

— Doar tu ai dormit - precizâ el. E acolo, unde se termină râpa.

Curând îl zăriră, dar urmele oii nu duceau către el. Băiatul observă o amprentă de copită la stânga. După poziție, își dădu seama că înainta către un pâlc de pini ce se profila semeț pe cerul senin. Când ajunseră lângă pini, peste câteva

 minute, constatară că dintre ei se desprindea un izvor limpede.

— Popas - ceru el, iar fetița nu se împotrivi.

Băură apă și se așezară puțin.

— Poți să mă înveți ceva? întrebă ea.

- Ce?

— Ce să fac să știu câte ceva din ce știi tu?

— începutul e cel mai greu - răspunse. Trebuie să încerci să nu gândești. Doar să privești.

— Cum să nu gândesc? Doar gândesc mereu...

— Nu. Uite...

începu să-i explice și se bucură uimit de faptul că-și amintea perfect cuvintele lui Martin. Valentina îl urmări o vreme, zâmbind ușor. în cele din urmă îl întrerupse.

— Bine, nu gândești. Și apoi?

Băiatul oftă.

— Nu pot să-ți explic. Sunt lucruri pe care trebuie să le faci. Abia atunci înțelegi. Cuvintele nu înseamnă mare lucru.

— E greu - suspină ea. De pildă, acum, dacă nu mă gândesc, cum să găsesc urma oii?

— La început e mai greu. Pe urmă, adevărul începe să apară singur...

— Aici e un izvor - clătină fetița din cap cu hotărâre. Oaia a venit aici și s-a adăpat. Pe urmă a plecat, deci trebuie căutate urmele. Cum să faci asta altfel decât gândindu-te?

— Păi - râse el - am putea să ne concentrăm fără gânduri. La ce se gândește lupul când adulmecă o urmă?

— La lup mirosul nu e ca la om.

— Există și la om simțuri tainice care în *starea aceea* se amplifică...

— Atunci, de ce n-o faci, dacă poți?

— Ce să fac?

— Să cauți *așa* oaia...

Emanuel căscă gura perplex:

— Ăăă... nu mă gândisem...

— Aha, deci tot ar trebui să te și gândești din când în când...

— Păi, sigur că trebuie, dar altfel... cum să-ți zic? Mintea e doar un calculator, ideea e să ai tu comanda lui, nu el pe a ta.

Valentina se ridică din iarbă.

- Hai!

— Unde?

— Să căutăm oaia *altfel'.*

Băiatul se ridică, la rândul lui, și se scutură pe pantaloni.

— Ai dreptate.

închise ochii, se relaxă și gândurile se retraseră treptat până dispărură cu totul. Când deschise iar ochii, realitatea nu mai era la fel: părea un noian de simboluri și de coincidențe semnificative, peste care formele se suprapuneau sticloase, abia vizibile. Păstră conștiința în limitele firești ale trupului și se strădui să descopere în exterior un fir călăuzitor. îl recunoscu într-un târziu întortochindu-se dinspre locul în care se aflau, ocolind larg către valea de dincolo de stejarul lângă care înnoptaseră.

— Hai - șopti. Ține-te de mine...

Fără să mai pună întrebări, Valentina îl luă de mână și porniră. Merseră multă vreme printre copaci și tufișuri, coborând, urcând și coborând iarăși; într-un târziu, ocolind un stei uriaș de stâncă, băiatului i se păru că a pierdut urma

oii. își reveni ușor, conectându-se la realitatea obișnuită și rămase cu gura căscată.

Din partea cealălaltă a stâncii, peste valea din față, se desena un pod de lemn. Emanuel îl privi un minut, neștiind ce să facă. Fetița dădu drumul mâinii băiatului, parcă la fel de nelămurită.

— Ce-i? întrebă. Ce-i asta?

— Nu știu - murmură el. Pare un pod.

— Dar nu e niciun drum pe-aici. De ce e nevoie de pod?

— Nu știu.

— Nu e nici vreo apă - remarcă ea în continuare. Podul ăsta arată vechi de tot. Sau a fost și apă sub el, mai demult. Un râu sau un lac...

— Stai - se frecă la ochi băiatul. Ceva nu e-n regulă. Podul ăsta n-are niciun *nume...*

— Păi, putem să-i dăm noi unul...

— Nu, nu înțelegi. Când căutam urma oii vedeam sau auzeam sau doar înțelegeam cumva numele tuturor lucrurilor din jur. E limba aia, ți-am zis, care ține lucrurile în formele lor. Dar n-am văzut sau auzit nimic aici. Era doar valea și atât. De-asta-ți zic: podul ăsta nu are nume. Lucrurile care n-au nume nu există.

Valentina clătină din cap, gânditoare.

— Vrei să spui că, în starea aia, a ta, podul e invizibil?

— Cam așa ceva. Și asta nu se poate. Gândurile sunt lucruri și invers. Totdeauna. Dar podul ăsta nu e un lucru, e... cum să zic? Parc-ar fi doar gând...

— Atunci, cum îl vedem? Gândurile nu se văd.

— Chiar nu știu. Nu pricep.

— Mergem pe el?

242

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Nu - tresări Emanuel. Trecem pe sub el, prin vale. Poate fi o capcană.

— Ce capcană?

„Există și un ac, puștiule" - își aduse aminte de cuvintele lui Martin. „Adică - își zise - undeva ne paște un pericol".

— Poate e podul din poveste - râse fata, încercând să-l înveselească puțin.

Băiatul o privi mirat.

— Cel din basm - explică ea. Podul pe care trece Făt Frumos ca s-o caute pe Ileana Cosânzeana. La

capătul lui e tărâmul zmeului și un palat uriaș.

— Podul din poveste era de aur - strâmbă din nas băiatul.

— Și dacă e podul ăla? *Sunt multe feluri de aur...*

— Ce? se întoarse el și o privi cu atenție. De unde știi? Cine ți-a spus asta?

— Nu mai țin minte. A, ba da! Poștașul!

— Ți-a vorbit el de un pod?

— Nu, pur și simplu vorbeam de aur. Tu ziceai că morarul și-a îngropat pe-acolo averea. Sau nu, nu morarul, celălalt. Cel cu crama.

— Și? o zori el.

— Și, nimic. I-am spus asta și mi-a zis că poate l-a ascuns, dar nu știm să-l găsim pentru că sunt multe feluri de aur și nu ne pricepem să le recunoaștem.

Emanuel privi în lungul podului. Părea destul de șubred, cu lemnăria putrezită pe alocuri și cele două balustrade, făcute aparent din cabluri de oțel, ruginite și fragile.

— Stai puțin - mormăi. Mai încerc ceva.

își liniști gândurile și lărgi încet teritoriul propriei conștiințe dincolo de limitele trupului. Acum lumea nu mai era

constituită din simboluri, ci din senzații pe care băiatul le recepționa de parcă ar fi aparținut propriului corp. Conștiința i se întinse către pod, căutând să-l perceapă cu simțurile sale tăinuite, dar nu-1 găsi. Pentru acel obiect - acea structură, mai bine zis - nu reușea să descopere niciun fel de corespondențe. Respiră adânc, revenindu-și.

— Pare să nu aparțină lumii - șopti încetișor. Dar toate lucrurile din lume aparțin lumii. în Univers nu poți introduce nimic din afară.

— Mergem pe el? îl îndemnă fata să ia o hotărâre.

— Nu. Ti-am zis, nu. Mai bine întrebăm mai întâi.

— Pe cine?

— Pe Martin, pe călugăr sau pe poștaș. Cineva trebuie să știe.

— Deci, mergem pe sub el - oftă fata. Te credeam mai curajos.

— Nu înțelegi. Aici nu-i vorba de curaj. Sunt chestii care pot schimba totul. Te pot duce în locuri groaznice. Sau te pot omorî. Dacă mergem pe el așa, nu suntem curajoși, ci inconștienți. Hai, mai bine, să întrebăm pe cineva.

— Și oaia? Mai mergem după ea?

— Sigur, mergem.

Dar căutară multă vreme prin valea de sub pod fără să găsească nicio urmă.

— Și dacă a luat-o pe pod? puse fata întrebarea care-1 muncea și pe Emanuel.

— Atunci - se gândi el puțin - ar trebui să-i găsim urmele la celălalt capăt al podului. După cum vezi, pe pod nu e nimeni.

Urcară cealălaltă pantă a văii și cercetară totul cu atenție. Nu descoperiră nimic.

— Oaia s-a *volatilizat* pe pod - conchise, elevat, Emanuel și se așeză obosit în iarbă.

— Cum, adică? Ce înseamnă asta?

— A luat-o pe el și a dispărut.

— Atunci, podul e un portal!

— Ei, și? pufni băiatul. Nu știu nimic despre portaluri! Te pot duce dracu' știe unde.

— In lumea zânelor?

— Sau în iad. Cred că e mai bine să ne-ntoarcem.

— Stai! Ai zis că putem întreba! Dacă trecem muntele, ajungem la călugăr.

— E mult de mers. Poate, mai în față și să cotim la dreapta - arătă el. După muntele ăla e Valea lui Martin și s-ar putea să nimerim o trecătoare. Dar și așa, avem de mers o groază.

— E devreme.

— Da, e devreme - făcu el fără chef. Și am putea face baie în lac - se însenină puțin.

— Păi, vezi? Putem să ne grăbim un pic. Sau, știi ce? Cheamă ursul!

Emanuel izbucni în râs.

— Cred că e foarte departe. Până vine Ia întâlnire, ajungem pe jos.

— De unde știi? Cheamă-1!

— Poate, totuși, cel mai bun lucru - rosti el încet - ar fi să încerc să-l contactez pe Martin. Dacă se va lăsa contactat. E posibil să mă audă, dar să nu vrea să-mi răspundă. Uite, o să mă gândesc la el, cine știe?

Băiatul închise ochii și se concentră o vreme.

— Nimic - zise dezamăgit, într-un târziu.

— Păi, poți asta? Poți să chemi pe cine vrei?

— Nu știu. Nu prea cred. N-aș mai avea nevoie de

mobil.

— Telepatia există - rosti cu convingere fata.

— N-am mai încercat.

— Hai să încercăm. Ia spune, la ce mă gândesc eu acum?

Emanuel o privi lung.

— Nu știu. Și nici nu vreau să știu. Hai să ne păstrăm, fiecare, libertatea...

Fetița îl privi surprinsă și rosti dulce-amărui:

— Dar poți s-o faci...

— Ți-am spus, nu știu. Nu vreau să-ncerc. E mai bine așa.

Mai târziu, Emanuel urma să-și amintească toată conversația și să se întrebe dacă nu cumva a greșit, cu toate că, așa cum va recunoaște în fața lui însuși, n-ar fi putut proceda altfel. Deocamdată, însă, o luă de mână și o trase după el.

— Dacă vrei să mergi, hai să mergem.

Nu exista nicăieri nicio potecă, dar pădurea în care intrară curând era suficient de rară ca să nu se rătăcească. Emanuel se ghida după soarele care arăta de-acum miezul zilei și păstrau astfel constantă direcția în care se deplasau.

— Sper - zise după o bună bucată de vreme - să nu plouă. Dar s-ar putea să plouă.

— N-o să plouă. Cam când ajungem?

— Dinspre Stânca Lotrilor, drumul face un pic la stânga. Noi mergem spre dreapta, ar trebui ca Valea lui Martin să fie ceva mai aproape. Dar nu sunt sigur. S-ar putea să ajungem mai încoace de ea și să intersectăm poteca, sau mai departe de ea, și atunci... atunci, nu mai știu.

— Ne-am rătăci?

— Pe lumină, nu. La nevoie, ne-am întoarce pe unde-am venit.

— Sau am sta acolo până a doua zi - completă Valentina. — Acolo, unde?

— Oriunde.

— Nu ți-e frică de întuneric?

Fetița pufni în râs, iar Emanuel îi ținu isonul. Drumul prin pădure urca, dar nu foarte abrupt. După încă o jumătate de oră, copiii ajunseră pe o coamă stâncoasă. Se opriră puțin să se orienteze.

— încolo - arătă băiatul - e muntele pe care l-am trecut în noaptea aia. Deja aproape l-am înconjurat. în față ar trebui să fie Valea lui Martin, la cel mult o oră de mers.

— Ce e aia? întrebă Valentina.

O negură lăptoasă se întindea în fața lor, înecând pădurea.

— Poate ceată - dădu din umeri băiatul. Nu cred că e I
foarte deasă, e ora două, în mod normal nici n-ar trebui să persiste.

— De ce nu afli? E ciudată...

— O să aflăm. Hai să coborâm, vedem ce se întâmplă. Sau, știi ce? Ocolim prin dreapta. Mă gândesc să nu fie un teren mlăștinos. Ceața rămâne peste mlaștini, nu se risipește decât dacă e vânt.

Porniră să ocolească zona, dar nu reușiră întrutotul. Stânci ascuțite le barau calea și se vedeau nevoiți să coboare către baza lor, pentru a le putea depăși. Una dintre aceste coborâri îi aduse în teritoriul cețos și nesigur; constatară surprinși că nu mai zăreau decât la câțiva metri depărtare. Prudent,

băiatul se păstra aproape de peretele stâncos și o ținea de mână pe fetiță.

— Aici chiar te poți rătăci - îngână.

— Tu nu te poți rătăci - îl contrazise, încrezătoare, Valentina.

— Da, poate ar trebui să apelez la...

Alungă toate gândurile și rămase în așteptare, dar avu surpriza să constate că simțurile sale tainice nu funcționau. Exteriorul îi refuza expandarea conștiinței, așa că Emanuel se scutură, simțindu-se orb, și reveni la nivelul obișnuit.

— Atenție - o preveni. Nici aici nu e-n regulă ceva. Trebuie să ieșim cât mai repede din mizeria asta.

— De ce? N-avem de ce să ne temem...

Un țipăt ciudat izbucni chiar lângă ei și o umbră nelămurită se strecură aproape atingându-i și pierzându-se din nou în neguri. Valentina țipă și ea.

— Ce-i asta?

— Fugim! lămuri scurt situația Emanuel.

Copiii prinseră să alerge fără a se depărta de peretele de piatră. In cele din urmă, terenul urcă suficient și lăsară în urmă ceața ce continuă câteva clipe să se prelingă ca un lichid vâscos de pe trupurile lor.

— Ce-i asta? repetă îngrozită fetița.

— Chiar nu știu. Dar trebuie să încercăm să nu mai coborâm în ceață niciodată.

— Tu ce-ai văzut?

— Nimic, asta-i problema. Nici măcar *altfel* n-am

văzut ceva, e chiar mai rău decât la podul ăla.

Aruncă o privire în urmă și se înspăimântă zărind vălătuci negricioși încălecându-se aidoma valurilor unei mări terifiante și înaintând către ei.

— Ne caută! țipă fetița.

O luară iar la fugă și târziu se regăsiră sub lumina soarelui, într-o poiană micuță.

— Uf! căzu în genunchi Emanuel și se lungi în iarbă.

Valentina se prăbuși lângă el.

— Am scăpat, nu-i așa? Ce locuri sunt astea?

— Nu știu. N-am fost niciodată pe-aici.

O luă în brațe și o ținu strâns câteva minute, până se liniștiră amândoi. Băiatul se ridică, în cele din urmă, și privi în jur, apoi îi întinse mâna.

— Ești bine?

Fata dădu timid din cap, în semn de aprobare.

— Intr-acolo - indică el.

Porniră printre copacii rari și, după zece minute, descoperiră o nouă poieniță.

— Seamănă cu prima - constată fetița.

— Seamănă cu prima pentru că e aceeași. Ne-am învârtit în cerc.

— Cum e posibil?

— Nu știu - dădu din umeri Emanuel. Am ținut mereu soarele în dreapta. Practic, n-aveam cum să pățim așa ceva.

— Să mai încercăm o dată.

— Nu. Sunt sigur că e ceva la mijloc. Ar trebui să privesc dintr-un loc înalt, să văd împrejurimile. Cred că o să mă cațăr în bradul ăsta.

Băiatul se descălță și se agață de primele crengi. în trecere, sfâșie o pânză groasă de păianjen care-i stătea în cale. Apoi, cu agilitatea pe care și-o cunoștea bine, urcă de pe o ramură pe alta până aproape de vârf, la aproape cincisprezece metri de sol. Rămase un minut, poate două, după care coborî.

— Ei, ce-ai văzut? îl întrebă în grabă fetița.

— Ceva urât. Zona asta e înaltă, dar e înconjurată de zone mult mai joase. Toate sunt pline de ceață.

— Nu putem trece?

— Doar dacă intrăm iar în ceață. Pe de altă parte, mergând înainte s-ar putea totuși să nu ajungem la ceață niciodată.

— De ce niciodată?

— Uiți că ne-am învârtit în cerc? Am senzația că ne aflăm într-un fel de ochi, știi, ca ochiul ciclonului. E un loc liniștit, dar e dificil să-l mai părăsim. Poate că nu trebuie mers în linie dreaptă, ci altfel.

— Cum altfel?

— Nu știu exact. Uită-te spre zare. Observi copacii mai depărtați?

— Da. Sunt cam ciudați.

— Ei sunt normali, dar spațiul nu e normal. Parcă s-a curbat. De-aceea linia dreaptă te aduce înapoi în locul din care pleci.

— Atunci, ca să ieșim, ar trebui să mergem pe o linie curbă.

— Poate. Dar nimerim în ceață.

— Nu nimerim în ceață - pufni fetița. Tu o vezi că ne înconjoară, dar n-are cum. E un miraj.

Emanuel o cântări atent, apoi, uimit, înțelese.

— Ai dreptate, cum nu m-am gândit? Vedem totul ca printr-o lentilă uriașă...

Se gândi câteva clipe.

— Și totuși - reveni - nu putem ști unde ieșim. Reperele nu ne ajută.

— Dar o busolă?

— Ai busolă?

— Normal! Toți cercetașii au busolă.

Scoase din buzunar un obiect micuț și i-1 întinse.

— Ești formidabilă! Ia să vedem... păi, da. Uite, mirajul face ca și soarele să pară că se află altundeva. Noi ar trebui s-o ținem spre sud-est.

Făcu câțiva pași în direcția indicată de busolă și se întoarse către fată.

- Hai!

Valentina îl urmă cu încredere. Merseră grăbiți câteva minute bune până când băiatul îi arătă, dezamăgit, printre copaci:

— Asta e... ne-am întors la ea...

Fata alergă înainte și se opri în mijlocul poieniței. Emanuel o ajunse din urmă.

— Uite bradul în care m-am urcat. Totul e la fel.

Priviră de jur împrejur, recunoscând pe rând, amănuntele.

— Fir-ar să fie! se enervă Emanuel. Fir-ar să fie! Și busola e dereglată de miraj?

Valentina îl apucă de cot.

— Stai puțin... vino aici... - șopti, misterios.

îl trase sub brad și-i făcu un semn.

— Să văd? Ce să văd?

— Pânza...

Emanuel își aduse aminte clipa în care sfâșiase pânza de păianjen. Acum privea perplex pânza care arăta neatinsă.

— Ce înseamnă asta? se întrebă cu voce tare, gâtuit de emoție.

— Asta înseamnă că ori ne-am întors în timp, ori poiana e *alta.*

Băiatul o fixă, nereușind să înțeleagă. Fata îl

privea cu ochi strălucitori, fascinanți.

— Avem două variante. E clar că păianjenul nu putea să refacă pânza în zece minute. Deci, ori ne-am întors în timp, ori...

— Te-am auzit - îi opri avântul Emanuel. Dacă ne întoarcem în timp, suntem într-o capcană din care nu vom mai putea ieși niciodată.

— Dacă ne-am întoarce în timp, ar trebui să ne întâlnim cu noi înșine - aprecie fata.

— Dacă ne întoarcem cu o zi în urmă, mai avem o zi până când urmează să apărem! Dacă ne întoarcem cu o săptămână...

— Pânza nu poate fi așa veche - fu rândul fetiței să-l oprească.

— Ba da, cu condiția să nu fie părăsită. Păianjenul o repară când se strică.

— Hai s-o stricăm.

— De ce? Vrei să vezi păianjenul la lucru?

— Și hai să mai stricăm ceva - continuă Valentina. Și după ce lăsăm o groază de semne, să încercăm din nou să plecăm de-aici.

Emanuel se gândi puțin.

— Da.... Putem încerca. Dar nu știu ce-ar demonstra asta...

— Putem afla cu câte zile dăm ceasul în urmă - râse fata. Până la urmă, tot încercând, vom vedea dacă...

— Stai! o întrerupse băiatul. Stai puțin. In ce zi suntem?

— 28 iunie. De ce?... Ah, pricep! Ce proastă sunt!

Scoase telefonul mobil și citi data.

— 28 iunie. Nimic schimbat. Nu ne întoarcem în timp!

— Asta poate să nu conteze. Telefonul își menține informația inițială.

I 1

— Ar fi putut fi și așa. Dar nu e! rosti triumfătoare fetița. Uite-aici! Internetul e activ, am semnal, iar data și ora se ajustează automat.

— Ceea ce, iarăși, nu înseamnă că n-am putea să ne aflăm într-o enclavă. Un fel de bulă micuță cu timp și spațiu proprii, iar tu să prinzi unda dinafara bulei, care dă o dată diferită de cea dinăuntru.

— Poate-mi explici cum un semnal transmis *azi* poate fi prins de telefonul de *ieri.*

Băiatul o privi îngândurat.

— Nu știu. Cineva spunea că, de fapt, nu există timp și nici spațiu.

— Cine?

— Un savant, nu contează. M-am gândit și eu la asta uneori. Bun, hai să stricăm ceva și să mai facem un tur. Să vedem ce găsim.

— Am altă idee - îl opri fetița. Ai avut dreptate când ai zis că asta n-ar demonstra nimic. Ce-ar fi să lăsăm jaloane în urma noastră? Așa, ca Hansel și Gretel...

— Dacă ne întoarcem în timp, nu vom regăsi jaloanele. Și nici dacă e mereu o altă poiană nu le vom găsi. Nu e o soluție.

— Telefonul tău funcționează?

Băiatul îl verifică.

— Da. De ce? La ce te gândești?

— Am putea să ne sunăm și să păstrăm legătura. Apoi tu…

— Nu! în niciun caz nu ne despărțim! înțeleg ce vrei, dar e posibil să păstrăm legătura chiar dacă unul dintre noi ajunge *ieri.* Ca și semnalul de net. Și cum ne regăsim?

253

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Vin după tine.

— Și dacă în loc să ajungi *ieri,* ajungi *alaltăieri?*

Fetița se scărpină gânditoare în creștet.

— Totuși, pe telefon data e cea de azi. Pe al meu. Dar pe-al tău? Ai net la el?

— Nu. Stai… da, e tot 28 iunie.

— Și n-ai internet? Atunci e clar. Nu ne întoarcem în timp.

— înțeleg - spuse băiatul. Dacă am fi într-o enclavă, telefonul tău ar rămâne acordat afară, la internet, iar al meu ar fi silit să urmeze timpul din interior. Bine. A doua soluție ar fi că nu ne aflăm mereu în aceeași poiană, așa ai spus, nu? Ar fi două, trei sau mai multe poieni absolut identice, iar noi trecem dintr-una în alta.

— Exact.

— Până când?

— Până când se termină.

— Ești sigură că se termină?

Fata îl privi surprinsă, apoi se gândi.

— Mda. Două sau mai multe poieni identice. O

infinitate de poieni identice. Tot atâta costă.

— Cine a putut face două sau trei, e sigur că poate să facă oricâte.

— Dar de ce?

— Bună întrebare. Poate nu vrea să mergem mai departe.

Se gândiră iarăși o vreme.

— N-ai cum - zise fetița într-un târziu - să faci o infinitate de poieni pe pământ. Decât dacă totul nu e decât un mare miraj. Un foarte mare... ah, știi? E ca în oglinzi, adică între ele. Două oglinzi paralele, înțelegi?

— înțeleg. Dar atunci, ce se întâmplă în una dintre ele ar trebui să se întâmple în toate. Ori, noi am găsit pânza de pă-

ianjen întreagă, deși am rupt-o. Cred că aici mirajul e mai complicat. Nu știu ce variantă putem alege din...

Se întrerupse, străbătut de o bruscă iluminare și rămase cu privirea ațintită în gol.

— Ce-i? îl privi alarmată Valentina.

— „Vei vedea că distanța dintre tine și capătul lumii este egală cu cea dintre tine și unghia de la degetul tău" - repetă rar Emanuel cuvintele călugărului. Spune, unde voiai să ajungem?

— în Valea lui Martin...

— *Suntem* în Valea lui Martin.

— Ce vrei să spui?

— Cerul ăsta e cupola circului. Așteaptă puțin.

Se concentră și realitatea se transformă în țăndări. Așchii ca de sticlă zburară în toate părțile și se topiră în văzduhul care-și schimbă ușor nuanța. La nici o sută de metri apăru lacul, apoi, mai departe, pădurea și, la final, pe orizont se decupară munții ce înconjurau valea. Se treziră așezați în iarba înaltă ce vălurea ușor în bătaia adierii călduțe de vară.

— Oglinzi. De fapt, e o... hm, un fel de hologramă, dar dacă tu ai vrut oglinzi... ai avut dreptate, deși lucrurile sunt mai sofisticate...

Cineva, în spatele lor, începu să bată rar și puternic din palme. Copiii se întoarseră. Un individ bărbos, cu haine verzi ca de pădurar și pălăriuță vânătorească aplauda cu falsă sinceritate.

— Bravo! Bravo!

Emanuel îl cântări critic.

— Bună ziua. Am întârziat la spectacol?

Bărbosul îi ignoră ironia și răspunse zâmbind

ușor:

— Nu-ți face griji. Spectacolul e veșnic, n-aveți cum să-l ratați. Bine-ați venit. Sunteți extrem de perspicace, formați

un cuplu cu adevărat redutabil! V-am urmărit toate raționamentele și da, da, ați reușit acolo unde alții ar fi fost pierduți. Sau, mă rog, ar fi fost siliți să se întoarcă.

— Te poți întoarce?

— Da, dacă vrei să te întorci, găsești imediat o cale. Doar dacă vrei să mergi înainte e mai greu. Ei, - se adresă doar băiatului - am auzit că ai învățat multe. Sau poate doar ți-ai adus aminte, cine știe?

— Dacă doar ne-am aminti, cum am mai evolua?

— Evoluția e și ea un fel de amintire. Nu cauți decât ceea ce deja ai găsit.

— Nu înțeleg.

— Oh, vei înțelege. Stai, știu ce gândești: clownul ăsta e iar pus pe dat sfaturi.

Emanuel ridică din umeri.

— Nu mă deranjează. Nici sfaturile, nici faptul că citești gândurile.

— Ești mult mai sincer ca odinioară...

— Uneori, mint la fel.

— Nu asta contează. Ții minte ce ți-a spus taică-tău? Dacă minți, cel puțin să minți frumos. Vorbeam de acea sinceritate totală în fața vieții și a morții pe care ar trebui să și-o asume omul. Atunci când crezi necondiționat în tine, cel adevărat, nu în imaginea ta. într-o carte veche, niște inițiați numeau asta „nunta cu șinele". Poetic, este?

— Da. E poezie.

— Ați venit pe unde nu trebuia - schimbă Martin subiectul. în valea asta nu se intră pe oriunde. E o singură poartă - o știi. Și nici pe-acolo nu trece oricine.

— A fost periculos? îl testă Emanuel.

— Tu știi cel mai bine.

— Deci, puteam muri?

— In general, e periculos să trăiești. Poți să mori oricând. Dacă ți-e frică, ce rost a avut să te naști? zâmbi bărbosul.

— Ce știi de pod?

— Cred că trece soarele. Dacă vreți o baie, acum ar fi mo- mentul.

— Ce știi de pod? insistă băiatul.

— Ce știi și tu. Unește două maluri, ca toate podurile.

— Atunci, de ce nu-1 *văd?*

Martin arătă spre lac și făcu o reverență.

Valentina râse.

— Eu mă duc. Vii?

— Imediat - o asigură el.

Apoi se adresă iar lui Martin:

— Pleci până terminăm?

- Unde?

Emanuel se gândi o clipă.

— Nu pleci niciodată de aici?

— Nu e nevoie să fii undeva ca să te afli acolo - vorbi cu înțeles celălalt. Și nu e nevoie să te afli

undeva ca să fii.

— Mda - renunță băiatul și dădu din mână a lehamite. Atunci, ne vedem după baie.

— Poate. Ar mai fi ceva - rosti tărăgănat Martin. Voiai să găsești două morminte.

Emanuel îl privi surprins, dar nu spuse nimic.

— Sunt lângă izvor. Pot să ți le-arăt, dacă vrei.

— Știu - răsuflă adânc băiatul. Le-am văzut când m-am uitat în istoria brățarei. Am crezut că greșesc.

îi întoarse spatele și pomi spre lac. După doi-trei pași se opri o clipă; fără să mai privească peste umăr, murmură:

— Mi-ar fi plăcut să greșesc...

2S7

CAPITOLUL 13

Stăteau în bucătărie, la o cană de lapte cald. George se retrăsese în cameră și părea mulțumit, așa cum Emanuel nu-1 văzuse decât în rare rânduri. Le vorbise puțin și nu-i întrebase nimic despre rezultatul expediției.

— Ce ți-a zis de pod?

Valentina mesteca încet o bucată de pâine; ca să vorbească, făcuse efortul de a-și arăta un moment postrunga provizorie.

— Nimic - îngână molcom băiatul. Cică unește două maluri, ca orice pod.

— Ți-am spus eu că e un portal!

Fata înghiți pâinea și oftă. Afară, un sunet ciudat o făcu să tresară.

— Vine ploaia - remarcă Emanuel. Au anunțat la meteo. Trebuie să aprind lampa, nu se știe.

— Ce nu se știe?

— Dacă o să mai avem curent.

— De ce se ia curentul?

— Habar n-am. Presupun că-1 deconectează ca să nu aibă probleme dacă vreun stâlp e trăznit.

— Nu e niciun sistem care...?

— Tot nu știu. Vezi în sertaru' ăla, trebuie să fie niște lumânări.

— Unchiu' George se uită la televizor. E bine?

— Nu-ți face griji - zâmbi ironic băiatul și dădu din umeri. De tata fug și trăznetele.

258

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Eu vorbeam de televizor - zise Valentina, așezând lumânările pe masă.

— Păi, cred că o să-l stingă, dacă va fi nevoie.

Un alt tunet, mai apropiat, îi făcu să tresară.

— Oile sunt adăpostite?

— Da. Sau nu. Ar trebui să-ntreb.

Brusc, darabana ploii învești acoperișul care păru să se îndoaie sub greutatea neașteptată. Vântul, întețit brusc, azvârli o rafală de aer rece amestecat cu stropi pe fereastra bucătăriei. Fetița se repezi și închise geamul.

— Oare cât va ține? întrebă, întorcându-se către băiat.

Ușa bucătăriei se dădu la o parte.

— E furtună - anunță perfect inutil George și se trânti pe un scaun. Extrase cu dexteritate din buzunar un pachet de țigări și-l cântări agale pe toate părțile, de parcă ar fi vrut să se asigure că e

întreg.

— Ai închis televizorul?

- Da.

- Oile?

Omul își aprinse tacticos o țigară, trase două fumuri prelungi și rosti în silă:

— La adăpost. Nu sunt idiot. Știam că va fi furtună.

— Și mâine?

— Dacă le duc la stână? De ce să nu le duc?

— Poate plouă.

— Sau nu. Vom vedea. Ați mâncat?

— Da - interveni Valentina.

— V-aș zice să vă culcați, dar nu știu dacă puteți dormi cu o așa petrecere pe la geamuri.

— Nu putem - admise fetița.

Urmă o pauză în conversație, umplută copios de zgomotele naturii ce se dezlănțuise de-a binelea.

— Undeva - își cântări, în cele din urmă, Emanuel atent cuvintele - există un pod.

George înălță capul și-l privi cu luare-aminte.

— Acolo, sus, în munte - continuă băiatul. Un pod care n-ar trebui să existe.

— E larg, asfaltat?

— Asfaltat? Ce naiba? se miră băiatul. Nici ulița noastră nu-i asfaltată!

— Până acolo v-ati dus?

»

— Deci, îl știi.

— Nu știu dacă-1 știu.

— Am mers până la un stejar uriaș. E o râpă care...

— Da. Ați făcut la stânga. Peste o vale mică e un pod. Nu-și are locul, e larg, de beton și e asfaltat. Nu duce spre el niciun drum.

— E de lemn - îl contrazise băiatul.

— N-are importanță. îl vezi cum vrei.

— Problema e că nu-1 *văd.*

George îl studie bănuitor dintr-o parte, apoi înțelese.

— Nu l-am... *văzut* nici eu. în felul *ăla.*

— Poți să... vezi așa?

— Puteam.

— De ce n-o mai faci?

— Ce-ți pasă? Vrei să mă-nveți ce să fac? Nu mă-nvață nimeni ce trebuie să fac! Chiar nimeni!

— Nu înțeleg - șopti abătut Emanuel. Voiam să mă ajuți.

George tăcu puțin, timp în care două sau trei trăznete sfâșiară văzduhul.

— Am vrut să n-ai treabă cu asta. Aș fi preferat să fii un băiat obișnuit. Să mergi la pescuit, să furi cireșe de la vecini și să te alegi cu vreo corijență sau cu nota la purtare scăzută pentru că te-ai bătut cu un coleg. M-aș fi prefăcut foarte supărat, dar aș fi fost al dracu' de fericit.

Emanuel zâmbi amărui.

— Nu puteam să fiu ca toți. Sunt fiul tău.

— Vrei să spui că mă moștenești? E o moștenire

blestemată, nu te grăbi s-o meriți.

Urmară clipe lungi de tăcere. Un trăsnet căzu aproape, iar Valentina tresări.

— Dacă vreți, plec în cameră...

— îmi placi - surâse George. Ai mult bun simț. Dar poți să rămâi. Faci și tu parte din familie. Sunt multe lucruri de pus la punct în familia asta afurisită. Mi-a părut rău, să știi. Am fost un prost, înțelegi, atunci...

Valentina îl privi o clipă nedumerită, apoi pricepu.

— E OK. Trece. Au trecut multe lucruri mai importante...

George ridică ochii surprins. Rămase s-o privească un minut cu o uitătură stranie, pe care Emanuel nu i-o recunoscu. Momentul fu întrerupt de un trăsnet asurzitor care-i făcu să sară de pe scaune. De afară, o lumină palidă se zbătea aurind giurgiuveaua ferestrei.

— Oile! exclamă George. A luat foc adăpostul!

Se năpustiră pe ușă și, prin perdeaua incredibil de compactă a ploii, zăriră flăcările jucând dincolo de magazie.

— Trebuie să le scoatem pe cele care au supraviețuit! urlă George, încercând să acopere zgomotul tunetelor.

Fulgerător, băiatul alese să nu-și mai caute vreo pelerină care să-l apere de șuvoaiele reci. Taică-său porni să alerge,

ignorând și el ploaia, spre adăpostul oilor. Valentina țâșni în urma lui și-1 depăși.

— La naiba! Valentina, ia ceva pe tine!

Fata nu-I auzi sau nu-1 ascultă. Emanuel se luă după ei, orbit de apa care i se revărsa pe umeri și pe cap ca dintr-o găleată nesfârșită. Când îi ajunse din urmă, George se zbă- tea încercând să deschidă poarta. Copiii se agățară de lemnul ei și, împreună, reușiră s-o dea la o parte. Acoperișul ardea trosnind, în ciuda aversei, și părea gata să se prăbușească. Băiatul fu prins de umăr de tatăl său, dar se zmuci și intră în adăpost. înfipse mâinile în blana primei oi și o împinse către curte.

— Ieși de-acolo! urlă George. Cade acoperișul!

Emanuel se trezi lângă el cu Valentina. Fetița aproape încălecase pe o oaie și o dirija spre ieșire.

— N-a murit niciuna! urlă la rândul lui Emanuel. Putem să le salvăm!

George ajunse lângă ei și începu să târască berbecul spre ieșire.

— Afară! Hai afară cu ele!

în trei minute reușiră să le scoată pe toate.

— Unde le ducem? strigă Emanuel, încercând să vadă ceva prin pelicula de apă care i se scurgea pe față.

— Nicăieri! Nu pățesc nimic dacă le plouă!

Cu un zgomot ce acoperi tunetele, acoperișul adăpostului se prăbuși în flăcări.

— La timp! Le-am scos la timp! exclamă Valentina.

Băiatul o prinse în brațe și o ținu strâns.

— Hai în casă! Se stinge singur. E în regulă.

— Și oile?

— Tata a zis că nu pățesc nimic! Au blana groasă!

— Ești sigur?

Nu mai stătu să adauge alte explicații. O ridică în brațe și alergă spre bucătărie. George veni în urma lor, oprindu-se doar un moment pentru a închide portița. Pe verandă rămaseră puțin să răsufle. Fetița tremura, dar și băiatul se simți tremurând de efort, de emoție și de frig.

— In bucătărie! răbufni vocea bărbatului. Trebuie să scăpăm de hainele astea!

Apa se scurgea formând băltoace în jurul lor. Intrară în bucătărie exact în clipa în care curentul electric se întrerupse.

— ...dracu'! Puteau să mai aștepte un minut!

— Lumânările sunt pe masă - îl lămuri Emanuel.

— Și unde e masa?

— *Știi* unde!

După câteva clipe, un chibrit scăpără în întuneric. Omul aprinse mai întâi lampa cu gaz, apoi o lumânare pe care o lipi de colțul dulapului.

— Să ne facem comozi. Afurisită treabă!

— E frig - mormăi Emanuel, gândindu-se la fetiță. Putem face focul?

— Te simți în stare să aduci niște lemne din magazie?

— Aduc eu - propuse Valentina.

— Tu stai aici și nu te miști! o preveni băiatul.

— Deloc?

— Niciun pic. Mă duc eu după lemne.

— Stați așa. Nu se duce nimeni, mai avem aici, în firidă - descoperi George. Avem și vreascuri mărunte. Mai bine mergeți sus și schimbați-vă

hainele.

Când copiii reveniră, în soba cu plită focul ardea cu putere.

263

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Se face cald imediat. Vă mai e foame?

Valentina, cu părul încă ud, clătină negativ din cap împroș- când stropi de jur împrejur, iar Emanuel îi urmă exemplul.

— Nu te duci să te schimbi și tu?

— Ba da. Cred chiar că o să rămân sus, în cameră. Lumânarea aia trebuie stinsă, ai grijă.

— O stingem noi - îl asigură băiatul.

— Ar fi bine. N-are rost să ardă și casa.

— Precis nu pățesc nimic? întrebă fata. Oile - explică. Precis n-au nimic?

— Le-a mai prins ploaia și altădată. Unde crezi că le adăpostesc ciobanii vara, când le prinde furtuna la munte? Oricum, de mâine ajung la stână. Parcă ziceai că vrei să vii și tu.

— Sigur că vin...

— Atunci stați pe-aici, dezghețați-vă. Vrea careva o frecție?

— Eu, nu - dădu din umeri băiatul.

— Nici domnișoara?

Valentina clătină din cap. George ridică brațele părând a spune „eu v-am rugat, treaba voastră" și ieși. Copiii rămaseră singuri și o vreme tăcură amândoi. Furtuna se domolise în intensitate; tunetele se depărtaseră, iar picăturile de apă cădeau, în absența vântului, fără să se abată de la verticală.

— Eu - mormăi băiatul - va trebui să plec mâine la

concurs. Aș fi preferat să vin cu voi.

— Nu-ți place? se miră Valentina.

— Nu știu. Poate că nu trebuia să promit.

— Crezi că mai vine curentul?

— Astă seară? E posibil. Sau mâine dimineață. Treci mai aproape de plită, ai părul ud. Fără curent, n-ai cum să ți-1 usud altfel decât lângă foc.

— Și eu am promis - zise fata. Poate că nici eu nu trebuia să promit. Aș fi mers cu tine să-ți țin pumnii.

— Ne vedem la stână. Cum termin, vin acolo.

O apucă de mâini, o trase spre el și o îmbrățișă. Rămaseră minute lungi lipiți unul de altul, ascultându-și bătăile inimilor.

— Ce fac ursii pe vreme rea?

— Stau în bârlog - zâmbi el.

— Cum ai reușit să-1 dresezi în noaptea aia?

— Nu l-am dresat. Am... am intrat, cumva, în mintea lui. L-am convins să ne placă.

— Poți să intri în mintea oricui? Și a mea?

— N-aș face asta.

— Ai încercat?

— Nu. Ascultă...

— Poate și pe mine m-ai convins să te plac...

— Asta-i o prostie.

— Mi-e frică.

— Ce? ridică uimit băiatul capul încercând s-o privească în ochi. Ti-e frică de mine?

— Ai putea să faci multe lucruri rele.

— Nu pot să fac rău nimănui. Iar ție... o, Doamne!

— Nu mi-ar plăcea să intri în mintea mea.

— Nu intru-n mintea nimănui, astâmpără-te!

— în a ursului...

— N-am avut încotro. Putea să ne omoare.

Fetița tăcu o vreme.

— înțeleg - rosti Emanuel. Crezi că pot prea multe și te simți lângă mine ca o... ca o handicapată, sau mai rău.

— înțelegi aiurea. Nu.

— Nu? Atunci...

— Nu vreau să intri vreodată în mintea mea. Ar fi ca și când... ca și când ai năvăli peste mine când sunt la baie.

— Îți promit. Jur!

— Crezi că nu vei fi niciodată curios?

— Pot să aflu și altfel ce e în mintea ta - rosti el, cu oarecare maliție.

— Cum?

— Păi, te-ntreb, nu? făcu, fals naiv.

— Și dacă nu vreau să-ți spun?

— O să te oblig. Te țin în brațe până când n-o să ai încotro.

— Ha, ha! se înveseli fata. Și dacă tot nu vreau?

— Păi, - păru să ezite el - mai adăugăm ceva. Uite, asta.

O sărută încet pe colțul gurii și o simți înfiorându-se ușor.

— Și ce te faci dacă-mi place?

— Atunci, precis o să-mi spui tot...

Valentina oftă și se desprinse din brațele lui.

— Nu fi prea sigur. Hai la culcare, mi-e somn.

Emanuel o cercetă ușor nedumerit, dar nu insistă. Stinse lumânarea și lampa, apoi ieșiră pe verandă. Ploaia aproape se oprise. Pe întuneric, bâjbâiră către camerele lor.

— Noapte bună.

— Noapte bună - răspunse el. Chiar ți-e somn?

— Foarte somn. Vorbim dimineață.

Vocea ei suna rece, impersonală. Ușa se închise, iar băiatul rămase în mijlocul beznei, pe verandă; în cele din urmă, tresări auzind un râcâit și zări cu coada ochiului o lumină scurtă care sfâșie noaptea.

— V-ați certat?

Chibritul se stinse, iar vârful incandescent al țigării rămase singurul indiciu referitor Ia locul în care se afla George.

Emanuel dădu din umeri, deși știa că gestul nu putea fi văzut de celălalt.

— Am avut și eu problema asta odată.

— Ce problemă? păru interesat băiatul.

— încrederea. Se construiește greu, se dărâmă ușor. Ca un castel din cărți de joc.

— Ai ascultat ce vorbeam?

— Nu. Dar pot să recunosc o atitudine. Cu care din puterile tale speciale ai speriat-o?

în glas se simțea o oarecare ironie, dar pentru Emanuel asta nu conta, îl cunoștea prea bine pe George. Găsi balansoarul și se așeză pe el. Taică-său se mulțumise să stea pe balustradă, rezemat de unul din stâlpii verandei.

— N-am speriat-o - răspunse cu întârziere. Sau, da, cumva... ea crede că eu... nu contează. Spune-mi...

Se opri, parcă negăsindu-și cuvintele.

— Voiam să-mi spui ceva despre mama - se hotărî.

— Ce te-a apucat?

— Ai zis că ai avut și tu problema asta odată.

George tăcu aproape un minut, apoi mârâi:

— Mda. Poate că e blestemul Văii. Eu n-am vrut să cred asta. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat. Le-am găsit moarte. Ți-am spus? Nu... Ai avut o surioară. Le-am găsit moarte. Nu mai aveam ce să repar.

— Nu mi-ai spus, dar am aflat. Nu contează. Trebuia reparat ceva?

— încrederea. începuse să-i fie frică de mine.

— De ce n-ai învățat-o ce știai?

— M-am gândit târziu. Am crezut că e doar o toană. Pe urmă, n-am mai avut pe cine să învăț. Nici nu știu dacă poți învăța pe oricine așa ceva.

— Sunt îngropate acolo, nu-i așa?

— Da - recunoscu George, după câteva clipe de tăcere. Acolo. Știi unde?

— Știu - îngână Emanuel.

— Ți-a arătat... *El?*

- Nu.

Băiatul se ridică din balansoar și-și frecă mâinile înghețate.

— E frig. Mă duc la culcare.

George azvârli țigara departe, în curte.

— I-am cerut o minune. Nu mi-a oferit-o niciodată. Poate aș fi reușit să cred iar, sau să înțeleg unde-am greșit.

— Poate nu trebuia să-i ceri nimic, cine știe?

Emanuel închise ușa încetișor. Un foșnet subtil, sosit din camera alăturată, îl anunță că fetița nu dormea și înțelese că tatăl său știa asta și că lucrurile pe care le spusese nu fuseseră spuse doar pentru urechile lui. Se întinse în pat și se acoperi cu pătura groasă, apoi privi o vreme către tavan, dar somnul refuza cu obstinație să i se lipească de pleoape. Se răsuci iar și iar; curând, așternutul începu să-l irite. Tocmai când se hotărâse să se ridice, simți în cameră o prezență si respiră adânc, recunoscând înfiorat parfumul.

— Am hotărât - auzi șoapta chiar lângă ureche - să am încredere...

Pătura se dădu la o parte, iar fata se strecură lângă el.

— Ești nebună - șopti la rândul lui Emanuel. Ce va crede tata?

— Va crede că dormim împreună, ce altceva?

Băiatul vru s-o ia în brațe, dar nu îndrăzni. O clipă mai târziu, fetița se răsuci și-și așeză capul pe pieptul lui.

— Noapte bună!

„E impertinentă" - gândi Emanuel. „Dar cum naiba mă face să mă simt așa de..."

Ezitând, se hotărî până la urmă să recunoască:

„...fericit?"

O înconjură cu brațul drept, după ce trase mai întâi pătura care-i acoperi pe amândoi dincolo de crestetele capetelor și își înfundă nasul în părul ei încă umed. Se simți pătruns de liniștea nopții ca de o revelație și adormi aproape imediat.

CAPITOLUL H

Se trezi cu mâna stângă ușor amorțită și în primul moment nu înțelese motivul. Deschise ochii, încercă să se ridice, apoi tresări, amintindu-și. Fetița dormea încă și băiatul nu se putu hotărî să-și tragă brațul de sub umerii ei. Afară se luminase. Un pas ușor abia bănuit îl făcu atent la ușa care dădea spre verandă. Aceasta se deschise încet, iar George azvârli către cei doi o privire ușor amuzată. Clătină din cap, duse degetul la buze și se retrase.

Băiatul își ațintи privirea-n tavan. Clipele treceau încet, liniștite, sub pătură era cald, Valentina respira ușor alături și nimic nu tulbura senzația de limpezime infinită care-1 încerca. Nu mai simțea nevoia să intre în vreo stare specială: părea că esența însăși a tuturor stărilor conștiinței sosise de dincolo de materie în mijlocul lumii pentru a i se arăta lui, alegându-1 s-o trăiască. Băiatul recunoscu fascinat acea prezență nevăzută și copleșitoare care coborâse deasupra lor mai întâi la Stânca Lotrilor, iar apoi lângă grupul de pini, puțin înainte de întâlnirea cu ursul. Acea entitate neștiută se înghesuise acum între pereții camerei lui zugrăviți monocrom și urzea ademeniri și promisiuni. Emanuel își simți trupul vibrând puternic, pătruns de un frig fierbinte și incredibil. Avu viziunea unui foc negru ce se strecura printre spițele materiei, de jur împrejur și în el însuși, cumplit, dar inofensiv, monstruos și plin de nemărginită gingășie.

Simți lumea tremurând, clătinându-se.

Apoi totul pieri încetișor, ca o pulbere împrăștiată de vânt. Băiatul rămase împietrit, necutezând să se miște, așteptând. In cele din urmă, întoarse ușor capul către fetiță și o descoperi privindu-1.

— Ai fost trează?

— Da. Ai văzut?

Emanuel clătină din cap afirmativ.

— A venit pentru noi - clipi Valentina.

— Aș vrea să știu ce este.

— Nu poți - șopti ea.

Se ridică încet de pe brațul băiatului și coborî din pat.

— Merg la mine...

— Nu trebuie să te grăbești să pleci. Tata știe deja că am dormit amândoi și nu pare supărat.

— Sigur că știe! pufni fetița și-l privi strengărește. Doar i-am cerut voie!

- I-ai...?

— Normal, ce credeai?

Emanuel se ridică, la rândul lui, din așternut.

— încep să nu mai fiu sigur de nimic. Ce-a zis?

— A zis da și atât.

— Doar atât?

— Ce-ai fi vrut să mai spună?

Băiatul se gândi, dar nu găsi niciun răspuns. Până la urmă, ca de obicei, dădu din umeri.

— Atunci e OK.

— Sigur că e OK. Mă duc să mă-mbrac, plecăm cu oile la stână.

Din mers, înainte de a ajunge la ușa dintre camere, se eliberă de bluza pijamalei. Emanuel o

urmări, zâmbind ușor

confuz, până dispăru. Peste câteva minute se reîntâlniră pe verandă. Ridică sprânceana stângă, măsurând-o din cap până-n picioare.

— Propun să ne spălăm puțin la pompă.

— Ești invitatul meu, eu am făcut-o deja.

— Hm, bine. Mă duc. Dar dacă nu găsesc săpunul deja ud, înseamnă că mă minți.

— Pipăie-1, dar să nu uiți: a plouat azi-noapte!

Fata râse și-i întoarse spatele, pornind către bucătărie. Băiatul oftă, merse până lângă poartă, dechise robinetul și căută coaja de săpun. în locul ei descoperi un săpun nou nouț, categoric ud și instalat într-o savonieră de plastic.

Din bucătărie se auzeau voci; pe una n-o recunoscu. Intră și constată că la masă, alături de tatăl său și de Valentina, mai stătea un băiețandru de cincisprezece sau șaisprezece ani.

— Hai, aici! îi arătă George un scaun. El e Adrian, ciobănașul. Stâna e în grija lui peste vară.

Băiatul înclină ușor capul către noul sosit.

— Păi, atunci sunteți prea mulți pentru o biată turmă. Ai putea să vii cu mine - se adresă fetiței.

— Aș putea, dar nu vin.

Emanuel o privi contrariat.

— Am promis că merg la stână, nu?

Emanuel renunță s-o convingă în mod direct.

— OK. Nota zece la purtare. Tată, chiar e nevoie să meargă și ea?

— Vrei s-o dezleg de jurământ? surâse George. N-am chef.

— De ce sunteți toți împotriva mea azi? se strâmbă Emanuel.

— Fără motiv - lărgi bărbatul zâmbetul. Pur și simplu, îmi place compania ei. Aduce un plus de... hm, savoare. Pe de altă parte, ai astfel un stimul serios să nu întârzii după concurs cu vreun coleg.

— N-am niciun coleg. Mi s-a spus că voi reprezenta școala de unul singur.

— Cu atât mai bine. Mănâncă și șterge-o, e aproape ora nouă.

Băiatul mâncă repede porția de ouă cu jumări și se ridică de la masă. Făcu un semn Valentinei.

— Vino. Vreau să-ți spun ceva.

Fetița îl urmă intrigată. Când ieșiră din bucătărie, Emanuel se întoarse către ea. O clipă fu gata s-o sărute, dar ceva îl opri.

— Știi... să-mi poarte noroc!...

O strânse în brațe cu sentimentul straniu că Valentina făcea parte din trupul și din sufletul lui, o învălui cu privirea și porni spre poartă fără să se mai uite peste umăr. Pe drumul spre școală nu zăbovi absolut deloc; abia când ajunse în curte se opri puțin să se orienteze. Două autocare aduseseră de la oraș o droaie de elevi năvalnici și gălăgioși. Lângă intrarea principală, dincolo de hărmălaie, îl descoperi pe profesorul de istorie învârtindu-se neliniștit. Inaintă până la el, iar acesta, când îl zări,

se lumină la față.

— Ai venit!

Emanuel îl privi drept în ochi și zâmbi ușor.

— Da, mă bucur că te ții de cuvânt - continuă profesorul și zâmbi la rândul lui. Intrați în trei minute în clase. Ai nevoie de ceva, vrei la toaletă? Nu se mai poate după ce începeți...

Băiatul clătină din cap.

— Să nu mă-ntrebi de subiecte, nu știu ce-ar putea să... — Nu contează - tăcu Emanuel. Mă descurc eu cumva.

— Știu - rosti profesorul.

Scoase o batistă și se tamponă cu ea pe frunte și pe obrajii transpirați.

— Ai tot ce-ți trebuie, pix, hârtie? Se dau coli cu antet, dar știi, ciornele...

— Nu prea fac ciorne. Oricum, mi-am luat de toate.

— Foarte bine. De fapt, eram sigur că vei veni.

— Vreți să spuneți că sunt prea previzibil? îl privi încordat băiatul.

— Toți suntem previzibili. Dacă n-ar fi așa, nu s-ar împlini profețiile, nu crezi? râse omul, mulțumit de găselniță.

Emanuel rămase o clipă pe gânduri.

— Da. Așa e. Doar că profețiile se împlinesc destul de rar...

Se auzi sunetul clopoțelului.

— Hai, du-te - îl zori profesorul, ușor iritat de

adevărul replicii băiatului. Du-te!

Emanuel se trezi împins de ceilalți copii care încercau, cu mare tămbălău, să ajungă primii în clase pentru a ocupa locuri cât mai bune. Merse înainte de-a lungul coridorului binecunoscut și intră într-una dintre săli. Supraveghetorii sosiră, se afișară subiectele și, curând, liniștea nu mai fu întreruptă decât de micile zgomote provocate de uneltele de scris sau de mișcarea foilor de hârtie. Băiatul așteptă puțin, apoi îndepărtă pe rând toate gândurile. Rămase în acea stare uriașă de calm, amestecată cu o senzație de pândă ușor amuzată. Citi subiectul, așteptând ca umbra trecutului să se ridice acoperind prezentul.

Dar nu se întâmplă nimic. Trecutul refuza să se lase desferecat.

„Am greșit ceva?" - se întrebă. „Poate Valentina are dreptate. Nu e cinstit. E ca și când aș merge cu mașina când ceilalți merg pe jos. Totuși, nu sunt vinovat de asta. Probabil și ei o pot face, dar nu știu cum. Intr-o zi vor afla... Atunci, ce mă împiedică?"

„Nu sunt sincer cu mine" - își zise. „Vreau să câștig cu orice preț. Să mă arăt altfel de cum sunt. Ce-ar fi să predau lucrarea fără să scriu un rând? Hm, aș fi laș. Așa m-ar considera ea. Adică, n-am fost în stare să lupt nici măcar ca de la egal la egal cu ceilalți..."

Tot frământându-se, trecu repede o jumătate de ceas fără să scrie nici măcar un rând.

„N-are importanță", ridică deodată ochii către una dintre ferestrele clasei. „N-are importanță!"

îl pătrunse brusc o neobișnuită stare de acceptare. Deodată totul deveni perfect, iar clipa i se păru că seamănă cu un trandafir plin de ghimpi și miresme. întinse sufletul către acea senzație nouă și se miră descoperind în ea o liniște altfel decât stările de liniște pe care le cunoscuse.

Zâmbi ușor și, fără să se gândească prea mult la ce are de făcut, începu să scrie. Târziu, când predă lucrarea, constată că nu-și putea aminti ce scrisese și dacă rândurile înșirate pe hârtie aveau sau nu legătură cu subiectul.

Când ieși, observă fără să se mire că profesorul de istorie îl aștepta afară.

— Cum a fost?

Apoi, văzând că băiatul încerca să se îndepărteze:

— în trei ore se dau rezultatele, unde pleci?

275

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Acasă - îl privi senin Emanuel. Merg acasă.

— Nu te interesează să afli ce-ai făcut?

— N-are importanță.

Emanuel se păstra încă în interiorul acelei liniști *altfel.* Profesorul îl cântări nelămurit, dar și nemulțumit.

— Ești sigur? Or să vină ziariștii și cei de la televiziune...

— Nu pot să rămân. Am treabă.

— N-ai treabă - se enervă profesorul. Azi, asta e treaba ta. Orice altceva poate să mai aștepte câteva

ore.

— Nu voi câștiga - clătină din cap băiatul.

— De ce crezi asta?

— Nu știu. Nu m-am simțit...

— Inspirat?

— Da. Inspirat.

— Lucrurile nu sunt totdeauna cum crezi tu. Poate că, fără să știi, ai scris exact ce trebuia scris.

— Sau nu.

— Sau nu - acceptă profesorul. Ei, și? Ți-e frică să afli că există cineva mai bun ca tine, n-ai chef să-ți vadă toți mutra dezamăgită?

Emanuel își mușcă buzele și rămase pe gânduri câteva clipe.

— Da - se hotărî în cele din urmă. Poate n-ar fi cinstit să plec. Dar am și o altfel de datorie. Trebuie să aleg. Și dacă greșesc?

— Alegerile greșite le justifică pe cele negreșite - chicoti profesorul, amuzat iarăși de propriu-i calambur. Nimeni nu e perfect. Dacă pierzi, vei afla numele celui care te-a învins și-i vei strânge mâna. Dacă, totuși, câștigi, vei fi un fericit exemplu pentru alții.

276

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Am o verișoară - se destăinui băiatul. A plecat cu tata să ducă oile la stână. I-am promis că vin repede.

— Lasă baltă orice verișoară. Mie mi-ai promis că vii la concurs. Cu tot ce implică asta. Crezi că se va supăra dacă apari la televizor?

— Nu. Sunt sigur că nu - oftă Emanuel. Dar poate nu apar.

— Nu cumva te roade asta? Contează că ai fost aici până la sfârșit, asta mi se pare cu adevărat important. Uită-te la ei - arătă profesorul către ceilalți elevi care ieșiseră în curte și sporovăiau căutând locurile umbroase. Ei rămân. Oamenii trebuie să accepte că pot fi uneori pe locul doi.

— Sau trei sau patru - zâmbi băiatul.

— E și asta o lecție, nu crezi?

— Da. Poate fi o lecție. Vă spun sincer, nu prea știu ce-am scris în lucrare.

— Acum nu mai contează. Gestul de-a rămâne până la sfârșit e important.

— Nu prea știu nici ce să fac pe-aici trei ore.

— îmi pare rău că n-ai niciun coleg sau prieten care să te ajute în acest sens. Dar, ce zic? Ai unul în fața ta, eu așa sper. Păi, hai în cancelarie. Vom fi singuri, juriul va sta într-una din clase. Am suc rece pentru tine și o bere sau două pentru mine. Poți citi ceva sau să navighezi pe net. Sau dialogăm, pur și simplu. Vii?

Și fără să aștepte răspunsul băiatului, îl împinse de umeri spre intrarea secundară.

în cancelarie, aerul condiționat învinsese zăpușeala verii. Profesorul îl invită să se așeze și scoase din frigider o sticlă aburită de nectar de piersici. Apoi scoase și o sticlă de bere, la fel de rece.

— Dacă vrei, pot să-ți ofer și puțină bere. Nu-i tocmai corect, ești minor, dar împrejurările sunt deosebite...

— Nu vreau bere.

— Ai băut vreodată?

— Doar o dată. Mi-a dat tata, acum un an, când am renovat casa, dar n-am băut decât puțin, să văd cum e.

— Nu ți-a plăcut, presupun.

— Nu cine știe ce. E amăruie.

— Iar tu te topești după dulcegării... bine, bine, nu mai insinuez nimic. Atunci ia sucul, uite și pahare de unică folosință. Mie, berea îmi place direct din sticlă. Baftă la concurs! - schiță o urare ridicând puțin sticla.

— Mulțumesc.

— Ei, ia spune, - îl încercă profesorul după ce sorbi jumătate din conținut - cum e în vacanță?

— E bine - răspunse băiatul convențional. Am fost la pescuit.

— Ai prins?

— Mai mult ea...

— Care ea?

— Verișoara mea, Valentina.

— Si altceva? Povesteste-mi. Cum naiba v-ati rătăcit în munte, ce-ați făcut în noaptea aia?

Emanuel deveni prudent.

— Hm... n-a fost cine știe ce. Am mers. Ne-am mai orientat după stele.

— Cred că v-a fost cam frică. V-a fost frică, nu-i așa?

— Da, puțin - conveni. Dar verișoara mea e la cercetași, se descurcă *minunat* în pădure. Are și busolă - făcu băiatul cu prefăcută naivitate.

— Mai știi pe unde-ați ajuns?

— O vreme, nu prea. Nu mai fusesem niciodată pe-acolo. Pe urmă, am găsit o cărare.

— Cărare? Nu sunt prea multe cărări în munții ăștia.

— Cea dinspre Stânca Lotrilor - se văzu silit să recunoască Emanuel.

— Aha - îngână profesorul. Știi, sunt povești cam urâte despre partea aia de pădure. N-ați văzut nimic ciudat?

- Nu...

— Ați ajuns chiar la Stânca Lotrilor?

— Mmm... nu, am ieșit pe cărare ceva mai încoace.

— Știi, - zâmbi suav profesorul - nu te prea pricepi să minți. Sunt sigur că lucrurile s-au petrecut altfel, dar nu vrei să povestești nimănui...

Băiatul îl privi în ochi.

— Da - admise, după câteva clipe, cu gravitate. S-au petrecut altfel.

Profesorul plecă fruntea.

— Bine. Ai dreptate. Poate că nu trebuie să povestești. Uite, eu mai beau o bere. Tu poți deschide calculatorul ăla, distrează-te.

— îmi pare rău...

— N-ai de ce. Dar e mai corect să refuzi să răspunzi decât să încerci să-ți păcălești interlocutorul. Presupun că ți-e frică de mine.

Emanuel îl privi uimit.

— De ce să-mi fie frică?

— întotdeauna când minți un om înseamnă că ți-e frică de el. Și de evenimentele pe care le-ar putea declanșa rostirea adevărului. Ar fi mai bine ca, data

viitoare când vei fi întrebat, să te eschivezi în loc să minți.

279

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Băiatul trase aer în piept și se hotărî:

— Bine, dacă vreți...

— Nu, nu! Nu ți-am spus asta ca să te oblig la ceva! E chiar aiurea. Doar că m-am simțit așa, puțin... idiot. Adică, parcă m-ai fi făcut idiot în față.

— îmi pare rău...

— Ai mai spus asta. Las-o baltă. E viața ta, până la urmă. Nu am niciun drept să mă amestec în ea.

Urmă un moment lung de tăcere în care nu se mai auzi decât bâzâitul unei muște care încerca inutil să iasă printr- unul din geamurile închise.

— Aș vrea să vă spun...

— E o prostie - îl întrerupse profesorul. Nimeni nu te obligă. Te-am rugat doar să nu minți, atât.

— Totuși, aș vrea să vă spun ce s-a întâmplat în noaptea aia. Strict... confidențial - găsi termenul Emanuel.

— De ce?

Se cântăriră iar câteva clipe. Băiatul continuă:

— Poate că trebuie să știe cineva. Altcineva decât

eu si 1 ♦

Valentina.

— Poate că ar trebui să-i spui totul tatălui tău.

— Nu. El e... e ca mine. E *altfel.*

Alte câteva clipe de liniște.

— Tu hotărăști - murmură în cele din urmă profesorul. Eu promit să nu spun nimic nimănui decât dacă împrejurările vor face absolut necesară

declarația mea. E bine?

— Da - zise Emanuel. E bine.

începu să povestească rar, măsurat. Din când în când, profesorul îl oprea, cerându-i detalii. Pe neștiute, trecură mai mult de două ceasuri. Exact la final, undeva sună o sonerie.

— Se dau rezultatele. Uite, acum înțeleg totul. Pot să-ți dau un sfat? Ai grijă. Nu ești pregătit să știi ce știi și nici să faci ceea ce poți să faci.

— Ce vreți să spuneți?

— Vreau să spun că pentru a stăpâni lucrurile astea, ai nevoie de o morală înaltă. Sunt profesor de istorie, iar istoria e plină de indivizi care, considerându-se superiori altora, au provocat tuturor numai necazuri.

— Nu vreau să supăr pe nimeni.

— Știu. Ești un băiat bun. Dar bunătatea se măsoară prin consecințe. Nu te acuz de nimic, n-ai făcut deocamdată nimic greșit. Spun doar: ai grijă.

— O să am - murmură Emanuel.

— Bun. Hai acum să aflăm rezultatele. Iar dacă ai pierdut, hai să vedem cum știi să pierzi.

Ieșiră pe ușă, mai întâi Emanuel și, după el, profesorul. Undeva, în curte, vocile se reduseseră, ca și când toți ar fi așteptat ceva.

— Hai, hai afară...

Soarele de vară inunda curtea școlii și scotea aburi subțiri din pământ. Două care de reportaj ale unor televiziuni locale poposiseră chiar la poartă, iar crainicii și cameramanii se postaseră în fața treptelor din fața intrării principale. Președintele juriului apăruse sub copertina care umbrea intrarea si ridicase mâinile, cerând să se facă liniște.

* ’ >

— Atenție, vom anunța primele trei locuri. Pe primul, o lucrare deosebită, realizată de un elev care promite mult.

Emanuel se încorda, apoi auzi un nume care nu era al lui. Tresări.

— Da, continuă președintele, o lucrare foarte

bună. Pe locul doi....

281

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Ceva se răsuci în jurul băiatului. închise ochii și-i deschise iar.

Președintele juriului apăruse sub copertina care umbrea intrarea și ridicase mâinile, cerând să se facă liniște.

— Atenție, vom anunța primele trei locuri. Pe primul, o lucrare deosebită, realizată de un elev care promite mult.

Emanuel se încordă, apoi își auzi numele strigat. Tresări.

— Da, continuă președintele, o lucrare foarte bună. Pe locul doi....

Ceva se răsuci iar în jurul băiatului. „Ce-ar fi să nu aleg alegerea? Ce mi s-ar putea întâmpla?"

își aduse aminte că mai dorise să facă asta atunci, în manejul rotund al circului. Acum, indecizia clipei stăruia nesperat. „Nu există timp. Și nu contează unde duce lipsa lui". Recunoscu ușurat acea liniște altfel pe care o simțise în clasă.

Lăsă lucrurile să se întâmple ca și când ar fi azvârlit un zar pe tabla lumii, fără să-i pese care față a micului cub se va opri deasupra.

Mult mai târziu, după ce dădu interviurile de rigoare și primi felicitări mai mult sau mai puțin invidioase, își luă rămas bun de la profesorul de istorie și pomi spre stână. Se făcuse târziu, așa că începu, la un moment dat, să alerge. O mică nelămurire îi stăruia în minte. „Chiar am acceptat cu imparțialitate ce va fi? Și dacă, totuși, am

intervenit în favoarea mea cu un mic colț de gând?"

Nu putea ști în mod direct. Va trebui să verifice în clipa când va reuși să redevină observatorul tăcut al existenței, gândi el. Tot atunci va încerca să-și aducă aminte ce scrisese în lucrare. Când mai avea doar o sută de metri până la poarta stânei, din memorie țâșni tema uitată a concursului.

282

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

„Povestiți o amintire dintr-o viață anterioară".

Elevii vociferaseră, neînțelegând. Unii au strigat că nu cred în existența vieților anterioare. Supraveghetorul explicase: „Dacă nu vă aduceți aminte nimic sau nu credeți în asta, puteți să vă transpuneți într-o epocă preferată și să povestiți cum v-ați descurca în pielea unui personaj al acelei epoci. Vă sugerăm, pur și simplu, să descrieți sau să con- struiți o bucățică de istorie personală".

„Ce-am scris acolo?" - se întrebă, înghețat, Emanuel.

Privi spre cer și constată că în partea opusă soarelui se forma un uriaș perete de negură. Deschise ușa căsuței de lemn ce străjuia ocolul în care mica turmă a tatălui său aproape se pierdea. George și ciobănașul stăteau la masă și discutau ceva.

— Unde-i Valentina?

— Caută oaia - se răsuci taică-său către el.

- Ce?!

— Oaia rătăcită. A zis că asa ati vorbit.

* *

Băiatul strânse dinții.

— Am vorbit să mă aștepte. încotro a luat-o?

— A mai zis că știi unde s-o cauți. Oricum, a promis că se întoarce până seara. Ai putea s-o aștepți tu pe ea.

Emanuel simți că trupul îi tremură ușor.

— Da - îngână. Fir-ar să fie, știu unde s-o caut!

— S-a întâmplat ceva? îl privi mirat George.

— S-a dus la *pod...*

Bărbatul îl cercetă întrebător, apoi înțelese. Ochii i se îngustară.

Fără un cuvânt, Emanuel le întoarse spatele și începu să alerge spre pădure.

283

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Așteaptă, venim și noi - auzi din urmă, dar cuvintele tatălui său nu-1 făcură să se oprească. Se afundă în umbra copacilor, care devenea tot mai prelungă pe măsură ce soarele cobora către apus.

Dinspre răsărit, ploaia se apropia înspăimântător de repede, iar Emanuel alerga prin pădure parcă încercând s-o întâmpine. De fapt, căuta să i-o ia înainte; știa drumul deja suficient de bine ca să nu se mai oprească nicăieri pentru a se orienta. Alerga încercând să-și mențină suflul, dar după o vreme simți că plămânii îi plesnesc și că tâmplele zvâcnesc nemilos. Căzu în genunchi, apoi se sprijini în mâini, gâfâind, încercând să-și revină. Un bubuit apropiat îl făcu să tresară și să pornească mai departe. Tot itinerariul parcurs altădată în câteva ceasuri fu străbătut în doar trei sferturi de oră. La izvorul

lângă care se opriseră cu o zi înainte căzu iar; se târî până la apă și își afundă cu totul capul în ea. Simți pe spinare primii stropi grei ai ploii care îl întâmpinase. Dură câteva secunde să se ridice, dar ploaia se năpustise deja cu forțe depline, iar rafalele îl loviră din față, aproape înăbu- șindu-1. Orientându-se către pod, Emanuel alunecă de câteva ori si o dată reuși să se lovească urât în cotul brațului * » , stâng. Durerea îl făcu aproape să leșine; se întrebă dacă își rupsese mâna și se liniști, constatând că mai poate s-o miște. Apa, prea multă pentru a fi aspirată de sol, crea bălți mari și șuvoaie nestatornice de noroi, care îi îngreunau înaintarea. In cele din urmă recunoscu buza văii unde văzuse, cu o zi înainte, podul. Deschise gura și urlă cât putu:

— Valentina!!!

Fără să-i mai pese că o nouă alunecare se putea lăsa cu oase rupte, alergă orbește înainte. „Unde e? Unde e podul

ăla nenorocit?" Ajunsese chiar în marginea văii, dar nu văzu nimic. Cercetă locul în sus și în jos. Recunoscu, vag, anumite repere, abia vizibile prin perdeaua fumurie a ploii de vară. „Ar trebui să fie aici..."

O margine stâncoasă îl făcu să-și amintească.

„De aici pleca! Aici începea podul. Unde e podul?"

Se târî peste piatră și privi în jos. Un torent de noroi pornise dinspre munte și trecea pe sub el, umplând pe jumătate valea. „La dracu'!"

— Valentina!!!

Ceva sclipi foarte aproape, între două colțuri de piatră. Băiatul se aplecă și mai mult încercând să deosebească, printre șuvoaiele ce cădeau continuu, lucrul care-i atrăsese atenția. Tresări, încordat.

„O mână! O brățară!"

Fără să-i pese că s-ar putea prăbuși în apele torentului, se împinse înainte, cu capul în jos.

— Valentina!!!

Se propti în colții de piatră și o zări atârnând deasupra hăului.

— Valentina!!!

Fata îl auzi. Ridică privirea către el cu o speranță supremă în ochi.

— Mâna! Te prind de mână!

Reuși s-o apuce de încheietura pe care strălucea brățara. Rămase însă răstignit pe stâncă, înțelegând că nu poate desprinde și cealaltă mână fără să cadă. „Ce să fac? Ce pot să fac?"

Scrâșni din dinți. „Eu pot multe!"...

închise ochii și căută pacea. își liniști încet gândurile, odată cu bătăile inimii. „O voi salva" - își spuse. „Trebuie

s-o salvez! Toate lucrurile au numele lor ascunse. Poate voi reuși să-i mut numele aici, sus, deasupra stâncii..."

în câteva secunde, nu-i mai pasă de ploaia care-i biciuia spinarea, de poziția chinuită în care stătea, de ziua de ieri sau de ziua de mâine. Intră în acea stare specială care-1 făcea să se simtă un observator, o prezență sensibilă, un martor la trecerea lumii. I se păru că iese din corp, că plutește deasupra propriului trup; vru să se concentreze spre Valentina, dar simți ploaia deasă încercând să-l oprească; nu era o simplă ploaie, semăna cu altceva, un lucru periculos și cunoscut. Semăna cu *ceața* pe care trebuiseră amândoi s-o învingă pentru a descoperi o altă trecere către Valea lui Martin. Nici șuvoiul de apă amestecată cu noroi ce înecase albia de sub ei nu era doar apă; Emanuel îl zări urcând în fâșii subțiri, ca niște degete vinete, pe peretele stâncii, căutându-i...

Uluit, ieși din starea alterată și privi către fetiță. îl privea și ea cu ochi mari, deschiși, în ciuda rafalelor care-i izbeau fața.

— Prinde-mi brațul și cu mâna cealaltă! Rezist! Rezistăm!

Fata se legănă și încercă să se agațe de brațul lui, dar nu reuși.

— încă o dată! Poți! Trebuie să poți!

Valentina mai încercă o dată, fără succes. Brațele lor erau ude, iar Emanuel simți încheietura fetitei alunecându-i ușor din palmă. Valentina îl privea fix. Rosti câteva cuvinte pe care, în acel moment, Emanuel nu le înțelese.

— Mai încearcă! Vei reuși!

Dar în clipa următoare mâna lui alunecoasă scăpă mâna fetiței și trupul ei se prăbuși în vâltoare. în palma băiatului rămăsese doar brățara de argint.

286

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

- Nu! Nu! Nu!!!

Se izbi, năuc, cu fruntea de stâncă. Urlă din răsputeri. Se dezlipi de piatră, încercând s-o zărească și se pregăti să se azvârle după ea. O lumină stranie îl făcu să ridice fără voie privirea. Prin aer, între el și malul celălalt, se ivise fantoma grațioasă a unei licome. Animalul se întoarse către el și se apropie la mai puțin de un metru. Apoi dădu din cap.

— Salveaz-o! îngână, înnebunit, Emanuel. Ajut-o!

Licoma se topi încet, prefăcându-se în fuioare de ceață, iar pământul, cerul și toate celelalte lucruri deveniră cenușii, reci și insondabile. Totuși, cu o ultimă mișcare, fuioarele albe în care se transformase licorna alunecară și dispărură către direcția în care se scurgea torentul...

Târziu, băiatul se trase în sus, dincolo de marginea văii. Ploaia lovea la fel de năpraznic, însă Emanuel n-o mai vedea. De fapt, nu mai vedea nimic; se simțea pustiu, inutil și profund vinovat. Rațional, nu-și găsea vreo vină, dar rațiunea nu prea mai avea importanță. Ceea ce conta era sentimentul unei pierderi uriașe, fără hotar, transformându-i sufletul într-un abis întunecat. într-un târziu, vru să plângă, dar nu reuși. Ploaia care i se scurgea pe față

îi ținu loc de lacrimi, iar băiatul plânse pe dinafară cu ploaia și pe dinăuntru cu fiecare picătură din sângele care-i străbătea trupul.

George și ciobănașul îl găsiră într-un târziu aplecat spre torentul în care se pierduse fetița. Ciobănașul vru să-l strige, dar George îi astupă acestuia gura cu palma. Veni pe furiș în spatele băiatului și-l apucă zdravăn de umeri. Emanuel nici nu tresări. Privea în continuare către apele vijelioase și tulburi.

— Vino cu mine! îi urlă George în ureche. Vino încoace!

îl ridică și-1 duse aproape pe sus cât mai departe de marginea stâncoasă a torentului. Băiatul nu se împotrivi. Continua să privească undeva în gol și nu spunea nimic. Taică-său îl privi atent.

— Ai găsit-o - înțelese deodată.

Emanuel ridică ochii, parcă recunoscându-1.

— Am pierdut-o...

— A trecut podul?

— Nu e niciun pod.

George se întoarse uimit și privi spre marginea văii.

— De fapt, ce naiba s-a întâmplat?

— A căzut...

Emanuel vorbea mecanic, aproape absent.

— A căzut în apă. Am încercat...

Brusc, sentimentul pierderii îl înăbuși iar.

— Am... eu... am prins-o de mână, dar...

Ca și când o barieră psihică s-ar fi rupt, băiatul izbucni în hohote sufocante de plâns. George îl prinse în brațe și-l lăsă să-și ascundă fața la pieptul lui, în haina udă.

— Am încercat, tată... am încercat...

Ploaia devenise treptat mărunță și insidioasă.

CAPITOLUL 15

Mașina cu girofar rămase în fața porții până la amiază. Ancheta se desfășura lent, în paralel cu căutările voluntarilor și salvamontiștilor.

— Deci - vorbi polițistul - a mers la un pod. Dar nu e niciun pod acolo. Cum se explică asta?

Emanuel dădu apatic din umeri și nu răspunse.

— Sunt multe lucruri ciudate în munții ăștia - interveni, mohorât, George. Copiilor li s-a părut că au văzut acolo un pod. Poate a fost o iluzie.

— Ciudată iluzie...

Polițistul se scărpină sub șapcă, indecis.

— Și apoi?

— V-am spus tot - mârâi Emanuel.

— Da. Dar poate-ți mai amintești un amănunt,

ceva...

— Am încercat s-o prind... oh, - izbucni deodată - lăsați-mă!

Se ridică de pe scaun, deschise ușa bucătăriei și se repezi afară.

— Cred că nu mai trebuie să insistați - mormăi George. V-a spus tot ce-a văzut.

— Vă înțeleg durerea - oftă polițistul. îmi fac datoria, asta-i tot.

— Mda. Aveți vreo veste?

— Deocamdată, nimic. Am umplut valea de oameni, răscolim tot noroiul. O s-o găsim. Trebuie s-o găsim.

— Si dacă nu?

— Dacă nu... fir'-ar să fie, dacă nu, e rău. Oricum e rău. Torentul s-a întins pe mai multi kilometri. Asta-i situația. E greu de crezut că ar mai putea fi în viață, însă...

— înțeleg - rânji George. Trebuie completate niște acte.

Polițistul îl privi cu severitate.

— Nu. Ne pasă de oameni, nu de acte. E vorba de tatăl ei. Trebuie anunțat.

— Ei bine, anuntati-1.

— L-am anunțat... oarecum. I-am spus că fiica lui a suferit un accident. Dar ce-i vom spune mai departe? Că din fiica lui n-a rămas nici măcar un cadavru?

George plecă ochii.

— E, totuși, posibil - mormăi, în cele din urmă - să nu găsiți nimic.

— E posibil - admise polițistul. Dar nu putem declara asta înainte de-a încerca totul pentru a o găsi. Vie sau moartă.

— Vie? se miră George.

— O șansă de unu la un milion. încercăm.

— încercați - pufni nervos George. Dar pe noi lăsați-ne-n pace. Căutați, găsiți, treaba voastră.

Se ridică de pe scaun și arătă, cu un gest, ușa. Polițistul se ridică și el.

— Da. Aveți dreptate. Aici am aflat cam tot ce era de aflat. Vom căuta, în continuare. Dacă se ivește ceva, o să...

— Sigur. Sigur...

După ce polițistul plecă, George merse pe verandă, către camera băiatului. Făcu un gest neobișnuit: ciocăni ușor. Nu primi niciun răspuns. împinse ușa. Emanuel stătea așezat pe pat și privea în gol.

— A plecat.

Bărbatul se rezemă de tocul ușii.

— A plecat - repetă.

Urmă o tăcere lungă.

— Hai în curte. Vii?

Băiatul nu răspunse.

— Trebuie să te miști, să faci ceva. Altfel, o să înnebunești.

Urmă un alt moment de liniște.

— Trebuie *să facem* ceva...

George se întoarse cu fața către verandă, se mișcă greoi și se prăbuși în balansoarul care scârțâi ușor. Emanuel tresări.

— Balansoarul ăsta nu scârțâia - mormăi bărbatul.

Rămase privind către curte fără să vadă, de fapt, nimic. După câteva minute Emanuel se ridică de pe pat și ieși afară.

— Ce să facem? șopti.

— N-ai spus polițiștilor totul - îngână George într-un târziu.

— Nici tu...

Băiatul merse și se așeză pe una din treptele scării. își așeză brațele pe genunchi. Privi brățara fetiței, pe care și-o petrecuse pe încheietura mâinii stângi.

— Nu se poate. Nu cred că s-a întâmplat asta... - murmură, mai mult pentru sine. Cineva mi-a promis o minune...

George ridică fruntea. Ochii îi scăpărară.

— Minuni! Nemernicul ăla tot promite minuni! Ți-am zis să nu te mai duci pe-acolo. Nu e decât un mincinos nenorocit!

— Da. Sau nu - oftă Emanuel. Nu știm nimic...

— Nu-i așa că te-a avertizat? Ți-a spus de la început că e un joc periculos?...

Băiatul oftă, amintindu-și discuția despre acul ascuns, și nu răspunse.

— Ce-i aia? De unde o ai?

In prima clipă, Emanuel nu înțelese. Privi spre tatăl său și-1 văzu concentrat către brațul său stâng. Tresări.

— Brățara...

— De unde o ai?

— Era a ei.

— A cui?

— A... Valentinei - rosti cu greutate, înecându-se și gata să izbucnească în plâns.

— Dă-mi-o.

— De ce?

— Dă-mi-o s-o văd.

Băiatul o scoase de pe încheietură și i-o întinse. George o apucă între degetele care-i tremurau. O întoarse, o pipăi, o cântări în palmă. Părea speriat.

— Nu pot exista două Ia fel - murmură. E ceva special.

— Da, e specială - aprobă încet Emanuel, strângând din dinți și abținându-se să nu plângă.

— Dar nu poate fi *aia...* e imposibil... ți-a spus vreodată de unde o are?

— I-am dat-o eu.

— Tu? De unde-ai luat-o?

— Am găsit-o în crama lui Aron.

— Povestește-mi...

Emanuel descrise istoria în câteva cuvinte.

— Când i-am dat-o - încheie - a spus că era a ei. Că îi fusese cumva dăruită demult, dar că pe vremea aia îi era prea largă...

George se ridică agitat și începu să se învârtească prin prispă cu pumnii strânși.

— O brățară ca asta - sau poate alta la fel - am cumpărat odată de la o țigancă. Mi-a spus că poartă noroc. Vezi? Are pe ea o licomă. Era ciudată, de-asta mi-a plăcut.

— Ai cumpărat o brățară ca asta? Și unde e acum?

George se opri din mers și răsuflă adânc, apoi își mușcă buzele.

— In Valea lui Martin. O cumpărasem pentru surioara ta.

Emanuel înțelese fulgerător.

— Ai îngropat-o acolo. I-ai pus brățara în sicriu... văzusem ceva, dar am crezut că greșesc...

Omul îl privi nedumerit.

— M-am uitat în istoria ei - arătă băiatul spre brățară. Am văzut mormintele, dar era neclar...

— Brățara ei - mormăi mecanic George. Brățara ei... ce înseamnă asta? Că există reîncarnare? Că nenorocitul a făcut minunea pe care l-am implorat s-o facă? Sau mă înșeală iar?

— Când te-a mai înșelat? îl iscodi Emanuel.

— Doar o dată. Când am primit o scrisoare...

— Scrisoarea de la Zâne?

— Scrisoarea prin care eram anunțat că am câștigat la loterie și că trebuie să... înțelegi? Scrisoarea *aial*

— Ai câștigat?

- Da...

— Deci, nu te-a înșelat.

— Scrisoarea - punctă grav George - a sosit cu o

zi *înaintea* extragerii. M-a făcut să plec mai devreme de-acasă. A trebuit să dorm în oraș.

Emanuel se înfioră, înțelegând.

293

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— A fost Martin sau poștașul? murmură.

Bărbatul îl privi parcă fără să-l vadă.

— Ar fi... n-ar fi trebuit să rămân. Am ajuns în oraș exact când se extrăgeau numerele câștigătoare. Trebuia să mă întorc și să revin a doua zi. Dar voiam să primesc banii cât mai repede. Mi-am petrecut seara la un bar, bând și visând cu ochii deschiși. M-a momit cu bani, nemernicul, iar eu am...

— Și eu am întârziat - făcu alb Emanuel.

— Tu? Ah, ieri. Cu ce te-a momit?

— Cu gloria. Concursul, apoi premiul, televiziunile...

— Am pierdut-o - continuă George. A *doua* oară. Și știu, simt că pentru mine nu va mai fi o a treia șansă...

— Chiar crezi în reîncarnare? Crezi că a fost ea?

Bărbatul îl privi preț de câteva clipe lungi cu niște ochi înghețați care-1 făcură să tremure.

— Nimeni n-a dovedit - șopti într-un târziu băiatul - că morții se pot întoarce. Vreau dovada...

George ridică fruntea, privi la fel de înghețat în lungul drumului și nu răspunse.

— Vreau dovada - repetă Emanuel. Altfel, toate astea nu sunt decât presupuneri...

— Acolo - gemu bărbatul.

Băiatul își aruncă ochii în direcția către care privea tatăl său și încremeni.

Dinspre deal, pe drum, venea încet o oaie. Șchiopăta ușor și părea istovită; cucerea cu greutate fiecare pas și uneori se împleticea, gata să cadă. Cei doi o priviră un minut sau poate două, neclintiți. Apoi, ca și când ar fi fost împinși simultan de același imbold, se repeziră spre poartă și ieșiră pe drum. Oaia ajunsese deja foarte aproape. Zărindu-i, se opri

o clipă, apoi porni iar, străduindu-se să grăbească pasul. George o întâmpină și o căută după ureche.

— E ea - rosti. Uite semnul. S-a întors.

Cei doi împinseră ușor animalul în curte.

— Rămâi aici - zise bărbatul, cu vocea voalată ușor de emoție. O duc în spate.

— Ar trebui să ajungă și ea la stână.

— Știu. Am înțeles... Acum am *văzut...* ♦ »

- Ce?

— Ce trebuia să văd demult. Rămâi aici...

George împinse oaia către fundul curții. Emanuel îi urmări cu privirea până dispărură dincolo de gard. Așteptă o vreme nemișcat, apoi urcă pe verandă și se așeză în balansoar. Continuă să aștepte ca tatăl său să se întoarcă, dar acesta nu se zărea. în cele din urmă, se dezlipi de lemnul balansoarului și porni către curtea din spate. La mijlocul drumului ridică ochii brusc și întâlni privirea lui George. Acesta stătea sus, în șopron, iar în jurul gâtului avea o funie legată de una dintre grinzi. Băiatul înlemni, simțind în aer o tensiune imposibilă.

— Ce... *ce faci?*

— Acum știu - rosti George cu ochii în zare, ca și când ar fi încercat să privească dincolo de pânza

realității. încrederea. Se construiește greu, se dărâmă ușor. Ca un castel din cărți de joc...

— Tată! Ai înnebunit? Ce vrei să faci?

— întrebări care nu trebuie puse - ridică bărbatul ochii plini parcă deja de o realitate străină. Și ea s-a întors și m-a găsit dormind. A strigat la mine din toată ființa ei, dar eu dormeam dus somnul ignoranților!...

295

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Tată... - șopti Emanuel. De ce faci asta? Nu-mi face asta!

Apoi vorbi tare:

— Nu trebuie să alegi nimic! Nu trebuie să întrebi! De unde știi că ai dreptate? De unde știi că a fost *ea?* N-o s-o găsești acolo unde vrei să te duci! De ce-mi faci asta?

— Tu... așteaptă și nădăjduiește...

— Ce? Unde-ai auzit... de unde știi cuvintele astea?

Dar George păru să nu-1 înțeleagă. Privea acum atent la cer.

— ...Și oaia rătăcită s-a întors la turmă...

- Tată!!!

George coborî ochii și-l sfredeli cu privirea înecată într-o expresie de suferință insuportabilă. Repetă:

— ...Și oaia rătăcită s-a întors la turmă...

- Tată! Nu!!!

— Tu doar așteaptă și nădăjduiește...

Apoi sări. Frânghia se întinse și vibră la unison cu

sunetul gâtului rupt. Trupul bărbatului prinse să se legene ușor, parcă purtat de vânt. Emanuel rămase încremenit, ca și când ar fi prins rădăcini, simțindu-se cuprins de o răceală năucitoare. Curând, legănatul frânghiei de care atârna macabra povară se potoli. Minute lungi nu se mișcă nimic, de parcă aerul devenise un bloc de cristal. în cele din urmă, oaia behăi ușor în spatele magaziei, iar băiatul tresări ca sub influența unui șoc electric. Se întoarse cu capul plecat și porni încet către casă. Ajuns pe verandă, intră în camera tatălui său, luă de pe o măsuță telefonul mobil al acestuia, căută printre ultimele numere formate și găsi numărul polițistului.

— Sunt Emanuel - spuse cu o voce gravă, ușor răgușită. Ar fi bine să veniți până la noi.

închise fără să mai dea alte explicații.

Peste doar zece minute începură să sosească mașinile, întâi a polițistului, apoi, deja inutilă, a Salvării. Ceva mai târziu sosi și echipa de criminaliști.

— De ce-a făcut asta?

Medicii așezau pe targă trupul fără viață. Băiatul urmărea eforturile lor stând în picioare, în mijlocul curții. Pe fața lui nu se putea citi nicio expresie.

— Te-am întrebat ceva - insistă, cu voce joasă polițistul. Ți-a spus ceva? Ce ți-a spus?

Emanuel îl privi de parcă l-ar fi văzut prima dată.

— Oaia s-a întors.

- Ce?!

— Oaia s-a întors. E acolo - arătă el din cap către curtea din spate.

— Și ce-i cu asta? Ce vrei să spui?

— Nimic.

Polițistul îl cântări dintr-o parte.

— Cred că nu minți. Dar nici nu spui adevărul. S-a sinucis pentru că s-a întors oaia?

- Da.

— Glumești? Nu poate fi un motiv...

Băiatul nu răspunse.

— Explică-mi. De ce întoarcerea oii a avut asemenea efect?

— A aflat că morții se pot întoarce.

— Oaia nu murise. Doar s-a rătăcit.

— Asta contează.

297

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

Bărbatul plecă ochii.

— Adică - îngână - doar ne rătăcim? Nu murim?

— Nu știu...

— Așa nu ajungem nicăieri...

— Nu e nevoie să ajungi undeva ca să te afli acolo - citâ Emanuel, fără să se gândească, din vârful buzelor, cuvintele lui Martin.

Polițistul îl străpunse cu privirea.

— Filosofia ieftină nu ajută. Un om a murit. A fost tatăl tău. Ești conștient de asta?

Băiatul oftă.

— Nu știu. Nu-mi dau seama. Au murit multe lucruri în ultima vreme.

— înțeleg că ți-e greu. Totuși, trebuie să încercăm

să ne lămurim. Trebuie să-mi spui toată povestea.

— Nu există nicio poveste - șopti Emanuel, cu privirea pierdută undeva, pe deal.

— Deci, revenim. De ce crezi că a făcut-o? Si nu-mi mai vorbi de oi, de poduri fantomă sau de alte tâmpenii. Nimeni nu se sinucide din cauza unei oi.

Emanuel se înfurie.

— Sora mea a murit! Atunci! Pe urmă, ea! Ce nu pricepi?

— Și ce legătură are una cu alta?

— A crezut că era tot ea...

— Adică, a crezut ce? - se minună polițistul. Că s-a reîncarnat?

— Du-te-n Vale, întreabă-1 pe Martin!

— Ascultă! izbucni omul. Știu că voi, Alanii, sunteti niște ciudați, dar... o să te iau de gulerul cămășii, uite-așa!

îl apucă de guler și-l scutură.

— Nu există niciun Martin, auzi? E o legendă!

— L-am văzut!

— Si ce-ai mai văzut? Zâne? Elfi? Trebuie să-ti revii, să faci legătura cu pământul! Au fost oameni care au trăit lucruri mult mai rele ca tine și și-au păstrat cumpătul! Mă auzi?

— Tata făcea pâine...

— Ce? îngăimă omul, siderat.

— Era legătura lui cu pământul. Șapte pâini, câte una pentru fiecare zi a săptămânii.

Polițistul îi eliberă gulerul și-și cuprinse, obosit, fața în palme.

— își lua zborul dacă nu făcea asta? murmură.

— Nu știu...

Unul dintre membrii brigăzii de criminaliști se apropie de cei doi.

— îl ridicăm pentru autopsie. Veniți?

— Imediat.

Apoi, către Emanuel:

— înțeleg. Să zicem că ai suferit un șoc. Vor sosi în câteva minute și cei de la protecția copilului. Va trebui să mergi cu ei.

- Nu.

— Cum, nu?

— Mă poți ajuta?

Emanuel îl sfredeli cu o privire întunecată și rece.

— Vreau să rămân aici!

— Păi...

— E casa mea. Mă poți ajuta?

Bărbatul se frecă la ochi, obosit.

— E casa ta. Dar - să rămâi singur după toate astea? Cu nebuniile tale? Cine știe ce idei îti mai vin...

* «

— Mă poți ajuta?

— Uite... nu știu. De ce-aș face-o? Și dacă te sinucizi și tu?

— De ce să mă sinucid? îl măsură, candid, Emanuel.

— De singurătate, de disperare, de vreuna din fantomele voastre cretine! Naiba știe!

Polițistul, oarecum abătut, se așează pe o buturugă

și-i făcu semn băiatului să procedeze la fel.

— Ai pierdut foarte mult în ultimele zile - îi vorbi pe un ton confidențial. înțeleg asta. Dar nu știu ce e în sufletul tău si mi-e frică!

— Și mie - recunoscu, gânditor, Emanuel. Dar nu pot să plec de aici. Nu acum. Ai spus că am pierdut mult. Dacă aș pleca, aș pierde chiar tot.

Bărbatul se strâmbă.

— Da... poate ai dreptate, cumva, nu știu... bine, hai, o să te ajut. Rămâi aici... o zi sau două. Pe urmă vedem ce se mai poate face. Dar îmi promiți?

— Îți promit. Nu vreau să mor. Mi-a spus...

— Tatăl tău? prinse din zbor polițistul.

— ...să aștept și să nădăjduiesc.

— Când ți-a spus asta?

— Când s-a spânzurat.

— Adică... ai fost de față? A făcut-o în fața ta? Doamne, Dumnezeule! Am crezut că doar l-ai găsit așa! Eu, în locul tău... Doamne, Dumnezeule! Nu trebuia să vezi așa ceva, ești doar un copil!

— Nu știu - mormăi sec Emanuel. Am văzut. Eram acolo.

— A... a vorbit cu tine?

- Da...

— Și nu ți-a spus de ce face asta, nu ți-a explicat?

— Nu. Dar cred...

— Ce crezi?

— Poate și pentru el a fost prea mult...

— Fetita aceea... Chiar a crezut că e sora ta? Si

tinea atât J » *
de mult la ea încât...?

Emanuel făcu ochii mari și-l privi.

— Și *tu* țineai la ea!... - înțelese polițistul.

— O voi iubi până la sfârșitul lumii! scrâșni Emanuel și ochii i se împăienjeniră de lacrimi. Vie sau moartă, nu contează!...

Polițistul strânse pumnii. Apoi întinse mâinile ca și când ar fi vrut să-l îmbrățișeze, dar băiatul ignoră gestul și întoarse capul, în timp ce lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. Brațele omului căzură de-a lungul coapselor.

— Mda, asta e.... - oftă.

Se ridică, părând deodată grăbit.

— Cred că pot să-i conving că mai avem puțin nevoie de tine aici, pentru anchetă. O zi sau două, cel mult. Văd că-ți trebuie o consiliere serioasă. Mda... ciudată poveste!

Omul se opri o clipă și clătină din cap.

— Viitorul - rosti sentențios - e în față, băiatule. Ce-a fost, a fost. Vor veni și zile mai bune, crede-mă. îmi pare rău că ți s-au întâmplat atâtea, dar... fii tare. Trebuie să mergi mai departe. O să te ajut și eu. Zău, îmi pare rău!

Se răsuci pe călcâie și strigă după echipa de criminaliști:

— Vin imediat!

Apoi, peste umăr:

— Trec mai târziu, bine? Urâtă treabă. Poate vrei să povestești cuiva.

Băiatul clătină din cap, aprobând convențional.

— Să nu pleci de acasă. Trec mai târziu - repetă.

Lângă poartă se mai oprise o mașină, dar polițistul nu-i lăsă pe cei dinăuntru să coboare. Vorbi o vreme cu ei aple- cându-se pe geamul deschis din dreapta, părând să încerce să-i convingă despre un lucru anume. Băiatul urmărea scena și păru ușurat când mașina demară. Polițistul reveni.

— Eu m-am ținut de cuvânt - făcu un gest vag pe urmele mașinii care se îndepărta. Să faci și tu la fel.

Emanuel aprobă iarăși, supus, din cap.

— Aș prefera să rămână cineva cu tine. N-ai niciun prieten printre colegii de clasă?

— Sunt plecați. E vacanță.

— Mda. Să stai cuminte aici și să mă aștepți, mă întorc repede.

— Păi - zâmbi trist băiatul - nu e nevoie să veniți. Mă puteți suna. Aș vrea să mă plimb puțin.

— Dacă vrei, hai cu mine în sat. Pot aranja să dormi la...

— Nu. Nu vreau să dorm în altă parte.

— Unde vrei să te plimbi?

— încolo - arătă Emanuel către vârful dealului.

— în cazul tău, singurătatea e periculoasă.

— Mă întorc repede, promit.

— Sper să nu mă faci să regret că nu te-am luat de-aici. Sună-mă când te întorci.

— Dacă vreți, vă sun.

— Am să trec oricum diseară să văd ce faci, poate te răzgândești și vii cu mine.

— Vă sun.

Mașina criminaliștilor claxonă.

— Mă duc cu ei - arătă cu un gest scurt polițistul și porni spre poartă. Emanuel îl urmări până dispăru și tresări ușor când portiera să trânti puțin mai tare decât ar fi fost nevoie. Apoi, după ce automobilul se depărtă, reveni cu privirea către interiorul curții.

Rămase o vreme nemișcat, pândindu-și gândurile. Seara se furișa prin unghere în timp ce soarele făcea ca din obiecte să izvorască umbre tot mai prelungi. Până la urmă, se ridică de pe buturugă și, cu mers obosit, ieși în drum. Apucă spre vârful dealului, mai întâi șovăitor, apoi tot mai hotărât. Intră curând în Pădurea Lupilor. Pasul îi deveni tot mai sprinten, până când, într-un târziu, începu să alerge. Ajunse la Stânca Lotrilor și se opri în fața menhirului principal. Pietrele nu erau aranjate în niciun fel; risipite ici-colo, prin iarbă, făceau ca poiana să semene cu oricare altă poiană a pădurii.

„Așa au fost și când am venit aici prima dată" - își aduse aminte Emanuel. Privi în stânga, căutând spre zona în care știa că se află peștera sihastrului și porni într-acolo, încercând să redescopere cărarea spre aceasta. Dădu la o parte tufișurile de la poalele peretelui stâncos și cercetă multă vreme locul cu luare aminte, dar nu găsi nimic; nici măcar poteca îngustă pe care mersese atunci. „Cred că nu vrea să se lase găsit"...

— Hei! strigă. Călugărule!

Strigă de multe ori, mergând încolo și-ncoace, dar nu-i răspunse nimeni. Dezamăgit, se întoarse pe cărarea pe care venise și porni spre sat. Amărăciunea îl sufoca; de câteva ori se opri și plânse. Când ajunse iar la răscruce, în vârful

dealului, văzu ultima felie din discul soarelui coborând sub orizont. Privi în urmă, căutând Luna, dar aceasta nu răsărise

încă. Se așeză pe un bolovan, lângă drum, și se adânci în gânduri sumbre, în timp ce peste lume se lăsa încet aripa nopții. Un ceas întreg nu băgă de seamă nimic din ceea ce-1 înconjura. Abia târziu ridică fața dintre palmele umede și sărate; zări deasupra stelele și iarăși îl podidiră lacrimile. Revăzu brusc, cu ochii minții, chipul Valentinei; își reaminti clipa când încheietura mâinii ei i-a alunecat încet din palmă. Și ultimele cuvinte, pe care atunci nu le înțelesese.

își șterse lacrimile și răsuflă adânc.

„Acum am o stea! Și steaua se numește Valentina! Așa că pot să fac ce-am promis..."

Se ridică în picioare, strânse pumnii și încercă să se adune, rostind cu voce tare către marginea zării, provocator:

— Acum am o stea!...

Privi pe cer, căutând un loc potrivit. După ce i se păru că-1 găsise, închise ochii, încercând să atingă acea stare pe care se obișnuise să și-o asume. Lăsă gândurile să se stingă pe rând; își goli ființa, păstrând în adâncul ei doar dorința elementară de a înfăptui lucrul nemaivăzut. Treptat, mintea fu dată la o parte în întregul ei. I se păru că alunecă pe un tobogan, că se prăbușește în sine, explorând adâncimi incredibile. Ca și altădată, conștiința se expandă, dar în loc să simtă lucrurile înconjurătoare ca pe niște altfel de gânduri, începu să adune într-

un cheag ceţos conştiinţa rudimentară pe care o includea existenţa acelor lucruri. Uneori întâlni fiinţe: lăcuste, fluturi de noapte, păsări pregătindu-se să adoarmă pe ramurile copacilor. Conştiinţa acestora o alimentă pe-a lui, făcând-o, treptat, să vibreze într-un ton nemaiauzit de înalt. Băiatul integră într-un tot unitar vârful dealului, apoi înaintă spre pădure, dar şi spre satul din vale,

304

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

lărgindu-şi mereu cercul existenţei, aşa cum dirijorul adună sunetele fiecărui instrument al orchestrei sale şi le armonizează într-o singură melodie.

Curând, simţi că devenise uriaş.

Şi brusc, la comanda lui, tot acest concert se opri, obsesiv, pe o singură notă; acea notă avea un nume extraordinar de lung şi de complex, iar băiatul începu să-l întipărească bit cu bit în continuumul spaţiu-timp, proiectându-1 spre cerul de vară. O învolburare ciudată cuprinse stelele; undeva, un ghem albicios şi tremurător de substanţă începu să capete contur. Din ce în ce mai accentuat, pe măsură ce numele era rostit, ghemul alb prindea consistenţă pe bolta întunecată; în acelaşi timp, pe pământ, un vânt neobişnuit trecu prin frunzişul pădurii şi aplecă ierburile de pe deal. Solul începu să tremure uşor. Ghemul de pe cer se opaciza tot mai mult, schiţând imaginea noului satelit al Pământului, iar vântul îşi sporea intensitatea, ridicând în aer praf şi frunze veştede. Trepidaţiile solului se accentuau. Emanuel nu era în măsură să ştie de ce transformarea care se petrecea undeva,

deasupra atmosferei, provoca aici, jos, asemenea fenomene; continuă să rostească acel nume lung, complex, nume care exprima împlinirea dorinței sale. Și l-ar fi rostit până la capăt, indiferent la toate; dar nu fu în stare să rămână indiferent la palma care i se așeză pe umăr. O șoaptă, o simplă șoaptă, destrămă starea specială de care se lăsase cuprins:

— Oprește-te!... Dacă vei continua, vei distruge lumea...

QAPITOLUL 16

Băiatul strânse pumnii, nemulțumit.

— N-am treabă cu lumea - mormăi.

— Relația dintre Lună și Pământ e foarte fragilă. Un alt corp introdus în sistem perturbă echilibrul. Vor urma cutremure și erupții. Valuri uriașe vor mătura țărmurile. Milioane de oameni vor muri pentru ca tu să îndeplinești o promisiune copilărească...

Emanuel întoarse încet capul.

— De ce n-ai venit când te-am chemat?

— Eu sunt doar păstorul oilor rătăcite. Când m-ai căutat, încă nu rătăceai.

— Tu ne-ai trimis oaia înapoi?

Călugărul nu răspunse.

— Trimite-mi-o înapoi și pe *ea!*

— Să *ți-o* trimit? De ce crezi că îți aparține?

Băiatul îl privi năuc.

— Da - continuă călugărul, cu voce amară. Toți sunteți la fel. Tu acum îți închipui că ai un drept asupra ei doar pentru că între voi s-a născut un sentiment. Confunzi dragostea cu un act de proprietate. Ai plâns, dar întreabă-te: plângeai pentru că e moartă sau pentru că asta te face pe tine să te simți mai sărac? Nu cumva te plângeai pe tine? Plânge la fel și copilul căruia i se fură o jucărie. Dragostea adevărată nu arată așa, Emanuel. Adevărata dragoste e fără timp și fără hotar. Ea se revarsă din făptura care iubește cu puterea

visului și seamănă felinarului din colțul unei străzi: oferă aceeași lumină oricui o vede. Și făptura aceea, ca și felinarul, nu cere în schimb nimic, n-are nevoie de vreun răspuns. Ființe minunate sau josnice, frumoase sau slute, pot deopotrivă să se bucure de lumina cea nesovăitor dăruită. Tu o vrei pe Valentina pentru tine și atât. Nu-ți pasă acum de nimic altceva. Dar n-ați fost decât doi copii care și-au împărțit între ei bucuria existenței ca pe o bucată de pâine. Așa că sentimentul tău nu e dragoste adevărată, ci altceva; e jalea celui căruia i s-a furat ceva sau care a pierdut un lucru prețios; un sentiment, din păcate, mai degrabă egoist, iar dacă nu vei reuși să-1 judeci cu superioritate, va reuși să te distrugă...

Emanuel plecă ochii.

— Ce să fac? Spune-mi ce să fac...

— Eu? Eu nu sunt nimic. Există cineva dincolo de noi care-ți poate spune asta. El e calea, adevărul și viața.

— Vorbești de Iisus?

— N-am aflat niciodată cum îl cheamă cu adevărat. Dar numai acela te va putea învăța să iubești. Și atunci când vei iubi ca El, vei găsi iubirea până și în măruntaiele seci ale pietrelor. Tatăl tău... hm!

— Ce e cu tata?

— I-am spus toate astea și multe altele, dar nu m-a ascultat. Era mândru și... da, egoist, cum altfel? I s-a părut că a pierdut ceea ce, de fapt, n-a avut niciodată. Dar nu putem avea viețile altora; nici măcar dacă i-am transforma în sclavi, n-ar deveni ai noștri cu adevărat.

— Mă iubea și ea...

— E lucrul care te salvează într-o oarecare măsură...

307

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— Spune-mi, s-a reîncarnat? A fost...?

— Nu există reîncarnare. Doar un zid uriaș făcut din timp și din spațiu. Din loc în loc, sunt ferestre întunecate. O fereastră e luminată și tu ești în fereastra aceea; când se va stinge lumina din ea, vei aprinde alta, la altă fereastră, potrivit spiritului tău. *Dar tu ești deja în toate camerele care au aceste ferestre.*

— O să mă gândesc la asta. Mi-a zis s-o caut...

— Când?

— înainte de a se prăbuși...

— Și de ce nu-i îndeplinești dorința?

— Unde s-o caut?

— Oprește asta - arătă spre cer călugărul. Nu tot

ce putem ne este permis.

— Atunci, de ce putem, dacă nu ne este permis?

— Există o morală mai înaltă decât poate cuprinde mintea omului. Iar în numele acelei morale nu avem voie să facem tot ce este posibil. Tatăl tău s-a lăsat înșelat, dar aș prefera ca tu să n-o faci.

— îi *promisesem* că voi face o altă Lună - rosti Emanuel cu voce întunecată.

— înțeleg. Ți-a dat un măr și n-ați știut că veți fi izgoniți...

— Pentru măr?

— Nu. Pentru egoism. Adam și Eva au mușcat din măr, dar n-au oferit nicio bucățică altor viețuitoare ale Edenului. Dacă ar fi făcut-o, poate că Dumnezeu i-ar fi alungat pe pământ cu întreaga grădină sau ar fi chemat întregul pământ în Eden. Și iată: azi oamenii stăpânesc, cum e scris, peste viețuitoare, dar stăpânirea lor e mârșavă: în loc să domnească asupra acestora drept, le ucid și le chinuie. Poți fi la fel ca toți. Sau poți fi doar ca tine.

308

— Deci, trebuie să las lumea în pace? Trebuie ca lumea să rămână la fel?

— *Tu* nu trebuie să rămâi la fel. Ce i-ai spus în arenă maestrului Ian? „El n-a rămas la fel". Acum e rândul tău, micuțule prieten...

Vântul se întețise. Pământul trepida surd, iar aerul părea, cumva, mai dens.

— Ian a fost Martin?

- Nu.

Ochii strălucitori ai călugărului îl priveau

dojenitor, dar și poruncitor, din întunericul de sub glugă.

— Bine - zise Emanuel. Opresc asta.

Aținti spre cer ochii, iar gogoloiul luminos începu să se topească încetișor. Când cerul deveni din nou limpede, natura păru să încremenească. Vântul căzu, solul își încetă vibrațiile și orice zgomot dispăru. Tot aerul semăna acum cu o respirație în care se simțea ușurarea.

— Ii promisesem... - reluă ideea băiatul.

— îi promisesei și flori - îl întrerupse celălalt. Acum are toate florile care ar fi pierit, strivite, dacă ai fi continuat să rostești numele acela până la capăt.

— Vreau s-o găsesc - îndreptă băiatul ochii către călugăr. Ajută-mă s-o găsesc...

— Ca să fie a ta? îl încercă acesta.

— Da... nu, ca să fie a ei... adică, știi... să fim împreună...

— Nu sunt sigur că pot și nici că trebuie.

— Dar Martin a putut...

— Nu. *N-a putut.*

— Ce vrei să spui?

Călugărul tăcu.

309

— Te implor, trebuie să știu. Ce vrei să spui?

— Du-te-acasă și lasă grijile tale în seama lui Dumnezeu. Eu nu sunt nimic.

— Ai spus că ești păstorul oilor rătăcite...

— Du-te acasă în seara asta. De mâine poate că

va trebui să pleci, cine știe? Ești orfan și alții își vor închipui că pot să aibă grijă de tine. Ai în sufletul tău temeinicia, dar alții vor crede că te pot întemeia. Tu vei ști că nu e așa, dar nu alege, doar lasă-te ales. Căci *El* e cel care alege unul dintr-o mie, nu tu ești acela care se alege unul dintr-o mie. Lasă lucrurile să vină la tine și nu le opri. Intr-o zi te vei întoarce și, în numele Domnului Dumnezeu, vei face ca ziua aceea să fie binecuvântată pentru toți.

Emanuel se răsuci și-l privi încercând să străpungă întunericul înghesuit sub glugă.

— Mă simt prea singur... - îngână.

— Ne naștem singuri, trăim singuri și murim singuri. Restul nu e decât autoamăgire.

— As vrea să știu doar... de ce... de ce toate astea?

— Emanuel, poți multe, dar nu ești *treaz.* A vrut să știe ce poți. A dat drumul unui bulgăre de zăpadă și l-a urmărit cum crește și i-a pus în cale obstacole...

— Cine?

— Oh, vorbim despre Martin, nu? Până la urmă, el te-a adus aici. Acum știe că *poți.* Dar și tu știi. Aceasta e șansa ta.

— Ce șansă?

— Călătoria continuă, băiatule. Doar Sfânta Treime poate să-ți spună încotro, dar... încrede-te în Dumnezeu și mergi înainte pe calea ta.

— Ce sansă? insistă Emanuel. ♦

— Cred că misiunea ta abia începe. Și drumul va fi lung. Am să te ajut să te *trezești,* acolo unde el nu te-a învățat decât să aduni puteri necugetate...

— Pentru asta, ar trebui să rămân aici.

— Ce importanță are unde suntem? Strigă-mă și voi fi alături.

— Mi-am adus aminte ce-am scris în lucrarea aia. Știi, la concurs...

— Ai scris povestea vieții tale, nu?

— Mai mult - șopti băiatul, înfiorat. Am scris și lucrurile care se vor întâmpla. *Am scris despre tot ce va fi.* Dar descopăr asta doar pe măsură ce mi se întâmplă. Nu știu mai departe nimic.

— Să n-ai grijă. O să-ți aduci aminte.

— Dar asta e viata mea, nu una anterioară! Adică da, ai spus că nu există reîncarnare...

Călugărul tăcu.

— Mi-e frig... - reluă băiatul.

— Știu. E frigul acela. Umple inimile cu sentimentul unui zbor îndelungat.

Emanuel oftă și dădu din umeri, neînțelegând cuvintele celuilalt.

— Mă duc acasă.

Călugărul scoase o mână uscată de sub rasa ponosită și-l atinse pe frunte.

— Fii binecuvântat...

Apoi mâna se așează, ușoară, pe umărul băiatului.

— Du-te cu Dumnezeu. Am să mă rog pentru tine în fiecare zi.

— Mulțumesc, dar... aș vrea s-o întâlnesc iar și... poate poți să te rogi și pentru asta...

— Du-te cu Dumnezeu.

— Ai spus că te pot striga oricând. Cum s-o fac? Cum te cheamă?

Era întuneric, dar băiatul simți un val ciudat de simpatie din partea celuilalt, care-1 făcu să creadă că-i zâmbește.

— Demult, cineva drag m-a numit Chifa†. Acum... acum nu mai știu. Poți să mă chemi gândindu-te la mine. E simplu. Hai, du-te.

Emanuel făcu primii doi-trei pași către sat, apoi aruncă o privire înapoi. în spatele lui nu mai era nimeni. Ridică ușor din umeri, cum obișnuia s-o facă la orice nelămurire, și merse mai departe. După un sfert de ceas, ajunse în fața porții și se opri. Se simți nevoit să recunoască: se temea de singurătatea care urma să-l întâmpine. Pătrunse sfios în curte și chiar în acel moment sună telefonul; zgomotul aproape că-1 făcu fericit.

- Alo?

— Emanuel?

Recunoscu vocea polițistului.

— Da, eu.

— Ești bine?

— Da, păi... da, sunt bine.

— Vrei să vin la tine, ai nevoie de ceva?

— A, nu... nu.

— Chiar mi-ar plăcea să te văd.

Dar Emanuel depășise deja senzația care-1 încercase în fața porții.

— Nu e neapărată nevoie, nu trebuie să vă

† *Chifa = piatră (ebraică). Numele dat de lisus Sfântului Petru.*

deranjați.

— Poate vrei să-mi povestești ceva.

Dacă polițistul ar fi zis „poate vrei să-mi *spui* ceva" sau „poate vrei să *vorbim* despre ceva anume", Emanuel ar fi acceptat vizita.

— Nu acum. Mai bine mâine. Mă pregăteam de culcare - minți.

— E încă devreme, oricum trebuie să trec puțin pe la secție. N u mi-ar fi deloc greu să fac un ocol.

— Nu vă supărați, dar chiar vreau să dorm. Și... nu vreau să povestesc nimic, nu vreau să-mi aduc aminte nimic.

De data asta nu mințea.

— Bine. Dacă e ceva, sună-mă. Nu contează ora. Da?

— Dacă e nevoie, vă sun! pronunță Emanuel cu vioiciune prefăcută.

Legătura se întrerupse. Băiatul urcă pe verandă, deschise ușa camerei lui, aprinse lumina și se așeză pe pat. Rămase câteva clipe gânditor, apoi se ridică și merse în camera tatălui său. Aprinse și aici lumina, apoi televizorul. Pe ecran se contraziceau doi sau trei invitați ai emisiunii.

— ...fenomenul e dificil de explicat, dar nu înseamnă că n-are explicații raționale - spunea unul dintre ei. Nu e nevoie să apelăm la mituri dubioase despre planeta Nibiru sau cine știe ce alte...

— Dar deocamdată nici specialiștii de la NASA nu știu despre ce a fost vorba. în seara asta... - interveni cineva.

— în seara asta - îi luă vorba din gură altul - am asistat la un fenomen unic, pur și simplu unic! Se

consideră că poate fi vorba despre prima dovadă a existenței unui univers paralel care a interferat local cu al nostru.

— Cine? Cine consideră? sări primul.

313

A DOUA LUNĂ A PĂMÂNTULUI Mircea Liviu Goga

— E o ipoteză lansată de ruși.

— Avem doar ipoteze - ricană al doilea invitat. Ne învârtim într-o mare de ipoteze. Ar trebui trimisă în zonă o sondă...

— Nu știu dacă o sondă ar descoperi ceva. în fond, nu prea știm ce trebuie descoperit.

— A părut mai degrabă o încercare de coacervare a unei noi planete. Dar poate fi și un fenomen holografic...

— Fenomenele holografice nu produc asemenea efecte; au fost efecte foarte reale - sunt sigur, de altfel, că le-ați simțit si dumneavoastră. în seara asta, mai multi vulcani s-au » » ’ » reactivat, iar Etna...

Băiatul închise televizorul. Liniștea învălui camera și lăsă, după câteva clipe, să pătrundă de-afară doar zgomotele ușoare ale nopții. Le ascultă o vreme, nemișcat, atent la toate, încercând să perceapă un sens ascuns în desfășurarea lor.

Până la urmă oftă adânc, închise lumina si ieși. Pe ve- randă se mai opri o clipă, trăgând în piept aerul înfiorat și răcoros al nopții de vară. Luna nu apăruse și nu avea să apară decât în apropierea zorilor, sub forma unui abia schițat și incomplet inel auriu. Când se pregătea să intre în camera lui, tresări auzind poarta mișcându-se.

— Emanuel?

Era polițistul.

— Da, aici. Nu era nevoie...

— M-au sunat de la protecția copilului. Tu n-ai altă rudă decât pe unchiul acela, Zâne...

- Si?

— Crezi că... crezi că te-ar primi? Bine, nu acum, când se va întoarce.

— Nu cred. Si nici eu n-as vrea. Nu-1 cunosc. Nu știu dacă » » ,
va avea vreun chef să mă cunoască.

— Atunci... rămâne varianta unui adăpost familial. Sau ceva de genul ăsta. Nu poți rămâne singur aici. M-am interesat, ești nominalizat ca moștenitor legal, ai bani, dar până la o anumită vârstă nu dispui de dreptul de semnătură. Nu te poți întreține singur până atunci.

— Dacă plec, cum rămâne cu casa, cu oile?

— Casa rămâne așa cum o lași. Pentru oi, poți semna. Rămân și ele la ciobani, or să-ți trimită anual o anumită sumă. Sau înmulțesc turma și o vei primi pe toată când vei împlini vârsta potrivită...

— Bine, înțeleg.

— Aranjez eu totul. Trebuie să te ajute cineva, nu?

— Nu știu. Da, cred că da. Nu mă prea pricep.

— în rest... ești bine?

Băiatul nu răspunse imediat.

— Da, cred că da. Sunt bine. Merg să mă culc - se hotărî. Noapte bună.

Polițistul înțelese. * ,

— Bine. Noapte bună.

Ieși pe poartă și pomi către secția de poliție. Merse un timp adâncit în gânduri, fără să ia în seamă hârtoapele uliței. Când ajunse, descuie și intră, făcând un gest cu mâna, de parcă ar fi încercat să dea la o parte de pe față o perdea sau o pânză de păianjen. Aprinse lumina și se așeză în fotoliu. Apoi apucă faxul pe care îl primise în acea după-amiază de la Zâne. îl citi de două-trei ori și oftă, clătinând din cap. îl așeză pe birou, după care dădu iar din cap, nelămurit. închise pentru câteva clipe ochii, apoi îi deschise și citi din

nou textul. în sfârșit, încercând parcă să pătrundă înțelesul ascuns al cuvintelor, rosti cu voce tare ultimele două fraze din cuprinsul mesajului:

„Cred că trebuie să fie o greșeală. Nu sunt căsătorit și *n-am avut niciodată copii"...*

4* 4* 4*

Emanuel se întinsese în pat. Se silea să nu se gândească la nimic din cele petrecute. Voia să doarmă, să uite, să nu-i mai pese. încerca să se încălzească sub pături, dar nu reușea. Și, în timp ce stătea încordat, tremurând, simți coborând asupra lui acea pace protectoare și nevăzută pe care o întâlnise prima dată când fusese la Stânca Lotrilor, împreună cu Valentina. îl pătrunse brusc o ciudată stare de acceptare, pe care își aduse aminte că o simțise atunci, în clasă, în timp ce se pregătea să scrie ceva pe bizara temă propusă a concursului. Apariția senzației îl covârși; se destinse și încetă să tremure, în timp ce prezența fluidă se scurse încet în lucrurile din odaie, îmbibându-le cu o înviorare imaculată. Emanuel așteptă nemișcat ca senzația să se stingă ușor, aidoma unei arome purtate de vânt.

— Cine ești? șopti, mai mult pentru sine.

Nu primi, ca de obicei, niciun răspuns. Așa cum se întâmplase de multe ori, începu să se gândească la lucrurile care ar urma să se petreacă sau la cele pe care își închipuia că ar fi bine să le facă.

„Mâine plec."

„Sau nu. Chiar trebuie să plec?"

„De fapt, de ce să rămân?"

„Poate o zi sau două. Duc oaia la ciobani."

„Oaia rătăcită. Chiar s-a rătăcit?"

„Cine știe? O să aflu."

„Sau n-o să aflu."

„Poate ar trebui să merg în Valea lui Martin. Aș vrea să-l mai întâlnesc odată. N-am făcut Luna promisă. Oare asta a vrut? Să distrug lumea?"

„Nu cred. Explicația trebuie să fie mai... mai subtilă" - găsi el cuvântul.

„Călugărul avea dreptate. M-a făcut să ajung aici. Chestia cu Luna a fost doar o probă. A vrut să vadă dacă reușesc. Și dacă reușeam până la capăt? Dacă nu m-ar fi oprit călugărul, ce s-ar fi întâmplat cu mine, cu noi?"

„Și acum, ce-o să se întâmple?"

„A fost o cumpănă. Cred că a riscat mult cu mine. Poate am un scop, altul decât..."

„Sunt încă un copil. "

„Aiurea. De când l-am întâlnit, am uitat să mai fiu copil."

„Și de ce eu?"

„De ce nu eu?"

„Putea fi oricine."

„Sau nu. Eram fiul lui George Alan."

„Poate eu cred că de-asta. Orgoliu."

„Și acum, ce-o să fac?"

„Nimic. Vara va trece și va începe școala."

„Dar nu aici, nu în sat. Dacă plec, voi fi la școală altundeva."

Simțea că adoarme.

„Pot să fiu oriunde."
„Și am s-o caut."

„Călugărul mi-a spus că..."
„Mi-a spus el... sau altcineva?"
„Și n-o s-o mai pierd a doua oară." „încep de mâine."
„Mâine va fi o altă zi."
„Sau nu."
„N-are importanță..."

Rangkook

de Constantin D. Pavel

"Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!"

"Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată."

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele. în această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul dispariițiilor unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*
Autor: *Constantin D. Pavel*
Nr. pag.: *128*
Colecția Science-Fiction: # *5*
Comandați-o la: *www.selfcoach.ro*

Praf

de Florin Purluca

"O poveste pos [apocaliptică scrisă cu o măiestrie desăvârșită!"

"Un personaj de care te îndrăgostești din primele pagini și o atmosferă creată atât de veridic încât simți » că ești acolo, în lumea în care praful este atoatestăpânitor!"

"...s-a întâmplat într-un început de decembrie, într-o vreme în care co piii tânjeau a zăpezi și aroma Crăciunului, iar oamenii mari a gust de concedii și șuncă fiartă. A început să cadă agale, nestingherit de nimeni și nimic, praful cenușiu, moale și sfărâmi- cios, greu deloc și grațios ca puful de gâscă. La început au râs, au chicotit că nu știu care sfânt s-a pus pe grătărit fripturi grase și unsuroase. Dar gluma n-a ținut decât o vreme, pentru că praful cădea - și tot cădea, de nu se mai oprea - inexorabil, învelind lumea într-o plapumă de funingine."

Titlu: *Praf*
Autor: *Florin Purluca*
Nr. pag.: 144
Colecția Science-Fiction: #75
Comandați-o la: *www.pavcon.ro*